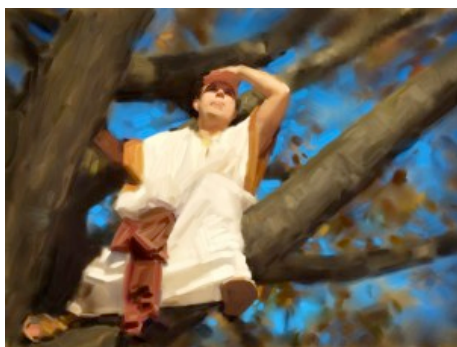

51.DIENA, 26 jūnijs - MĪLOT PAZUDUŠO**Bībeles teksts pārdomām:** Lūkas 19:1-10**Atmiņas pants:** *“Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo.”* /Lūkas 19:10/

Caķejs nedzīvoja tā, kā viņam vajadzētu dzīvot, bet vienu lietu viņš izvēlējās pareizi. Viņš izmisīgi vēlējās redzēt Jēzu un bija gatavs darīt visu, lai sasniegtu savu mērķi, pat ja tas nozīmēja rāpties kokā, izskatīties kā koka zaram un pārējo acīs likties kā jukušam.

Tā kā Caķejs tik izmisīgi vēlējās Viņu sastapt, Jēzus ceļa vidū apstājās un aicināja Caķeju kāpt zemē. Turklāt, Jēzus neteica:

“Kāp zemē!”, viņš teica: “Kāp steigšus zemē!”, jo Jēzus ļoti vēlējās viņu sastapt.

Bībelē ir teikts: *“Un tas steigšus nokāpa zemē un Viņu uzņēma pie sevis ar prieku. To redzot, visi kurnēja un sacīja: “Pie grēcīga cilvēka Viņš ir apmeties!””* /Lūkas 19:6,7/

Caķejs nedzīvoja pareizi. Viņš bija virsmuitnieks un zaglis! Tieši tāpēc ļaudis nespēja saprast, kāpēc Jēzus dosies uz viņa mājām. Bet Jēzus pazina Caķeja sirdi. Viņš redzēja šo izmisīgo vēlmi pēc kaut kā labāka. Tā rezultātā Caķejs bija tik ļoti Kristus mīlestības aizkustināts, ka viņš nolēma atmaksāt atpakaļ tiem, no kuriem viņš bija paņēmis par daudz. Pēc jūdu likumiem viņam bija jāatgriež ne tikai tas, ko viņš bija nozadzis, bet vēl papildus jāpieliek viena piektā daļa. (Tas nozīmēja, atmaksāt 120%, saskaņā ar 5.Mozus 5:23,24). Pēc pavadītā laika kopā ar Jēzu, viņš nolēma pusi ziedot nabagiem un atdot četrkārtīgi tiem, no kuriem bija ņēmis. (Tas nozīmēja, atmaksāt 400%!) Kas pamudināja Caķeju tik krasam lēmumam - atdod daudz vairāk, nekā bija prasīts? Viņš bija sastapis Personu; nevis konceptu, principu vai šablonu, bet Personu - Jēzu Kristu!

Aplūkosim šo stāstu vēl personīgāk:

Ko Jēzus atradīs, kad viņš viesosies mūsu apkārtnē? Vai mēs vēlamies darīt visu iespējamo, lai apkārtējie varētu atrast šo mīlošo un žēlastības pilno Glābēju, kurš ir atbrīvojis mūs no grēkiem? Vai mēs vēlamies doties ārā, pat kāpt koka zaros, ja tas ir nepieciešams, pat izskatīties dīvaini citu acīs, lai kaut viens cilvēks varētu dzirdēt glābjošo evaņģēlija vēsti? Vai mēs esam gatavi sekot Jēzum, kad Viņš mūs aicina kalpot apkārtējiem, pat ja tas nozīmē izkāpt no savas komforta zonas? Vai mēs esam gatavi darīt labu tiem, kuriem mēs esam nodarījuši pāri?

Turpmākās 10 lūgšanu dienas mēs domāsim un pārrunāsim to, ko nozīmē mīlēt pazudušo.

Atceries - Jēzus nemeklē perfektus cilvēkus, ar kuriem sadarboties. Viņš meklē pazemīgos, iztukšotos un tos, kuri vēlas būt pārveidoti Viņa spēkā. Viņš meklē tādus vīrus un sievas, kā Caķejs, kuri ir gatavi līdzdalīt to, ko Kristus ir darījis viņu dzīvēs, atdot nesavtīgi, lai arī ko tas maksātu. Vai mēs vēlamies būt šādi vīri un sievas?

Sirds lūgšana

Dārgais Kungs, turpinot lūgt par mūsu draudzi, mēs vēlamies lūgt, lai Tu izlej Savu Garu ar tādu spēku, ka mēs varētu aizsniegt visu pasauli. Diemžēl mēs nemīlam tā, kā mums vajadzētu. Mūsu sirdis ir savtīgas un aukstas. Patiesībā mēs nemaz tik ļoti nevēlamies, lai citi Tevi atrastu. Mūsu domas, plāni un mērķi ir bijuši pārāk šauri un uz sevi vērsti. Maini mūs, Kungs! Dod mums tādu sirdi, kāda ir Tava, ka mēs darītu visu iespējamo, lai cilvēki Tevi sastaptu. Palīdzi mums nesatraukties par to, ko domā apkārtējie. Bet tā vietā, dzīvot pēc Tava prāta un Tavam godam. Un, ja mēs esam rīkojušies nepareizi pret citiem, lūdzu, atklāj to mums kā Caķejam, un parādi, kā mēs varam to vērst par labu. Mēs vēlamies lai Tu nāc uz mūsu mājām. Mēs vēlamies, lai mūsu mājas kļūtu par Tavām mājām! Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Melody Mason

52.DIENA, 27 jūnijs - MĪLOT MĒS ESAM VIEGLI IEVAINOJAMI

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa 15:9-17

Atmiņas pants: “Tā ir Mana pavēle, lai jūs mīlētu cits citu.” / Jāņa 15:17/

Nesen es apjuku, lasot kādu K.S.Luisa (C.S.Lewis) citātu, kas ļāva man paskatīties uz mīlestību no cita skatupunkta. “Mīlēt nozīmē būt viegli ievainojamam. Mīli un, iespējams, Tava sirds tiks ievainota un salauzta.” /Četras mīlestības, 60.lpp./

Pasaule mūs ir iemācījusi sevi aizsargāt, ka mums neizdodas būt viegli ievainojamiem, bez aizspriedumiem uzticēties, mīlēt

un kalpot brāļiem un māsām, kā mums to vajadzētu darīt. Un es to redzu savā dzīvē. Vairākus gadus es biju aizņemts, plānojot savu karjeru un mācoties, nevēloties uzņemt risku būt viegli ievainojamam un sāpinātam. Pieaugot, esmu sapratis, ja es neatļaušu sev, ka es varu tikt ievainots, tad es nespēšu patiesi mīlēt apkārtējos, kā to darīja Kristus.

Bet kāda tad ir patiesa mīlestība?

“Mīlestība nav impulss, pārejošas emocijas, kuras ir atkarīgas no apstākļiem; tas ir dzīves princips, pastāvīgs spēks.” /Elena Vaita, Mūsu Tēvam rūp (Our Father Cares), 22.lpp./

Patiesībā, vienīgais veids, kā mēs varam parādīt nesavtīgu mīlestību saviem līdzcilvēkiem, ir tad, ja mēs pārdomājam Kristus upuri un Viņa mīlestību. Bībele atgādina, ka “Dievs tik ļoti pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu”. /Jāņa 3:16/ Šai mīlestībai nav nekā līdzīga.

Pārdomājot to, ko darījis Kristus, Viņš var mūs izmainīt. “Dvēsele tiek barota ar tīras mīlestības straumēm, kas plūst no Kristus sirds. Ak, kā sirds tad atdzīvojas, kā tās motīvi un emocijas tiek izmainītas, esot šajā savienībā! Saskaņā ar Svētā Gara vadību Dieva bērni mīl viens otru - patiesi, no sirds, nesavtīgi, taisnīgi, bez liekulības. Un tas tikai tāpēc, ka sirds ir iemīlējusi Jēzu. Mūsu pieķeršanās viens otram aug no mūsu attiecībām ar Dievu.” /Elena Vaita, Mūsu Tēvam rūp (Our Father Cares), 22.lpp./

Ak, iemīlēt Jēzu tik ļoti, ka šī mīlestība plūst no mūsu sirdīm un izmaina mūsu dzīves!

Grāmatā “Apustuļu darbi” mēs varam lasīt:

“Iepazīstoties ar dievišķo raksturu krusta gaismā, mēs redzam žēlastību, maigumu un piedošanu savienojamies ar taisnību un tiesu. Debesu tronī mēs ieraugām To, kura rokās, kājās un sānos ir ciešanu zīmes, kas iegūtas, salīdzinot cilvēku ar Dievu. (..) Pārdomas par Kristu mūs noved pie neizmērojamās mīlestības krasta. Mēs cenšamies par šo mīlestību stāstīt citiem un atrodam, ka mums vienkārši pietrūkst vārdu. Mēs iepazīstamies ar Viņa dzīvi virs zemes, ar Viņa uzupurēšanos mūsu dēļ, un tālāk ar Kunga kā mūsu Aizstāvja darbu Debesīs, ar mājokļiem, ko Kristus sagatavo tiem, kas Viņu mīl, un varam vienīgi izsaukties: “Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai.” /1.Jāņa 4:10; 3:1/ 333., 334./

Neviens nav bijis tik ļoti ievainots kā Kristus mūsu dēļ. Viņš riskēja pazaudēt Debesis mūsu dēļ. Vai mēs varam nolikt šo neievainojamību un atdot visu, lai kaut nedaudz varētu citiem atklāt Kristus mīlestību?

Sirds lūgšana

Tēvs, kad mēs gatavojamies pieņemt personīgus un kopīgus lēmumus, mēs lūdzam, lai Tu apvieno mūsu draudzī ikdienas pārdomās par Kristus upuri pie krusta. Parādi Savu labvēlību mūsu ikdienas dzīvēs, lai mēs to varētu atklāt citiem. Parādi Savu žēlastību, lai mēs to varētu atklāt citiem. Parādi Savu piedošanu, lai mēs to varētu atklāt citiem. Un pāri visam atver mūsu sirdis, lai mēs varētu piedzīvot un pieņemt Tavu mīlestību, lai mēs varētu līdzdalīt citiem, cik Kristus ir bijis ievainots mūsu dēļ. Mēs to lūdzam Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Shanter Alexander

53.DIENA, 28 jūnijs - DIEVS IR APSOLĪJIS!**Bībeles teksts pārdomām: Romiešiem 4:13-21**

Atmiņas pants: *“Viņš nešaubījās neticībā par Dieva apsolvājumu, bet stiprinājās ticībā, dodams Dievam godu, un bija pilnīgi pārliecināts, ka to, ko viņš ir apsolvījis, viņš ir varens arī izdarīt” /Romiešiem 4:20,21/*

Vai jūs kādreiz esat kaut ko apsolvījuši ar mērķi to īstenot, bet “dzīve” kaut kādā veidā iejaucās un jūs to neizpildījāt? Es zinu, ka es jutos slikti vienmēr, kad man neizdodas izdarīt to, ko esmu apsolvījis.

Es esmu ļoti pateicīga, ka Dievs nav tāds, kā mēs, ja runa ir par solījumu turēšanu. Bībele mums vēsta daudz par Dievu un par Viņa dotajiem apsolījumiem mūsu pestīšanai.

Tā mums vēsta: *„Kungs nevilcina savu apsolvājumu, kā daži domā, bet pacietīgi gaida uz mums, jo viņš negrib, ka kādi ietu pazušā, bet grib, ka visi grēku nožēlā atgriežas.” /2.Pētera 3:9/*

„Šis ir tas apsolvājums, ko viņš mums ir solījis – mūžīgā dzīvība.” /1.Jāņa 2:25/

Tā mums vēsta: *„Bet pēc viņa apsolvājuma mēs gaidām jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājā.” /2.Pētera 3:13/*

„Dievs nav cilvēks, kas mēlo, nav cilvēka dēls, kam paliek žēl! Vai tad viņš runā un nedara, vai sola un nepilda?” /4.Mozus 23:19/

“Un, ja jūs piederat Kristum, jūs esat Ābrahāma pēcnācēji, mantinieki pēc apsolvājuma.” /Gal.3:29/

Visbeidzot, tā mūs māca būt līdzīgiem Ābrahāmam, kurš *“nešaubījās neticībā par Dieva apsolvājumu, bet stiprinājās ticībā, dodams Dievam godu” /Romiešiem 4:20/*

Es pateicos Dievam par Viņa ciešanām saistībā ar mani! Es nevaru iedomāties kā es justos, ja apsolvātu pavadīt mūžību ar Dievu, bet tad Viņš teiktu: “Piedod, Keita. Es aizmirsu, ka Esmu tev to apsolvījis. Tev nepaveicās, ir par vēlu.” Tā vietā, Dievs atkal un atkal man Savā Vārdā saka, ka Viņš gaida mani, ka viņš grib glābt mani un, ka Viņš ilgojas pēc tā, lai es sekotu Viņam.

Tomēr ar to Viņa apsolvājums nebeidzas. Viņš ne tikai apsola mūs glābt, bet arī aizsniegt citus ar labo vēsti. *“Un tagad – ej, es būšu ar tavu muti un norādīšu, ko tev runāt!” /2.Mozus 4:12/*

“Jo es jums došu vārdus un gudrību, kam neviens no jūsu pretiniekiem nespēs pretī stāties vai pretī runāt.” /Lūkas 21:15/

Viņš apsola mūs darīt sev līdzīgus: *“Tālab mums ir dāvāti dārgi un diženi apsolvājumi, lai jūs kļūtu dievišķās dabas līdzdalībnieki, izbēguši no iznīcības, kas ir pasaulē kārtību dēļ.” /2.Pētera 1:4/*

Grāmatā “Debesu vietas” rakstīts: *“Ikviens apsolvājums Dieva Vārdā ir mums. Savās lūgšanās pieminiet Jehovas vārdu un ticībā saņemiet Viņa apsolvājumus. Viņa Vārds ir apliecinājums tam, ja jūs lūgsiet ticībā, jūs saņemsiet visas garīgās svētības. Turpiniet lūgt, un jūs saņemsiet daudz vairāk nekā lūdzat vai domājat. Mācieties būt bezgalīgi pārliecināti Dievā. Visas rūpes uzticiet Viņam. Pacietīgi gaidiet un Viņš liks tam notikt.” /71.lpp./*

Dieva apsolvājumi nebeidzas. Jautājums ir, vai mēs tos saņemsim ticībā, mēģinot iegūt dvēseles valstībai, vai mēs mēģināsim strādāt paši savā spēkā? Atbilde uz šo jautājumu noteiks mūsu kalpošanas panākumus. Šodien uzticēsimies Viņa apsolvājumiem!

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs, mēs zinām, ka Tu neproti melot, jo Tavs Vārds neatgriežas pie Tevis nepiepildīts /Jesajas 55:11/. Lūdzu palīdzi mums Tev uzticēties un paļauties uz Taviem apsolvājumiem, aizsniiedzot citus. Mēs lūdzam, lai Tavs Svētais Gars izlietos mūsu dzīvēs. Mēs meklējam dvēseles valstībai, palīdzi mums nepaļauties uz saviem spēkiem, bet gan uz Tavu spēku, kas nepievels. Pateicamies, Jēzus vārdā. Amen.

Autors: Kat Taylor

54.DIENA, 29 jūnijs - AICINĀTI KĻŪT PAR MEDICĪNAS MISIŅĀRIEM**Bībeles teksts pārdomām: Jesajas 52:7-10**

Atmiņas pants: *“Cik tīkami sadzirdēt kalnos labas vēsts nesēja soļus – tas sludina mieru, tas vēstī labu, tas sludina glābšanu, tas saka Ciānai: tavs Dievs valdīs! /Jesajas 52:7/*

Vai jūs esat domājuši par to, ka Dievs jūs varētu aicināt kļūt par misionāru, netikai par vēsti nesošu misionāru, bet par medicīnas misionāru?

Elena Vaita raksta: *„Mēs dzīvojam laikā, kad ikvienam draudzes loceklim jāveic medicīnas misionāra darbs”/* Counsels on Diet and Foods, 455.lpp./

Patiesībā, es esmu vairākas reizes lasījusi šo rakstvietu, bet kaut kāda iemesla dēļ tā nav personīgi skārusi manu sirdi. Tomēr, pirms gada mans līgavainis (kurš tagad ir mans vīrs) atvēra manas acis.

Kad mēs studējām vairāk Bībeli un pravieša garu, un, kad mēs pievērsām vairāk uzmanības slimajiem sev apkārt, mēs sapratām, ka ir pienācis laiks piedalīties medicīnas misionāra apmācībās.

Tas tā nebūtu, ja mēs jau nebūtu bijuši aktīvi kalpošanā. Mēs bijām ļoti iesaistīti Bībeles stundu pasniegšanā, lūgšanu grupu vadīšanā, ceļošanā, sludināšanā un veidojām prezentācijas par dažādām tēmām. Tas pastiprinājās, kad mēs kļuvām par precētu pāri. Taču Dievs mūs pārliecināja, ka mums pietrūkst viens no svarīgākajiem kalpošanas aspektiem: izglītība šajā jomā un aprīkojums kā „medicīnas misionāriem”, lai palīdzētu citiem gan fiziski, gan garīgi. 2015. gada pavasarī mēs pieaugām ticībā, atstājot visu Vācijā un uzsākot apmācības medicīnas misionāru skolā Savienotajās valstīs. Mēs uzzinājām, ka kļūt par medicīnas misionāru nav sarežģīti. Jebkurš to var iemācīties, pat ja nav medicīnas zināšanu. Tas ir ļoti svarīgi nākotnē, jo medicīnas misionāra darbs varētu būt vienīgais veids kā mēs varēsim liecināt citiem.

Grāmatā *Evanģelizācija* Elena Vaita raksta, ka *“..drīz vien sludināšanā nevarēs darīt neko citu kā vien ārstniecisko misijas darbu. Jūs nekad neklūsiat par sludinātājiem Evanģēlija paredzētajā veidā, kamēr apņēmīgi nesāksiet interesēties par ārstniecisko misijas darbu - dziedināšanas, aplaimošanas un stiprināšanas Evanģēliju.” /523.lpp./*

Cits citāts vēsta: *„medicīnas misionāra darbs ir pirmais evanģēlija darbs, durvis - caur kurām šajā laikā patiesība atrod ceļu uz daudzām mājām. Dieva cilvēki ir izredzēti būt par medicīnas misionāriem, mācoties kalpot gan dvēseles, gan ķermeņa vajadzībām... Ejot no mājas uz māju viņi pieklūs daudzām sirdīm. Daudzi tiks aizsniegti, kurus evanģēlija vēsts citādākā veidā neaizsniegtu.” /* Counsels for the Church, 308.lpp./

Tikai iedomājieties, cik daudz spēcīgāka būtu mūsu liecība, ja mēs paēdinātu cilvēkus ne tikai garīgi, bet arī atvieglotu viņu ciešanas. Cik daudz vairāk siržu būtu atvērtas evanģēlijam?

Dievs mūs ir izaicinājis, mēs aicinām jūs lūgt un jautāt Viņam, kā es varu kļūt par „medicīnas misionāru”. Kā es varu kalpot savai sabiedrībai, kurai sāp un kura cieš? Lai Dievs mums palīdz kļūt par Viņa rokām un kājām, kuras vada pie tiem, kuriem nepieciešama cerība un dziedināšana!

Sirds lūgšana

Kungs, mēs pateicamies, ka rādi mums kā aizsniegt cilvēku sirdis. Pateicamies par Jēzu, kurš bija visu laiku labākais un varenākais medicīnas misionārs. Pateicamies Tev par visu vienkāršo, dabīgo, ko esi devis mums lietošanai. Pateicamies, ka esi aicinājis mūs kļūt par Saviem palīgiem, atvieglojot ciešanas un sāpes un, vadot cilvēkus pie Tevis! Māci mums, Tēvs, kalpot dvēselem tā, kā to darīja Jēzus. Māci mums sniegt fizisko, emocionālo un garīgo dziedināšanu. Palīdzi mums būt tādiem misionāriem kā Tu! Jēzus vārdā Āmen.

Autore: Raluca Ril

55.DIENA, 30 jūnijs - KRISTUS METODE IR MŪSU ATSLĒGA

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas 9:1-6

Atmiņas pants: “un Viņš tos izsūtīja sludināt Dieva valstību un ārstēt slimos.” /Lūkas 9:2/

Kopš es nodevu savu dzīvi Kristum, lūdzot radīt manī jaunu sirdi, es gribēju darīt kaut ko Kungam, kaut ko, kas paliktu mūžībai. Es zināju, ka turpmāk vairs nevēlos izniekot savu laiku un centienus nenoizmīgām lietām.

Kad es lūdzu Dievam gudrību, ko Viņš vēlētos, lai es daru, kāds padoms no grāmatas *Kristus dziedinošā kalpošana* patiešām izmainīja manu domāšanu. Man patīk tas, jo tas

norāda uz to, kā mēs varam iegūt patiesu veiksmi un nest augļus, sadarbojoties ar Kristu Viņa darbā.

Tas skan šādi: “Vienīgi Kristus metode dos patiesas sekmes cilvēku glābšanā. Pestītājs nāca pie cilvēkiem kā tāds, kas vēlas tiem darīt labu. Viņš bija līdzjūtīgs, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš lūdza: —Sekoiet Man. Ir nepieciešama individuāla pieeja cilvēkiem. Ja mazāk laika veltītu sprediķošanai un vairāk atlicinātu individuālajai kalpošanai, panākumi būtu daudz labāki. Maznodrošinātajiem ir jāpalīdz, slimnieki — jāaprūpē, noskumušie un zaudējumus cietušie — jāmierina, nezinātāji jāpamāca, nepiedzīvojušajiem jāsniedz padoms. Mums jāraud kopā ar raudošajiem un jāpriecājas ar priecīgajiem. Šis darbs nebūs un nevar būt neauglīgs, ja to pavadīs pārliecināšanas, lūgšanu un Dieva mīlestības spēks.” /Kristus dziedinošā kalpošana, 143.,144.lpp./

Nesen kādam mācītājam no svētdienas ievērojošas denominācijas kļuva ļoti slikti. Ārsti teica, ka viņi nekā vairs nespēj darīt. Bija paredzama nāve. Tomēr, Adventistu misionāri sāka kalpot šim mācītājam, pielietojot dabīgās ārstniecības metodes, kā - sulu spiešana, veģetāras maltītes, masāža un hiodroterapija. Neilgi pēc tam, mācītāja veselība sāka uzlaboties. Un nesen šis mācītājs šiem misionāriem pateica sekojošo: “Kad es atgriezšos savā baznīcā, es visus savus draudzes locekļus vedīšu uz jūsu Septītās dienas Adventistu draudzi.”

Kāda spēcīga liecība par to, kāda vērtība ir kalpošanai citu cilvēku fiziskajām vajadzībām! Kad es pirmo reizi sāku studēt par to, ko nozīmē būt misionāram, es uzzināju par to, cik svarīgi ir aizsniegt sirdis, ne tikai nodot informāciju. Tagad Kungs mani māca, ka viens no labākajiem veidiem kā aizsniegt sirdis, ir pieskarties tām, kalpojot cilvēku fiziskajām vajadzībām.

“Kad veselības darbs tiek pareizi veikts, tas ir kā ķīlis, kas sagatavo ceļu patiesībai, kas aizsniegs sirdi.” /Counsels on Health, p.434/

Tās ir manas dvēseles ilgas, kļūt par tādu spēcīgu medicīnas misionāru kā Jēzus, kurš vairāk laika pavadīja dziedinot, nekā sludinot.

Sirds lūgšana

Kungs, mēs Tev pateicamies par Tavas gaismas klātbūtni, kas mūs svētīja ar medicīnas misionāra darbu! Mēs pateicamies Tev, ka Tu zini kā aizsniegt ciešanu māktās cilvēces sirdis. Piedod mums, ka atstājam novārtā savu pienākumu, apvienot spēkus, lai ar medicīnas misionāra darbu izplatītu evaņģēlija vēsti. Rādi mums kā sniegt fizisku un garīgu dziedināšanu mirstošajai pasaulei. Atdzīvini mūs! Atjauno mūs un, tā vietā, lai uzticētos sev, māci mums uzticēties Tev. Neskatoties uz mūsu vietu draudzes vadībā vai šī brīža uzticēto kalpošanu, palīdz mums nebūt augstprātīgiem, nedodoties kalpot savu kaimiņu fiziskajām vajadzībām. Izlej savu Svēto Garu pār mums. Ienāc mūsos, lai aizsniegtu sirdis un atvertu tās Tavai glābjošajai žēlastībai. Jēzus vārdā Āmen.

Autors: Roman Rīl

56.DIENA, 1 jūlijs - IZAICINĀTS NO MAZĀKAJIEM, LAI KĀLPOTU MAZĀKAJIEM**Bībeles teksts pārdomām:** Mateja 25:31-40

Atmiņas pants: “Un Ķēniņš tiem atbildēs: patiesi es jums saku: visu, ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, jūs to esat man darījuši.” /Mateja 25:40/

Jēzus ir tiešs Mateja 28.nodaļas 19.pantā, kad saka mums: “tādēļ ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas.” Viņš Saviem sekotājiem paskaidro, ka ne tikai dažiem, bet visiem jāseko Viņa pēdās.

Kādas īpašības man nepieciešamas, lai es mantotu dvēseles Jēzum? Šis jautājums mani ļoti bieži nodarbināja un pat traucēja, jo es jutos ļoti nepiemērota strādāt Kristum. Bet neskatoties uz to, es esmu nodokļu iekasētāja, burtiski. Un tad, es atcerējos vīriešus un sievietes, kurus Jēzus izvēlējās par Saviem sekotājiem, lai tie no Viņa mācītos un kalpotu Viņam. Viņš izvēlējās prostitūtu, zvejnieku, netīro, nodokļu iekasētāju... jā, viņš izvēlējās pat mani!

Dažiem no mums ir izglītība, dažiem nav, taču Viņš vēlas mūs izmantot, ja esam gatavi atsaukties.

“Par visu, kas mums dod zināmas priekšrocības salīdzinājumā ar citiem – par izglītību, rakstura cēlumu, kristīgu audzināšanu, reliģiskiem piedzīvojumiem – mēs esam parādā tiem, kam mazāk labvēlīgi apstākļi, un, cik vien tas ir mūsu spēkos, mums viņiem jākalpo. Ja mēs esam stipri, tad mums jāstiprina vājo rokas.” /Laikmetu ilgas, 440.lpp./

Viņš mūs neaicināja mūsu labuma dēļ. Viņš mūs ir aicinājis aizsniegt jebkuru cilvēku, kurš ir mūsu ceļā. Tas ietver pat vismazāko. Tas, kā mēs atbildam nabadzīgajiem sev apkārt, kailajiem, izsalkušajiem un trūcīgajiem, patiesībā atklāj to, cik ļoti mēs mīlam Jēzu. Mateja 25.nodaļa vēsta, ka tad, kad Jēzus atgriezīsies, viņš atšķirs aitas no kazām. (Tas nozīmē, ka Viņš atšķirs ticīgos no neticīgajiem).

Kas noteiks to, kurā grupā mēs būsim? To noteiks tas, kā mēs būsim rūpējušies par Viņa bērniem.

“Un Ķēniņš tiem atbildēs: patiesi es jums saku: visu, ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, jūs esat man darījuši.” /Mateja 25:40/

Vai nu jūs jūtaties kā viens no šiem mazākajiem, vai esat aicināti aizsniegt vismazākos, godiniet Dievu ar talaniem, kurus Viņš jums ir devis. Lūdziet Dievu palīdzēt jums būt uzticīgiem!

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, mēs zinām, ka esam aicināti darīt. Mēs zinām, ka mums jākalpo, paēdinot izsalkušos, apģērbjot kailos, apmeklējot ieslodzītos un vēl daudz vairāk. Taču tas nav viegli. Mums vajadzīgs Tavs Svētais Gars, lai Tas vadītu mūs, lai dotu mums ticību, cerību un mīlestību, un spēcīnātu mūs strādāt Tev. Šī pasaule kļūst tumšāka un tumšāka, un mēs vēlamies doties mājās. Tāpēc, Kungs, šie mēs esam. Mēs lūdzam, lai Tu pats mūs sagatavo darbam Tavam godam. Jēzus Vārdā mēs to lūdzam, Āmen.

Autore: Kat Taylor

57.DIENA, 2 jūlijs - IZMISĪGI CĪNOTIES PAR DVĒSELĒM

Bībeles teksts pārdomām: 2.Mozus 32:30-34

Atmiņas pants: *“Bet nu piedod viņiem viņu grēkus; bet ja ne, tad izdzēs mani no savas grāmatas, kouru Tu esi rakstījis.” / 2.Mozus 32:32/*

Vai es esmu gatavs izmisīgi cīnīties par kādu, lai tikai tas atrastu pestīšanu? Vai es esmu gatavs gavēt un dedzīgi lūgt, lai tikai vairāk cilvēku tiktu glābti, varbūt pat par tiem, kuri mani ir sāpinājuši vai nodarījuši pāri man vai Dieva draudzei?

Kad izraēlieši izveidoja zelta teļu, Dievs sacīja Mozum, ka Viņš tos varētu noslaucīt un Mozus pēcnācējus padarīt par varenu tautu /

2.Mozus 32:10/. Godīgi sakot, ja es būtu Mozus, es varu iedomāties, cik neapmierināts es būtu ar Izraēliešiem saistībā ar viņu muļķību, es noteikti piekristu Dieva ierosinājumam. Bet Mozum bija tik neticami dziļa mīlestība pret saviem ietiepīgajiem ļaudīm, ka viņš no visas sirds iestājās par viņiem aizlūgšanā.

Atcerēsimies stāstu: Mozus nonāca lejā no Sinaja kalna pēc četrdesmit dienām, kuras bija pavadījis bez ēdiena un ūdens, taču tā vietā lai domātu par paša interesēm un veselību, viņš nekavējoties sāka gavēt un lūgt par cilvēkiem. 5.Moz.9:25 *“Kad es nometos un biju Tā Kunga priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis, ka Viņš jūs izdeldēšot”*. 5.Moz.10:10 *“Un es sabiju kalnā kā iepriekšējo reizi - četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Tas Kungs mani arī šoreiz paklausīja; Tas Kungs negribēja tevi iznīcināt.”*

Tā tik ir nodošanās, nopietna attieksme pret citu izglābšanu, nasta par dvēselēm - kādu man grūti stādīties priekšā! Galu galā Mozus pavadīja 80 dienas kalnā, gavējot un lūdzot, nonākot lejā tikai uz īsu brīdi kamēr sasmalcināja zelta teļu.

Vēl aizkustinošāka ir Mozus lūgšanas pašuzpurīgā daba. 2.Moz.32:32 *“Bet nu piedod viņiem viņu grēkus; un ja ne, tad izdzēs mani no savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis.”*

Mozus tik ļoti mīlēja Izraēliešus, ka viņš bija gatavs atdot savu mūžīgo dzīvību par viņu izglābšanu, ja tikai tas spētu kaut ko izmainīt. Kad es lasīju par šo mīlestību attiecībā uz zudušajām dvēselēm, es sapratu, ka man ir vajadzīga jauna sirds. Man ir nepieciešams Dievs, lai savu egoistisko, ambīcijām pildīto sirdi nomainītu pret pilnīgu sevis nododošu mīlestību, glābjot dvēseles. Tikai tad es varēšu būt Kristum līdzīgs, rūpējoties par pazudušajiem.

“Džons Velšs /John Welch/ - evaņģēlija kalpotājs juta tik varenu degsmi par dvēselēm, ka bieži vien pamodās naktī, lai Dievam sūtītu lūgumu viņu glābšanai. Reizēm viņa sieva, rūpējoties par Džona veselību, aicināja pārdomāt riskus saistībā ar šādu nodošanos. Bet viņa atbilde bija: „Sieviete, man ir trīs tūkstoši dvēseļu par kurām man jāatbild un es nezinu kā tām klājas.” /Gospel Workers, p. 31/

Dievs gaida un ilgojas, lai mēs uzdrošinātos dedzīgi lūgt par dvēselēm. Diviem miljoniem Izraēliešu Viņš piešķīra vēl vienu iespēju, atbildot uz Mozus lūgšanu, un, ir vareni darbojies caur citu lūgšanām daudzu gadsimtu gaitā. Ko Viņš darīs, kad Jūs un es izmisīgi sāksim cīnīties par dvēselēm? Kā Viņš darbosies citu labā tad, kad mēs no visas sirds mīlēsim un cīnīsimies lūgšanās par viņu izglābšanu?

Noslēdzošā doma: *“Ja vēlamies, lai mūsu pūles vainagotos panākumiem, mums jābūt Kristus līdzstrādniekiem. Mums jāraud par tiem, kas negrib raudāt paši par sevi, un jālūdz, kā Viņš lūdza, par tiem, kas paši nelūdz.” /Izmeklētās vēstis, 1.sējums, 118.lpp./*

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs, piedod mums, ka mēs tā īsti necīnāmies un nedegam savās lūgšanās par pazudušajiem. Piedod mums par nesavtīgas mīlestības trūkumu. Patiesībā, tā dabīgi mēs nemaz nespējam tā mīlēt vai lūgt. Lūdzu pārmaini mūsu sirdis. Piepildi mūs ar Kristus mīlestību, kas izvēlējās upurēt visu, lai glābtu pat stūrgalvīgāko grēcinieku. Lūdzu, maini mūsu sirdis šodien, lai mēs varam mīlēt citus tā, kā Kristus mūs ir mīlējis. Pateicamies, ka Tu vēlies mūs piepildīt ar Savu Svēto Garu un pārmainīt mūsu sirdis, kad izvēlamies turpināt pastāvīgi aizlūgt par savu draudzi! Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

58.DIENA, 3 jūlijs - LŪGŠANAS NEATLAIDĪGAIS SPĒKS**Bībeles teksts pārdomām: Mateja 18:18 - 20**

Atmiņas pants: *“Atkal Es jums saku: ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad Mans Debesu Tēvs to tiem dos.” /Mateja 18:19/*

Es nekad neaizmirsīšu to dienu, kad mana tuvā draudzene Jūlija piezvanīja man pa tālruni. Viņas tēvs, kurš nebija savu dzīvi nodevis Kristum, mira no pēkšņas slimības. “Lūdzu, lūdz kopā ar mani!” viņa lūdzās, “lai Dievs paveic brīnumu viņa sirdī, pirms ir par vēlu!”.

Kā jau tādos gadījumos bija ierasts, es parasti pielūdzu kopā pa telefonu un tad devos atpakaļ pie darba, daudz par to vairs nedomājot. /Galu galā, kaut arī es rūpējos par Jūliju, viņas tēti es

personīgi nepazinu/. Tomēr, tanī dienā Dievs izmainīja manas domas un uzskatus. “Melodija, tavs tēvs viņš tiešām nav, bet viņš ir Mans bērns. Vai tu varētu aizlūgt par Manu bērnu?”

Pēc tam, kad mēs bijām lūgušas kopā pa telefonu, saņemot atgādinājumu, ka katra dvēsele ir bezgalīga vērtība Dieva acīs, es tiku pārliecināta, ka Dievs lūdz mani turpināt gavēt un lūgt kopā ar Jūliju, līdz kamēr mēs piedzīvosim garīgu pārmaiņu.

Es biju diezgan aizņemta, bet es noliku savu darbu malā un sāku lūgt. Lai gan es nepavadīju pirmo nakti lūgšanā, kaut kādā veidā likās, ka sastopos ar kompromisu. Sākumā es strīdējos ar Dievu, bet tad Svētais Gars pārliecināja manu sirdi, ka tam ir nozīmīga vērtība, jo tā ir dvēsele, kuras dēļ Kristus ir gājis nāvē. Nokaunējusies, es nodevu savu kompromisa garu Dievam, un, tiklīdz es to izdarīju, jauns spēks apņēma manas lūgšanas.

Nākamajā naktī un vēl dažas dienas pēc tam es lūdzu ar Jūliju neatlaidīgi pēc šī brīnuma - gandrīz bez apstājs. Tā bija nežēlīga garīga cīņa un tanī laikā mēs ar Jūliju jau sākām zaudēt drosmi un vēlējāmies padoties. Bet Dievs uzklaušīja mūsu lūgšanas un - slava Dievam - garīgā cīņa, par kuru mēs lūdzām un gavējām, tika izcīnīta pirms viņas tētis nomira.

Šodien Dievs mūs visus aicina uz dziļākām, daudz neatlaidīgākām lūgšanām. Viņš mūs aicina ne tikai lūgt par kaut ko, bet turpināt lūgt ar neatlaidīgu spēku.

Mēs visi zinām par ko lūgt: mēs lūdzam par ēdienu, par drošību uz ceļa, mēs lūdzam par sanāksmēm, mēs lūdzam par saviem draugiem un mīļajiem, un mēs lūdzam vēl par daudz ko citu, kas nejauši šķērso mūsu ceļu - un tas jau ir tā, kā tam vajadzētu būt. Bet lūgt ar neatlaidīgu spēku, burtiski tas nozīmē “ka es apņemos lūgt ar neatlaidīgu ticību, līdz kamēr es piedzīvoju uzvaru vai, līdz kamēr es saņemtu atbildi.” Lūgt ar neatlaidīgu spēku nav viegli, jo mums ir nepieciešams izdarīt apņemšanos uz ilgu laiku, varbūt pat uz vairākiem gadiem. Un mums ir jābūt gataviem atteikties no katra zināmā kompromisa vai grēka. Bet, kad mēs vēlamies neatlaidīgi lūgt ar visu savas sirds nodošanos, Dievs dos uzvaru!

Praviešu gars saka mums: *“Uz katru sirsnīgu lūgšanu tiks atbildēts. Atbilde var nenākt tādā veidā, kā jūs vēlaties, bet atbilde būs tad, kad tā vislabāk apmierinās jūsu vajadzības.” /Evanģēlija kalpi, 258.lpp./*

Protams, neatlaidīgs lūgšanas spēks var būt veiksmīgs tikai tad, ja tas ir sakņots Dieva Vārdā. Tā nav apņemšanās pārspēt Dievu. Nē, runa ir par pārliecību saistībā ar Dieva uzticību. *“Mums nekad nevajadzētu lūgšanās nākt pie Dieva, lai tikai uzzinātu vai Viņš piepilda Savu Vārdu, bet lūgt tāpēc, ka Viņš to pildīs; ne lai pārbaudītu, vai Viņš mūs mīl, bet tāpēc, ka Viņš mūs mīl.” /Laikmetu ilgas, 126.lpp./*

Šodien lūgšim Dievam, lai Viņš mūs iemāca ne tikai par kaut ko lūgt, bet lūgt ar neatlaidīgu spēku, līdz kamēr mēs ieraugam mantotas dvēseles Viņa valstībai.

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, ir tik viegli padoties lūgt par tiem, kurus mēs mīlam, īpaši tad, ja mēs neredzam izmaiņu pierādījumus viņu dzīvēs, bet palīdzi mums turēties pie Tevis un nepadoties, kamēr vien vēl ir dzīvības elpa. Palīdzi mums nepadoties arī attiecībā uz kalpošanas mērķa piepildīšanu tikai tāpēc, ka lietas izskatās bezcerīgas. Tā vietā, palīdzi mums turēties ticībā, līdz kamēr mēs redzam uzvaru, jo Tu esi apsolījis, ka Tava troņa gods ir balstīts Tavā Vārdā. Paldies, ka uzklausi šīs lūgšanas! Paldies, ka uzklausi mūsu daudzos lūgumus saistībā ar draudzi! Paldies par to, kā Tu atbildēsi uz mūsu ticības lūgšanām! Mēs Tevi mīlam un nevaram sagaidīt, kad varēsim būt kopā ar Tevi! Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

59.DIENA, 4 jūlijs – LŪDZOT, KĀ LŪDZA DŽONS NOKS /JOHN KNOX/

Bībeles teksts pārdomām: 1.Mozus 32:22-30

Atmiņas pants: “Es Tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.” /1.Mozus 32:26/

Pirms vairākiem gadiem es vadīju kopīgās lūgšanas jauniešu kongresā Vācijā. Lai arī sanāksmes apmeklēja vairāk kā 1600 jaunu cilvēku, likās, ka ne visai daudzi bija ieinteresēti lūgt, īpaši lūgt kopā. Lūdzot par šo situāciju, es atcerējos stāstu par Džonu Noksu.

“Ja mums ir tāda interese, kāda bija Džonam Noksam, kad viņš Dieva priekšā lūdza par Skotiju, mums būs izdošanās. Viņš izsaucās: “Dod man Skotiju, Kungs, vai es mirstu.” Un kad mēs uzņemamies darbu un cīnāmies ar Dievu, sakot: “Man ir jāiegūst dvēseles; Es nekad nepadošos cīņā,” mēs redzēsim, ka Dievs uzlūkos mūsu pūles ar patiku” /Evanģelizācija 294.lpp./

Tanī naktī, iedvesmota ar domām par Džona Noksa lūgšanu, es vairākas stundas cīnījos ar Dievu lūgšanā: “Kungs, dod man Vāciju, vai es mirstu.” Tās bija vājas pūles turēties ticībā pie lielā Dieva; neskatoties uz to Dievs uzticīgi atbildēja šo lūgšanu apbrīnojamās veidos, daudz vairāk kā es spēju iztēloties savos mežonīgākajos sapņos. Nākošajā dienā es piedzīvoju, kā mīlestība uz lūgšanu sāk izplatīties un daudzi cilvēki uzveica savas bailes publiski lūgt. Ne tikai tas, bet pēc neliela laika vairāk kā diviem gadiem Dievs man dāvāja vīru – vācieti. Dieva atbildes otrā daļa manai lūgšanai bija diezgan apbrīnojama, jo tikai dažus mēnešus pirms jauniešu konferences es teicu draugam, ka es nekad nevarētu apprecēt vācieti. (Kaut kāda iemesla dēļ es biju diezgan pārliecināta par to!). Tā nu Dievam ir unikāla humora izjūta, pašlaik mēs ar vīru dzīvojam un strādājam Vācijā. Patiesi, Dievs ir spējīgs darīt daudz vairāk par visu, ko mēs lūdzam vai saprotam. /Efeziešiem 3:20/ Bet Viņš vēlas, lai mēs lūdzam Viņam lielas lietas un, lai pārbaudām Viņa Vārdu!

Iedvesmotajos rakstos mēs lasām: “Šajā lielajā krīzē - Izraēla vēsturē, Dievs varēja izlietot Eliju tādēļ, ka viņš bija vīrs ar lielu ticību. Kad viņš lūdza, viņa ticība aizsniedzās un satvēra Debesu apsolījumus, un viņš turpināja lūgt, līdz viņa lūgumi tika atbildēti. Viņš negaidīja pēc pilnīga pierādījuma, ka Dievs ir viņu dzirdējis, bet bija gatavs riskēt. Un to, ko viņš spēja paveikt, pakļaujoties Dievam, visi var darīt savā ietekmes sfērā, kalpojot Dievam . . . Šāda ticība kā šī ir vajadzīga šodien pasaulei – ticība, kas satver Dieva Vārda apsolījumus un neatlaiž, līdz Debesis uzklausa.” /Prayer 138.lpp./

Vai tu jūti sirdī dedzību par dvēselēm? Vai Tu vēlies vairāk šīs dedzības? Tad lūdz sekojošo sirds lūgšanu līdz ar mani.

Sirds lūgšana

Kungs, mēs nākam pie Tevis tādēļ, ka Tu esi tas Vienīgais, Kurš spēj manīt mūsu sirdis un dāvāt mums vairāk mīlestības pret pazudušajiem. Kad mēs lūdzam pēc Tava Gara izliešanās pār mūsu draudzi, dāvā mums gribu darīt visu, kas nepieciešams, lai redzētu vairāk dvēseles ievestas Valstībā. Palīdzi mums nebaidīties no upuriem, lai aizniegtu Tavus bērnus. Māci mums, kā cīnīties ar Tevi lūgšanā par dvēseļu glābšanu. Palīdzi mums turēties, kā turējās Jēkabs, Elija, Džons Noks, un citi, kas teica: “Es Tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.” Paldies par Jēzus piemēru, Kurš pavadīja naktis lūgšanā un Kurš nenogurstoši darbojās, lai nestu fizisku un garīgu dziedināšanu tiem, kam tā bija nepieciešama. Palīdzi mums sekot Tavam piemēram. Jēzus dārgajā Vārdā mēs lūdzam, Āmen.

Autore: Raluca Ril

60.DIENA, 5 jūlijs – NEVĒLOTIES, KA KĀDS PAZUSTU

Bībeles teksts pārdomām: 2.Pētera 3:1-13

Atmiņas pants: “*Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie nožēlas.*” /2.Pētera 3:9 (KJV)/

“Kādēļ, Dievs?”, es izsaucos, zemojoties pie savas gultas. Aiz muguras bija grūta nedēļa. Es biju izsīcis no visām emocionālajām un fiziskajām sāpēm, ko biju redzējis ap sevi. “Kādēļ gan Tu nevari pielikt punktu visām šīm ciešanām un paņemt mūs šonakt uz Debesīm?”

Kad es lūdzu pie savas gultas, jūtot, ka nastas, ko nesu ir pārāk smagas, es pēkšņi sajutu Dievu iedvesmojam mani ar domu, cik neiedomājami savtīga patiesībā bija mana lūgšana. Tas bija tā, it kā Dievs man teiktu: “Vai Tu izproti sāpes, kurām Es eju cauri, Zak? Vai zini, cik ļoti tas sāpina Manu sirdi, personīgi iejūtoties vairāk nekā septiņu miljardu cilvēku ciešanās, nastās un sāpēs, uz šīs planētas? Vai Tu apzinies, ka Es katru dienu paildzinu Savu atnākšanu un Mans ciešanu daudzumus ir pāri par visu to, ko Tu spēj iedomāties?”

Šādi apsverot, manas domas pievērsās pie manas sievas, lai aptvertu to, cik ļoti tas lauž manu sirdi, kad redzu viņu ciešanās vai slīmībā. Es labprātāk būtu tas, kurš ciešs, ne kā uzlūkotu viņu ciešam. Šādi es jūtos tāpēc, jo es viņu pazīstu labāk un mīlu vairāk kā jebkuru citu cilvēku. Un tomēr, Dievs pazīst un mīl katru cilvēku daudz vairāk kā es mīlu savu dārgo sievu Lea.

Tikai iedomājies: Viņš zin un cieš līdz katram izsalkušam bērnam, katram seksa vergam, katram bārenim, katram kara, vēža, izmantošanas un depresijas nomocītajam. Kādēļ gan nepielikt tam visam punktu? Kādēļ Viņš ir tik pacietīgs un iejūtīgs ar šo ļauno pasauli? Tādēļ, ka Viņš zin, ka tur ir vēl vismaz viena dvēsele, kurai, ja tikai tiks dota iespēja, nožēlos un izvēlēsies dzīvot ar Viņu mūžīgi. Un Viņš nevēlas, ka pat viens cilvēks pazustu, kurš varētu tikt izglābts. /2.Pētera 3:9/

“Mūsu zeme ir plaša slimnieku māja, posta aina, kuru mēs pat neuzdrošināties pārdomāt. Ja mēs apzinātos, kā tas patiesībā ir, nasta būtu pārāk šausmīga. Tomēr Dievs jūt to visu. Lai iznīcinātu grēku un tā rezultātus, Viņš deva Savu labāko Mīloto un Viņš ir ielicis mūsu spēkos, sadarbojoties ar Viņu, izbeigt šo posta ainu. “Šīs valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē, visām tautām; un tad nāks gals. /Mateja 24:14/” /Audzināšana 264.lpp./

Mums ir dota iespēja atvieglināt ciešanas Dieva sirdī. Vai mēs esam gatavi rīkoties? Vai mēs atļausim Viņam mūs izlietot, lai pasteidzinātu to dienu, kad Viņš beidzot varēs izbeigt ciešanas?

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs Debesīs, paldies Tev, ka Tu izturi vēl vienu dienu, pilnu ar neiedomājamām ciešanām, lai vairāk cilvēku varētu tikt izglābti, jo, ja es būtu tas, kurš vēl maldās, es cerētu, ka Tu aizturēsi Debesis par dažām dienām ilgāk, lai tikai es varētu pavadīt mūžību kopā ar Tevi. Piedod mums kā draudzei, ka mēs dzīvojam savas dzīves tik savtīgi un vienaldzīgi pret tiem, kas mirst grēkā visapkārt mums. Uzvel nastu mūsu sirdīm ar dedzību redzēt pazudušos nākam pie glābjošas Jēzus Krustus atziņas. Lūdzu piepildi mūs vēl pilnīgāk ar Savu Garu, lai mēs varam būt Tavi liecinieki. Lūdzu stiprini mūs pasteidzināt Tavas atnākšanas dienu! Mēs Tevi mīlam un vēlamies darīt visu iespējamo, lai atvieglotu Tavas bezgalīgi mīlošās sirds ciešanas. Jēzus vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

61.DIENA, 6 jūlijs – PAZEMĪBA UN PIEDOŠANA**Bībeles teksts pārdomām: Jēkaba 4:7-12**

Atmiņas pants: “Zemojieties Tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās” /Jēkaba 4:10/

1901.gadā Septītās dienas Adventistu draudze sāka strauji attīstīties. Lielas lietas notika daudzās frontēs un tāpēc darbs gāja uz priekšu. Tikai viena lieta vēl nebija, viena lieta pietrūka. Šī viena lieta, ja to varētu piedzīvot, būtu atnesusi visas citas svētības un darbs tiktu padarīts.

Atsaucoties uz šo vajadzību, Elena Vaita ar skumjām atstāta toreiz saņemto vīziju:

“Kādu dienu ap pusdienas laiku es rakstīju par darbu, kas varēja tikt paveikts pēdējā Ģenerālkonferencē, ja atbildīgajās vietās esošie cilvēki būtu paklausījuši Dieva gribai un gājuši pa Viņa ceļu. Tie, kas saņēmuši lielu gaismu, nav staigājuši gaismā. Sapulce noslēgusies, un lūzums nav noticis. Cilvēki nepazemojās Kunga priekšā, kā to būtu vajadzējis darīt, un nesaņēma Svēto Garu.

Tā es rakstīju tālāk, līdz zaudēju apziņu, un likās, ka ar savām acīm redzu notikumus Betlkrīkā.

Mēs bijām sapulcējušies dievkalpojuma teltī. Tika upurētas lūgšanas, dziedāja slavas dziesmas un atkal lūdza. Dievam tika pienesti visnopietnākie lūgumi. Sapulcē bija sajūtama Svētā Gara klātbūtne. Darbs dziļi aizskāra, un daļa no klātesošajiem skaļi raudāja.

Viens no lūdzējiem piecēlās un sacīja, ka pagātnē viņš ar dažiem nav dzīvojis saskaņā un nav viņus mīlējis, bet ka tagad viņš sevi redz patiesā gaismā. Ļoti svinīgi viņš atkārtoja vēsti Laodiķejas draudzei: "Jo tu saki: es esmu bagāts un pārpārēm bagāts, un man nekā nevajag." Viņš sacīja: "Es saprotu, ka te attēlota tieši mana pašapmierinātība. "Un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, un nabags, un akls, un kails." "Es tagad redzu, ka tāds ir mans stāvoklis. Manas acis ir atvērtas. Es esmu izturējies cietsirdīgi un netaisni. Es sevi uzskatīju par taisnu, bet mana sirds ir salūzusi, un es atzīstu, ka man vajadzīgs Tavs dārgais padoms, kas mani spēj pilnīgi pārbaudīt. Ak, cik laipni, līdzjūtīgi un mīlestības pilni ir vārdi: "Es tev dodu padomu no Manis pirkat zeltu, kas ugunī ir izdedzināts, lai tu topi bagāts; un baltas drebēs, lai tu topi apģērbts un tavas kailības kauns nenāk redzams; un svaidi savas acis ar acu zālēm, lai tu vari redzēt." /Atkl. 3,17.18/

Runātājs griezās pie lūdzējiem un sacīja: "Mums kaut kas jādara. Mums jāatzīst savi grēki un sava sirds jāpazemo Dieva priekšā." Viņš no visas sirds izsūdzēja savus grēkus un tad gāja pie dažiem brāļiem, no viena pie otra, un, sniedzot roku, lūdza piedošanu. Uzmanītie uzcēlās kājās, atzīstot grēkus un lūdzot piedošanu, un raudādami krita viens otram ap kaklu. Atzīšanās gars izplatījās pār visiem, kas bija sapulcējušies. Tas bija kā Vasarsvētkos. Dievam dziedāja slavas dziesmas un dziļi naktī, gandrīz līdz pat rītam turpināja darbu.

Bieži tika atkārtoti sekojošie vārdi, kas izskanēja skaidri un noteikti: "Ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu; tad nu iekarsies un atgriezies. Redzi, Es stāvu pie durvīm un klausīšos, kas Manu balsi klausīs un durvis atvērs, pie tā Es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu un viņš ar Mani." /Atkl. 3,19.20/

Neviens nelikās par lepnu, lai dziļi un izjusti atzītu savus grēkus, un šo darbu vadīja iespaidīgi vīri, kuriem tomēr līdz šim bija pietrūkusi drosme, lai atzītos.

Tādu līksmību dievkalpojuma teltī es nekad vēl nebiju dzirdējusi!

Tad es atguvu apziņu un brīdi nespēju aptvert, kur atrodos. Spalvaskāts vēl joprojām bija man rokā. Es dzirdēju Vārdus; "Tā tas varēja būt. Visu to Kungs labprāt gribēja darīt Saviem ļaudīm. Visas Debesis vēlējās parādīt žēlastību un laipnību." Es domāju, kādu stāvokli mēs būtu sasnieguši, ja pēdējā Ģenerālkonferencē būtu padarīts pilnīgs darbs; un mani pārņēma izmisuma pilnas sāpes, saprotot, ka redzētais nav īstenība. /Liecības draudzei 8.,104. - 106./

Tas, kas varēja notikt, nenotika 1901.gadā, taču tas var notikt jau šodien!

Bībele Jēkaba 4:8-10 mums saka tā: “Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums. Šķīstījiet rokas, grēcinieki, un skaidrojiet, šaubīgie, sirdis! Esi nelaimīgi un vaimanājiet un raudiet, jūsu smiekli lai top pārvērsti vaidos un jūsu prieks skumjās. Zemojieties Tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās.”

Mūsu nākamo 10 dienu tēma būs pazemība un piedošana. Kad Jūs turpināsiet lūgt nākamās 10 dienas, mēs lūdzam, lai Jūs īpašā veidā un mērā pārmeklējat savas sirdis un lūdzat Dievam atklāt vai Jūsu dzīvē ir kāda vieta lepnumam, kur tas attur jūs no taisnīgas rīcības - varbūt tas notiek jūsu attiecībās ar kādu no jūsu ģimenes locekļiem vai pat ar kādu, kas kopā ar jums kalpo. Ja Viņš jums uzrāda kaut ko, dariet kaut ko! Neļaujiet nekam atturēt jūs no Svētā Gara izliešanās Jūsu dzīvē!

Autore: Melody Mason

62.DIENA, 7 jūlijs – VISPAZEMĪGĀKAIS DARBS

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas 10:38-42

Atmiņas pants: *“Bet tikai vienas lietas vajag, Marija sev izraudzījusies labo daļu, tā viņai netaps atņemta.” /Lūkas 10:42/*

Mēs bieži raucam pieres par faktu, ka Marta nevarēja pārtraukt to, ko viņa bija iesākusi, lai pavadītu kvalitatīvu laiku pie Jēzus kājām, bet kā ir ar mums šodien? Kādēļ mums ir tik grūti pārtraukt strādāt un aizņemtās dienas vidū veltīt kādu laiku lūgšanai?

Es ticu, ka tas ir tādēļ, ka, lai dienas laikā veltītu laiku lūgšanai, nepieciešama ļoti liela pazemība. Padomājiet par to. Jo vairāk mēs paveicam dienas gaitā, jo vairāk cilvēku mūs novērtē kā ļoti

veiksmīgus. Bet, kad mēs pavadām laiku savā kambarī lūgšanā, neviens par to nezina. Ir vajadzīga liela pazemība, lai izjustu pilnīgu atkarību no Dieva un aizkadrā atdotu Viņam savas nastas, un tā mēs arī zaudējam iespēju tikt ievērotiem par to, ko darām.

Šīs domas var šķist šauras un uz sevi centrētas, bet cik bieži mēs nerīkojamies līdzīgi, balstoties uz šādiem egoistiskiem motīviem?

Dabīgi, pasaule vērtē talantus, prasmes, sasniegumus un enerģiju, un tādējādi tie, kam acīm redzi piemīt šie tikumi, saņem aplausus un tiek izvēlēti atbildīgām pozīcijām, pat draudzes vadībā. Bet kāda veida vīri un sievietes ir visvairāk nepieciešami Dieva darbā šodien? Tie ir pazemīgi vīri un sievietes, kas ne tikai runā par lūgšanas spēku, bet kuri patiesi velta laiku lūgšanai.

Padomā par tiem, kurus Dievs izmantoja, lai paveiktu lielāko darbu Bībeles laikos.

Mozus lūgšanās pavadīja dienas un naktis, un tad vadīja tūkstošus ārā no verdzības. Daniels (augstas pakāpes padomdevējs Bābeles ķēniņam) noslēdzās savā istabā trīs reizes dienā lai lūgtu, kā rezultātā tika iecelts vēl augstākā amatā pēc notikumiem, kad brīnumainā kārtā tika pasargāts lauvu bedrē. Bet šeit stāsti neapstājas. Apdomā arī šos: Jozua pavēl saulei apstāties savā gaitā un saule paklausīja. Estere drosmīgi izglābja savus ļaudis. Un vēl: ķēniņš Dāvids, Pēteris, Pāvils, Jēzus un citi Bībeles vadītāji, kuri pazemoja sevi caur ikdienas lūgšanu! Sarakstu varētu turpināt un turpināt!

Attiecībā uz šiem un daudziem citiem, Elena Vaita raksta: *“Cik bieži tie, kas uzticējās Dieva Vārdam, lai arī paši bija pilnīgi bezspēcīgi, ir stāvējuši pret visas pasaules spēku.” /Audzināšana 254 lpp./*

Kā viņi to paveica? Caur spēku, kādu viņi saņēma, pavadot ievērojamu laiku lūgšanā!

Par Mārtiņu Luteru (Protestantu reformācijas vadītāju), mums ir teikts: *“Spēks, kas satricināja pasauli Lielajā Reformācijā, nāca no noslēgtas lūgšanas vietas.” Patiesībā laikā, kad Mārtiņš Luters bija zem vislielākā spiediena aizstāvēt sevi, mums ir norādīts, ka Viņš: “neizlaida ne dienu neveltījis trīs stundas, vismaz, lai lūgtu, un šīs bija stundas izvēlētas no tām, kas bija visizdevīgākās, lai studētu.” /Lielā Cīņa 210.lpp./*

Mārtiņa Luteru izdošanās atslēga, kas vēl aizvien satricina mūsu pasauli gandrīz 500 gadus vēlāk, bija nolikt malā visu, kas traucē, lai tikai savienotos ar vienīgo Spēku, nesot patieso reformāciju un pārmaiņu.

“Cilvēku acīm var likties, ka pašpietiekams darbinieks kustina šo pasauli; bet Dieva acīs pazemīgs cīnītājs kustina Debesis. Debesu armija ir ieinteresēta pazemīgā, lūdzošā cilvēkā, kurš neuzdrīkstas virzīties uz priekšu, vispirms lūgšanā nenācis Dieva klātbūtnē, lai apspriestos ar Visvareno.” /Review and Herald, July 4, 1893, par.7/

Tiešām, iedalīt laiku, lai lūgtu un sēdētu pie Jēzus kājām, kad mēs varētu būt aizņemti veicot ko svarīgu, prasa lielu pazemību. Bet kad mēs pazemosim sevi un nošķirsim šo laiku lūgšanai, mēs atklāsim, ka Dievs darbosies priekš mums un paveiks īsā laikā to, kas mums prasītu gadus mūsu pašu spēkā.

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, piedod mums, ka esam pārāk lepni un pašpietiekami, lai pārtrauktu to, ko mēs darām un tā vietā lūgtu. Piedod mums, ka vērtējam atzinību vairāk kā Svētā Gara svētības, lai virzītu uz priekšu Tavu darbu. Lūdzu, vairo mūsu ticību kā atbildi lūgšanai! Uzsāc jau šodien varenu reformāciju. Mums kā draudzei Tevis izmisīgi trūkst. Tik ļoti nepieciešams, lai Tu palīdzētu mums pazemot savas sirdis, lai Savā laikā Tu varētu mūs paaugstināt. Lūdzu, lai Tu tiktu paaugstināts mūsu dzīvēs, Dārgais Jēzu. Palīdzī mums pazemīgiem nākt lūgšanā. Jēzus vārdā mēs to lūdzam, Amen.

Autors: Zac Page

63.DIENA, 8 jūlijs – DIENA, KAD ES PUBLISKI ATZINU SAVAS NEVEIKSMES

Bībeles teksts pārdomām: Jēkaba 5:13-18

Atmiņas pants: *“Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā.” /Jēkaba 5:16/*

Es nekad neaizmirsīšu laiku, pirms dažiem gadiem, kad es gatavojos vadīt lūgšanu sanāksmi kādā lielā pasākumā. Svētais Gars pārliecināja mani par dažām lietām manā dzīvē, ko man vajadzēja izlabot kopā ar Dievu. Pārņemta ar grēku apziņu, ko es biju stūmusi malā, es noslīgu uz saviem ceļiem viesnīcas istabiņā un tajā rītā saucu uz Dievu: “Ak Kungs, kā gan lai es

šodien eju Tavu cilvēku priekšā un vadu viņus lūgt un meklēt Tevi, kad šīs lietas manas pašas dzīvē nav tādas, kādām tām vajadzētu būt?”

Dažas minūtes es lūdzu un raudāju, un tad nolēmu, ka lūgšu vienam no savas komandas biedriem vadīt manā vietā lūgšanu kalpošanu, jo es sapratu, ka nebiju cienīga to darīt. Tomēr, kad es piecēlos, lai lūgtu saviem komandas biedriem palīdzību, Svētais Gars vēlreiz sāka runāt uz manu sirdi.

“Melodija, Dievs nemeklē perfektus traukus, kuriem viss dzīvē ir kārtībā. Viņš meklē nodevušos traukus; taukus, kas ir pazemīgi, lai Viņš tos varētu izmantot. Tev ir jāvada lūgšanu sanāksme un lūdzu līdzdali sapulcei to, par ko Es tevi šajā rītā Esmu pārliecinājis. Esi atklāta, atzīstot, ka esi kļūdījusies! Atceries, ka tu nāc pie Dieva troņa tādēļ, ka Tev vajag, lai Viņš tevi izglābu un sakārtotu tavu dzīvi. Ja cilvēki gaidīs, lai nāktu pie Manis līdz viņu dzīvē viss būs kārtībā, viņi nekad nenāks. Līdzdali to šiem cilvēkiem. Kamēr tu centies nolikt malā visu grēku un kompromisu, nes viņus līdz ar sevi pie Dieva troņa.”

Nekavējoties es sāku protestēt: “Nekādā ziņā! Es to nevaru darīt, Kungs! Ko visi domās, ja viņi redzēs, ka es kā vadītāja neesmu godājusi Tevi savā dzīvē tā, kā man to būtu vajadzējis? Kā gan es varu iet cilvēku priekšā un līdzdalīt, ja neesmu cienīga stāvēt viņu priekšā un vadīt viņus šajā lūgšanu laikā?”

Atkārtoti es sajutu Svētā Gara iesaisti uz savu sirdi. “Tas nav par tavu cienību, tas ir par Kristus cienību. Bet lai Viņš spētu darboties, tev ir jāiziet cauri pazemības skolai.”

Ak, kā es nevēlējos paklausīt Svētā Gara pamudinājumiem tajā rītā! Ja vien es spētu aizbēgt kā Jona vai ieslēgt savi viesnīcas numuriņā, es to būtu darījusi. Bet Svētais Gars pārliecināja manu sirdi un es zināju, kas man ir jādara.

Tajā rītā, trīcot un ar asarām acīs, es devos cilvēku priekšā un pastāstīju, kā Kungs mani bija pārliecinājis par kādu manu dzīves daļu, kuru es nebiju dzīvojis pilnīgā paklausībā Viņam. (Tas bija, maksājot savu desmito un ziedojumus – mums bija bijuši ierobežoti līdzekļi un tādejādi vairākus mēnešus es biju apzagusi Dievu no tā, kas piederēja Viņam.) /Skatīt Maleachija 3:8/ Es teicu, ka kopš Kungs bija pārliecinājis mani par šo grēku, zinot, ka man vēl nebija bijusi izdevība to izlabot, es nevēlējos nākt auditorijas priekšā un vadīt lūgšanu sanāksmi.

Kopš tā brīža, sanāksmes telpa, piepildīta ar simtiem cilvēku, bija pilnīgi klusa.

Lai arī tas dziļi sāpināja manu lepnumu, es turpināju dalīties ar to, ko Kungs bija ielicis manā sirdī šajā un citās jomās. Tad es aicināju sanākušos nākt uz priekšu un pievienoties man, noliekot malā grēkus (nožēlot personīgus grēkus privāti un kopīgi nožēlot tos grēkus, kuros mēs esam vainīgi kā draudze).

Tajā dienā auditorijā bija daudz asaru, lūdzot Dievam piedošanu par kompromisa jomām. Tā bija spēcīga lūgšanu sanāksme un Svētais Gars patiesi nāca pār mums visiem.

Pēc tam, vairāki cilvēki man teica, ka tas bija tieši tas, kas viņiem bija vajadzīgs, lai viņus pārliecinātu izlabot viņu pašu grēkus. Viens vīrs pat man teica, ka viņš bija ieradies ar īgnu sirdi, ar skepticismu un šaubām, bet, redzot manu atklātību, līdzdalot savas kļūdas un vajadzību pēc Glābēja, tajā dienā viņš tika pārliecināts par vajadzību atdot savu sirdi Kungam. “Es nekad neesmu redzējis tik patiesus cilvēkus uz paaugstinājuma, kā tu biji šodien, Melodija,” viņš man teica. “Reliģiski pasākumi vienmēr liekas kā izrāde. Bet tu man atklāji, ka Dievs ir īsts, jo es redzēju, kā Viņš pārliecināja tevi un mainīja tavu dzīvi. Paldies Tev,” viņš teica ar aizlauztu balsi, apķerot mani.

Jēkaba 5:16 saka: *“Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā.”*

Protams, tas nebija obligāti publiski atklāt savas kļūdas. Sakārtot lietas ar Dievu bija vissvarīgākais! Bet tādēļ, ka Svētais Gars pārliecināja mani tā darīt, es zināju, ka man ir jāpaklausa. Elena Vaita raksta, ka dažreiz mums ir jānožēlo savi grēki publiski, ne tikai mūsu pašu dēļ, bet arī to dēļ, kas klausās mūsu liecībā un piemērā. Manā gadījumā, es ne tikai iemācījos mācību, kuru es nekad pati neaizmirsīšu, bet tas viss arī kalpoja par svētību citiem, nolikt malā jebkuru kompromisu. Un tas ir tas, ko mums vajag darīt, ja mēs vēlamies, lai Svētais Gars tiek izliets pār mums. Jautājums ir, kurš vēlēsies uzticēt savu ceļu Viņam? Vai esi gatavs pazemībā atdot savu sirdi? Vai atļausi Kungam lietot sevi?

Sirds lūgšana

Dārgais Kungs, nav viegli atzīt, kad es esmu rīkojusies nepareizi, īpaši citu priekšā. Ir daudz vieglāk norādīt, kad citi kļūdās. Bet palīdzi man saprast, ka būt godīgai pret Tevi un pret citiem cilvēkiem ir svarīgāk, kā nēsāt cienījamu fasādi. Es nevēlos, lai kaut kas stāvētu ceļā starp mani un Tevi, un es nevēlos, lai kaut kas atturētu Svētā Gara izliešanos pār draudzi, tādēļ lūdzu šķīsti šodien manu sirdi, atklāj man ceļu, pa kuru Tu vēlies lai es staigāju. Un palīdzi man pazemot savu sirdi Tava troņa priekšā un manu brāļu un māsu priekšā, lai pasaule var redzēt dzīvu Tavas žēlastības, labsirdības, piedošanas un mīlestības attēlu.

Autore: Melody Mason

64.DIENA, 9 jūlijs - AICINĀJUMS PĒC PAZEMĪGAS SAVAS SIRDIS PĀRMEKLĒŠANAS

Bībeles teksts pārdomām: 2.Laiku 7:12-18

Atmiņas pants: *“un Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi.” /2.Laiku 7:14/*

Man ir spēcīga sajūta, ka šajā sanāksmē (tuvojošās Ģenerālkonferences sesijā) mēs nokļūsim pareizās attiecībās ar Dievu. Mums var būt lielas ambīcijas, visas, ko vien spējam iemantot; mums var būt viss darbīgums, kas mums ir nepieciešams, bet ja vien neatrodamies tuvu savam Glābējam, ja vien Viņa spēks un žēlastība nav ar ikvienu no mums personīgi, mēs varam būt pārliecināti, ka aiziesim no šīs vietas domājot, ka tā nav bijusi brīnišķīga sanāksme.

Tas ir atkarīgs no ikviena personīgi – izlemēt, kāda šī sanāksme būs katram no mums. Kopš pēdējās reizes, kad tikāmies Ģenerālkonferencē, mēs visi esam veidojuši savu dzīves ierakstu, un šajā sanāksmē mēs turpināsim to veidot. Katru reizi, kad sanākam kopā, Dieva eņģeļi ir šeit. Arī ļaunie eņģeļi ir tepat.

Mēs varam sanākt kopā, nolaidīgi izturoties pret saviem pienākumiem, atnākt uz šo sanāksmi nesagatavojoties satikties ar Dievu, nesagatavojusies Viņu pielūgt garā, patiesībā un svētuma skaistumā, tomēr, jau pašā sanāksmes sākumā pazemosim savas sirdis Dieva priekšā un noliksim malā visu, kas stāv starp mūsu dvēselēm un Viņu.

Es izjūtu spēcīgu vēlmi, lai šī sanāksme būtu tāda, kuru Dievs varētu vadīt. Šis ir svarīgs laiks, ļoti svarīgs laiks. Ir jāpaveic liels darbs. Tomēr tas, vai sanāksme būs veiksmīga, ir atkarīgs no mums personīgi. Mēs varam šo vietu sanāksmes laikā padarīt par debesīm zemes virsū. Mēs varam radīt debesis vai elli mums pašiem, pēc mūsu izvēles.

Šajā sanāksmē ir jāpieņem svinīgi un nozīmīgi lēmumi, un Dievs vēlas, lai ikviens no mums būtu pareizās attiecībās ar Viņu. Viņš vēlas, lai mēs vairāk lūgtu, bet mazāk runātu. Viņš vēlas, lai mēs atvērtu savus dvēseles logus atvērtus uz debesu pusi. Debesu sliekšnis ir pārpildīts ar Dieva godības gaismu un Dievs atļaus šai gaismai iespīdēt ikvienā sirdī, kas būs pareizās attiecībās ar Viņu.

Dievs vēlas, lai tava sirds būtu tur, kur Viņš tev var dot Svēto Garu, kur Kristus var mājot tavā sirdī. Viņš vēlas, lai šīs sanāksmes sākumā tu noliktu malā visas cīņas, nesaskaņas, nevienprātību vai kurnēšanu, ar kuru tu esi dzīvojis. Tas, kas mums ir vajadzīgs, ir daudz vairāk Kristus, un nemaz sevis. Glābējs saka: *“Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.”*

Centīsimies aptvert apbrīnojamās Dieva bagātības mums. Dievs vēlas darīt lielas lietas mūsu dēļ. Tomēr mēs ejam ar tik milzīgu vainas nastu, ka mums nav vietas Glābējam. Viņš nevar sēdēt uz sirds troņa, ja Viņam tur nav atvēlēta vieta. Dodiet Viņam vietu!

Viņš klauvē un klauvē pie tavas sirds. Atver durvis un ielaid Viņu. Iztukšo savu sirdi no visas savtības, dzīvojot pareizi, ēdot pareizi, domājot pareizi. Sēdini Glābēju savas sirds tronī. Ar savu garo, cilvēcīgo Roku Viņš aptver tautas, kamēr ar Savu dievišķo Roku – Bezgalīgā troni.

Es esmu izslāpusi pēc Dieva Gara. Vai jūs arī, brāļi? Mana dvēsele pēc tā ilgojas. Lai Dievs mums palīdz spert soļus virzienā uz Debesīm.

Autore: Elena Vaita

65.DIENA, 10 jūlijs - VAI BAĻĶIS NAV MANAS PAŠAS ACĪS?

Bībeles teksts pārdomām: Mateja 7:1-6

Atmiņas pants: “Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī neieraugi?” /Mateja 7:3/

Gadu laikā es esmu sastapusies ar daudzām grūtībām un sarežģījumiem, kurās es bieži esmu vainojusi citus. Atkal un atkal es esmu domājusi: “Ja vien viņš vai viņa mainītos,” vai, “Ja vien viņi darītu lietas citādi, mēs nebūtu šādā sarežģītā situācijā.”

Ir tik vienkārši norādīt uz citiem un ignorēt sava paša rakstura trūkumus. Galu galā, ja mēs salīdzinām sevi ar citiem, mums parasti iet labāk, vismaz no mūsu aizspriedumainā skatupunkta. Lai vai kā, ar laiku esmu sapratusi, ka daudzas no manām problēmām nav citu vainas dēļ. Patiesībā, iespējams, ka es pati esmu bijusi daļa no šīs problēmas. Varbūt esmu bijusi lepna, dusmīga un nepiedodoša. Varbūt veids, kādā es runāju nav bijis pildīts ar mīlestību. Varbūt esmu bijusi liekule, ignorējot “baļķi” savā pašas acī! Esmu lūgusi, lai citi mainās, bet varbūt Dievam vispirms jāizmaina mani.

Tas ir bijis smags ceļojums, bet, jo tuvāk es nāku Jēzum, jo labāk es saredzu savus trūkumus. Kad es lūdzu Dievam, lai Viņš man dod jaunu sirdi, mana attieksme pret citiem un dzīves skatījums lēnām izmainās. Tā vietā lai kritizētu un nosodītu tos, kuriem es nepiekrītu, esmu sākusi par viņiem lūgt. Tā vietā lai aprunātu un nosodītu, esmu lūgusi Dievam, lai Viņš māca mani mīlēt.

Elena Vaita raksta: “Brāļu nosodīšanas darbs nav uzdots nevienam cilvēkam. “Netiesājiet,” teic Glābējs, “lai jūs netopot tiesāti. Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots.” Tas, kurš uz sevi uzņemas nosodīšanas un citu kritizēšanas darbu, uz sevi liek tikpat lielu nosodījuma un kritikas slogu. Tādiem, kas ir gatavi nosodīt savus brāļus, noderēs pārbaudīt savus darbus un raksturu. Šāda godīgi veikta izmeklēšana atklās, ka tiem arī ir rakstura nepilnības, un, ka arī tie ir pieļāvuši lielas kļūdas savā darbā. Ja lielais Tiesnesis pret cilvēkiem izturētos tā, kā tie izturas viens pret otru, viņi To uzskatītu par nelaipnu un nežēlīgu.” / Christian Leadership, p. 59/

Turpretim: “Kad tie, kuriem Dievs ir uzticējis atbildību kā vadītājiem, bīstas un dreb Viņa priekšā sava darba svarīguma dēļ, kad viņi izjūt savu nevērtīgumu un pazemībā meklē To Kungu, kad viņi šķīsta sevi, no visa, kas Viņam ir nepatīkams, kad viņi izmisīgi lūdz, līdz zina, ka viņiem ir sniegta piedošana un miers, tad Dievs atklās Sevi caur viņiem. Tad darbs ar spēku virzīsies uz priekšu.” /Liecības draudzei, 6.sēj., 50.,51.lpp./

Tādēļ, tā vietā, lai koncentrētos uz citu vājībām, lūgsim Dievu, lai Viņš izņem “baļķi” no mūsu pašu acīm. Lūgsim Viņam izmainīt mūsu sirdis. Tikai tad Viņa darbs var ar spēku virzīties uz priekšu!

Sirds lūgšana

Laipnais Tēvs, kad mēs turpinām lūgt par Tavu draudzi, lūdzam, lai Tu darītu dziļāku darbu mūsu katra sirdī. Ir viegli kritizēt citus, pat mūsu vadītājus, īpaši, ja viņi nedomā un nerīkojas tā, kā mums šķiet vislabāk. Tomēr tā vietā, lai aprunātu un norādītu ar pirkstiem, mēs lūdzam, lai Tu iespīdini Savu Gaismu mūsu pašu sirdīs. Parādi mums, kur esam atļāvuši grēkam šķirt mūs no Tevis. Parādi, kur esam pieļāvuši kļūdas, un tad izmaini mūs, lai varam doties uz priekšu Tavā spēkā un varenībā, daloties Tavā mīlestībā ar pasauli. Mēs pazemojam savas sirdis Tava troņa priekšā. Jēzus vārdā, Āmen.

Autors: Kat Taylor

66.DIENA, 11 jūlijs - LEPNUMS PRET PAZEMĪBU

Bībeles teksts pārdomām: Mateja 18:1-5

Atmiņas pants: “Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā.” /Mateja 18:4/

Kristus saka: “*Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.*” /Mt.18:3/ Jēzus laikā tas bija izteikums ar lielu nozīmi. Tas nāca arī kā liels pārsteigums Kristus mācekļiem un pārējiem klausītājiem, jo tas bija pilnīgi pretēji tam, ko viņu kultūra mācīja. Un tomēr Viņš turpināja: “*Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā.*” /Mt. 18:4/

Pārdomā sekojošos jautājumus par lepniem cilvēkiem pret pazemīgiem, nesavtīgiem ļaudīm. Kamēr tu to dari, lūdz Dievam, lai Viņš izmeklē tavu sirdi un atklāj to lepnumu, kuru tikai Viņš var paņemt prom:

Vai tu vēlies kļūt veiksmīgs, lai citi to redzētu, vai arī tu vēlies būt uzticams, lai Dieva godība varētu tikt redzama? Vai tu redzi visu labo, ko dari un jūties glābšanas vērts, vai arī tici, ka tikai caur Kristus asinīm un nopelni tu vari iegūt glābšanu?

Vai tu jūties pārliecināts un lepns par to, cik daudz zini, vai arī tu jūties pazemīgs par to, cik daudz tev vēl ir jāmacās?

Vai tu izturies aizstāvoši un tevi viegli var aizskart, kad tiec kritizēts, vai arī tu spēj uzņemt kritiku ar pazemīgu, atvērtu sirdi, lai turpinātu augt?

Vai tev ir tieksme vainot citus problēmās, vai arī tu uzņemies personīgu atbildību par šīm problēmām?

Vai tev ir grūti pateikt: “Man nebija taisnība, piedosi man?” Vai arī tu ātri saki: “Piedod, risināsim to?”

Vai tu jūties tā, ka visam jānotiek pēc tava prāta, vai arī tu esi ar mieru nodot vadību, alkstot pēc Dieva gribas īstenošanas?

Vai tev ir jāpierāda, ka tev ir taisnība, un jāglābj sava reputācija, kad kļūdies, vai arī tu esi ar mieru nolikt savas tiesības uz taisnību, pat tad, kad tās pieder tev?

Vai esi pārāk aizņemts ar svarīgiem darbiem, lai rūpētos par “parastajiem ļaudīm” savā dzīvē, vai arī vēlies kalpot šiem “parastajiem” un pat “pašiem mazākajiem”?

Vai izturies aizstāvoši par savu personīgo vietu, laiku, reputāciju, vai arī esi devīgs, ļaujot Dievam pasargāt vietu, laiku un tavu reputāciju?

Vai tu vienmēr domā par tām lietām, kuras tu varētu darīt Dievam, ja tev būtu iespēja, vai arī tu saproti, ka bez Dieva tu neko nespēj, un, ka tavi labie nodomi patiesībā ir sārņains tērps?

Vai tu alksti pēc atpazīstamības, novērtēšanas un goda par savu darbu, vai arī tu esi apmierināts arī ja tevi nepamana, ja vien Dievs tiek pagodināts?

Vai tu esi noraizējies par to, ko citi cilvēki domā par tevi, vai arī tu esi ieinteresētāks sirds šķīstumā un tajā, ko Dievs par tevi domā?

Vai tu jūties labi, kad tavai draudzei un cilvēkiem tev apkārt nepieciešama atmoda, vai arī tu esi pirmais, kas saprot, ka tev pašam vajadzīga atmoda ik dienas?

“Ir viegli domāt, ka mēs pazemojamies Dieva priekšā, bet pazemība pret citiem ir vienīgais pietiekamais pierādījums, ka mūsu pazemība pret Dievu ir īsta. Pazemīgais nejūt skaudību. Viņš var slavēt Dievu, kad citiem tiek dota priekšroka un svētības. (...) Viņš spēj paciest, ka citi tiek slavēti, bet ne viņš, jo Dieva tuvumā viņš ir iemācījies teikt kopā ar Pāvilu: “Es neesmu nekas.” Viņš kā savas dzīves garu ir saņēmis Jēzus Garu, kurš neglaimoja sev un nemeklēja savu godu.”/Andrew Murray, Humility and Absolute Surrender, pp.25.,27./

Patiesa pazemība, pazemība, kas neleposies ar sevi vai savu spēku, ir reta dāvana, kuru var dot tikai Dievs. Mums izmisīgi ir nepieciešama Kristū centrēta pazemība.

Sirds lūgšana

Mīļais Debesu Tēvs, mēs nespējam ar saviem spēkiem iegūt patiesu pazemību. Tas ir darbs, ko tikai Tu vari paveikt. Lūdzu palīdzi mums, Tēvs, redzēt mūs pašus tā, kā Tu to redzi. Tā, lai mēs būtu atmaskoti no lepnuma, pašpietiekamības un augstprātības. Vadi mūs uz dziļākām attiecībām ar Tevi. Izmaini mūs caur un cauri. Mēs lūdzam Jēzus vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

67.DIENA, 12 jūlijs - LIELAI TICĪBAI NEPIECIEŠAMA LIELĀKA PAZEMĪBA

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas 17:5-10

Atmiņas pants: *“Tas pats arī ar jums: kad jūs visu, kas jums uzdots, būsit izpildījuši, sakait: mēs esam necienīgi kalpi, mēs esam darījuši, kas bija mūsu pienākums.” /Lk.17:10/*

“Paldies Tev, Kungs, ka neesi mani svētījis ar vēl lielāku spēku kalpošanā,” es lūdzu kādu rītu. Es nekad nebiju domājis, ka šādi kādreiz lūgšu. Tas notika desmit lūgšanu dienu noslēgumā, sazvanoties konferenču zvanos ar dažiem man tuviem brāļiem, ar kuriem kopā kalpoju. Mēs bijām pavadījuši šo laiku sirsnīgās lūgšanās pēc Svētā Gara izliešanās pār mums.

Pēdējā no desmit lūgšanu rītiem es atskārtu, ka tas nebija gana droši mani svētīt ar debesu svētībām kalpošanā. Ja Dievs man būtu devis iespēju aizsniegt tūkstošus par godu Kungam, es droši vien būtu pazudis, piesavinoties visu slavu sev. Kad pašā sākumā lūdzu, es domāju, ka viss, kas man ir nepieciešams, ir lielāka ticība, taču Dievs mani sāka pārliecināt, ka daudz vairāk man ir nepieciešama lielāka pazemība.

Kad apustuļi lūdza Jēzum vairot viņu ticību /Lk.17:5/, Jēzus atbilde bija pārsteidzoša. Sestajā pantā Jēzus apsola spēku tiem, kuriem “būtu ticība kā sinepju graudiņš”. Bet šī taču nav atbilde, lai gūtu lielāku ticību. Tā vietā, atbilde rodas no ilustrācijas par kalpu, kurš pazemībā kalpo savam kungam, nesagaidot nekādu atzīšanu no viņa.

Jēzus pabeidz domu ar noslēpumu, kurš vairo garīgo spēku: *“Tas pats arī ar jums: kad jūs visu, kas jums uzdots, būsit izpildījuši, sakait: mēs esam necienīgi kalpi, mēs esam darījuši, kas bija mūsu pienākums.” /Lk.17:10/* Neticami! Vai tas ir veids, kādā es atbildu, kad Dievs mani svētī? Vai kad kāds tiek dziedināts caur svaidsīšanu? Vai arī kad kāds nodod savu sirdi Kungam? Vai es redzu sevi kā nekam nederīgu kalpu, vai arī es piesavinos godu un slavu par to, ko Dievs ir darījis?

Es sāku aptvert, ka Dievs nevar svētīt mani ar lielu svētību, pēc kā alkstu, kamēr neesmu kļuvis no sirds pazemīgs. Citādi es esmu pārāk lepns un piesavinos to godu un slavu, kuru patiesībā ir pelnījis tikai Tas Kungs.

Nav brīnums, ka apustuļiem tas prasīja desmit sirsnīgas sirds pārmeklēšanas dienas, pirms tie tika piepildīti ar Svēto Garu liecināt! Jo tikai tad Tam Kungam bija droši dāvēt apustuļiem spēku darīt brīnumus, par kuriem mēs lasām Apustuļu darbu grāmatā. Es esmu tik pateicīgs, ka Dievs ir pacietīgs, gaidot, kad mana sirds kļūs pazemīga, lai varētu to svētīt ar Savām svētībām, pēc kurām no sirds alkstu!

Elena Vaita raksta: *“Kungs savu ļaužu labā varētu darīt daudz vairāk, ja tie piekoptu patiesu pazemību, bet ļoti maz ir cilvēku, kuriem Viņš var uzticēt kaut cik lielāku atbildību un sekmes, bez kā tie neklātu pašpalāvīgi un neaizmirstu, cik ļoti tie ir atkarīgi no Dieva. Šī iemesla dēļ, izvēloties sev darbarīkus, Kungs paiet garām tiem, kurus pasaule godina kā talantīgus un ļoti apdāvinātus. Pārāk bieži tie ir lepni un pašapmierināti. Viņi sevi uzskata par spējīgiem strādāt bez Dieva padoma.” / Sentēvi un pravieši, 553.,554.lpp./*

Sirds lūgšana

Mūsu dārgais Debesu Tēvs, lūdzu piedod mums mūsu lielo pašpaaugstināšanās grēku. Ja godīgi izvērtējam savas izjūtas, mums jāatzīst, ka pārāk bieži esam tikuši motivēti darīt Tavu darbu personīga labuma dēļ - tikt pamanītiem un pagodinātiem. Tas nav pareizi! Lūdzu, iztukšo mūs no jebkādas vēlmes pēc slavas un piepildi ar sapratni par to, cik nederīgi esam. Paldies Tev, ka viss, ko Tu vēlies, ir pazemība, lai svētītu mūs ar tādu spēku, kurš piepildītu šo zemi ar Tavu slavu! Lai visa mūsu slava un gods mūsu ikdienā tiktu pienests Tev! To mēs lūdzam Jēzus Kristus vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

68.DIENA, 13 jūlijs - PIEDOŠANA, KURA IEKAROJA CIEMATA SIRDIS

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas 6:27-36

Atmiņas pants: „Bet jums, Saviem klausītājiem, Es saku: mīliet savus ienaidniekus, darait labu tiem, kas jūs ienīst.” /Lk.6:27/

Reiz es izlasīju kādu brīnišķīgu teicienu par to, kādai jābūt piedošanai. Tas skanēja aptuveni šādi: „Piedošana ir vijolītes smarža, kas paliek uz papēža, kas to ir samīcījis.”

Bībele mums atklāj, ka „ja tavs ienaidnieks cieš badu, tad paēdini viņu ar maizi; ja viņam slāpst, tad atspirdzini viņu ar ūdeni, jo ar to tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas, un Tas Kungs tev to atlīdzinās.” /Sal.p.25:21-22/

Lai gan šī ir viena no Bībeles pamatmācībām, tā nav tā, ar kuru mēs bieži sastaptos ikdienā. Taču, par spīti tam, es nesen piedzīvoju tieši šo situāciju. Es biju Āzijas dienvidaustrumos, strādājot ASAP kalpošanā, un tur mēs intervējām viņu Bībeles sludinātājus un draudžu veidotājus. Un tieši tur es satiku Filu* (tiek lietots aizsegvārds, lai aizsargātu personas identitāti valsts iekārtas dēļ).

Salīdzinoši nesen Fils cieta motocikla avārijā. Interesanti bija tas, ka negadījuma brīdī Fils un viņa motocikls stāvēja uz vietas. Jūs nepārklausījāties. Negadījums notika, jo kāds cits motociklists iebrauca stāvošajā Filā. Par laimi Fils necieta, taču abi motocikli tika sasisti. Persona, kura iebrauca Filā, bija ciemata virsaitis, kurš bija braucis reibumā.

Fils varēja būt ļoti dusmīgs un pieprasīt virsaitim segt izdevumus, taču tā vietā Fils viņam jautāja: „Ko es varu darīt tavā labā?” – „Salabot manu motociklu un samaksāt tik un tik par nodarīto zaudējumu,” rupji atcirta virsaitis.

Bez ierunām Fils samaksāja pieprasīto naudas daudzumu. Bet situācija tur nebeidzas. Papildus tam, Fils devās ciemos pie virsaiša, lai meklētu veidus kā palīdzēt viņam un viņa ģimenei. Fils pat palīdzēja art virsaiša laukus. Fils bija tik izpalīdzīgs un labsirdīgs pret virsaiti un viņa ģimeni, ka ciemata cilvēki nespēja tam noticēt. „Virsaitis ir ļoti rupjš un ļauns cilvēks,” tie teica Filam, „kādēļ tu viņam dari šīs labās lietas? Nevienam nekad nav izdevies kļūt par virsaiša draugu!”

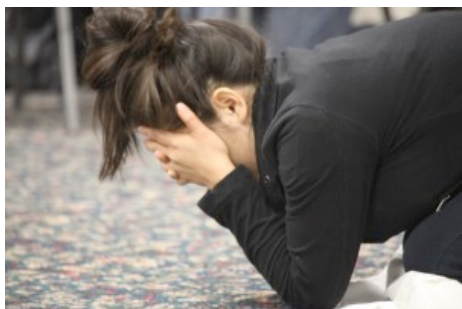
Fils sakrāva „kvēlošas ogles uz viņa galvas”, kā rezultātā Filu lūdza stāstīt ciema ļaudīm par Jēzu. Šis bija ciemats, kuru Fils jau kādu laiku bija gribējis aizsniegt ar Dieva vēsti, taču līdz šim neveiksmīgi. Tagad Dievs bija atvēris durvis. Jāpiebilst, ka, pateicoties tulka starpniecībai, sarunā ar Filu atklājās, ka viņš jau pasniedz Bībeles stundas dažiem ciema iedzīvotājiem un, ka daži jau gatavojas kristībā. Tikai iedomājaties – ja viņš motocikla starpgadījumā būtu reaģējis tā kā vairums no mums būtu reaģējuši – pieprasījuši kompensāciju un aizsargājuši savas tiesības – tad viņš nekad neaizsniegtu šo ciematu.

Bībele mums māca: „Neatbaidieties pašiem, mīlie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atbēšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs. Bet, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert. Tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles. Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!” /Rom.12:19-21/

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs, turpinot lūgšanas par mūsu draudzi, mēs lūdzam, lai Tu mums dāvā mīlestību un piedošanu vienam pret otru, un pret tiem, kuri ir ievainojuši mūsu lepnumu, mūsu sirdis, un varbūt pat mūs fiziski. Nav viegli piedot un mīlēt tos, kuri mūs ir sāpinājuši, taču lūdzu māci mūs patiesi piedot tā kā Tu esi piedēvis mums. Un lūdzu, māci mums, ko nozīmē iet papildus jūdzi kopā ar kādu, pat ja tam nav strauju rezultātu un, pat ja kāds mums splauj sejā. Mēs splāvām sejā Tev, kad sitām Tevi krustā, un tomēr Tu mums piedēvi un mīli mūs. Tādēļ, māci mūs darīt tāpat, kā Tu esi darījis, ticot, ka mūsu alga debesīs ir liela. To mēs lūdzam Jēzus Kristus Vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

69.DIENA, 14.jūlijs - PIEDOŠANAS BRĪVĪBA**Bībeles teksts pārdomām: Romiešiem 8:18-26**

Atmiņas pants: *“Bez tam arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam; jo mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā; bet pats Gars aizlūdz par mums ar bezvārdu nopūtām.” /Rom.8:26/*

Es nekad neaizmirsīšu šo datumu - 2010.gada 8.oktobris. Tas bija piektdienas vakars un es, Endrjūsa Universitātes students, pievienojos draudzes lūgšanu grupai evaņģelizācijas sanāksmju laikā. Tā kā es nevienu nepazīnu, es vienkārši klusi maliņā zemojos un vēroju, bet aktivitāti lūgšanās neizrādīju.

Jau vairāki cilvēki bija lūguši, taču tad vienas jaunas sievietes lūgšana mani pārsteidza: “Kungs, dažiem no mums šovakar sāp. Es vēlētos atzīties, ka es cīnos ar dusmām un nespēju piedot. Lūdzu, piedod man un palīdzi arī man piedot.” Viņas sirds patiesā lūgšana izraisīja domino efektu visā telpā un citi tai pievienojās: “Arī man, Tēvs, lūdzu piedod par dusmām pret...”

Manā sirdī arī bija dusmas un nespēja piedot, tomēr es nebiju gatavs līdzdalīt svešiniekiem to, ka tieši šajā nedēļā es piedzīvoju attiecību sāpes, kas man lika emocionāli asiņot. Sāpes bija pārāk dziļas, lai tās izteiktu vārdos.

Ilgu laiku pārējie turpināja lūgt un es joprojām Kunga priekšā paliku kluss, jo nevēlējos atzīt savu brāļu un māsu priekšā, ka arī es cīnos un arī man nepieciešama dziedināšana. Tomēr pazemības un nožēlas gars turpināja izplatīties pa telpu, un es arvien vairāk un vairāk sajutu pārliecību no Svētā Gara padoties. Es vairs nevarēju klusēt: “Lūdzu, atbrīvo mani no rūgtuma kausa,” es lūdzos, “lūdzu, noņem no manis šīs dusmas un dāvā piedošanas dāvanu.”

Kad es beidzot tiku pāri savam paštaisnumam un lūdzu skaļi, atzīstot savu vajadzību, man likās, ka manā dvēselē atvērās kādi vārti un asaras vienkārši plūda pār vaigiem. Beidzot dambis tika salauzts un tam sekoja miers un atvieglojums. Man apkārt bija manu brāļu un māsu mīlestība un es atdevu Dievam savas sāpes tieši tad, kad man tas visvairāk bija vajadzīgs.

Tas lūgšanu vakars atstāja ietekmi uz visu manu dzīvi.

Dažas dziļas sāpes, kuras esam piedzīvojuši ar saviem mīļajiem, zaudētās attiecībās, darbā un draudzē, ir neapzinātas un var mūsos pastāvēt gadiem ilgi. Tomēr, ja mēs tās neatzīsim un neatdosim Dievam, tās izraisīs garīgu aukstumu, kas apklusinās un nocietinās mūsu sirdis. Sātans gribētu, lai mēs mūžīgi dzīvotu rūgtuma un aizvainojuma ēnā, tomēr Dievs mūs aicina pie Savām kājām, lai mēs tur pazemībā atklātu un atzītos par savām dusmām un nespēju piedot citiem. Parasti tas notiek tad, kad esam vieni savā lūgšanu vietā, tomēr, dažreiz mums nepieciešama ticīgo mīlestība, kas varētu palīdzēt mums nest šīs nastas, līdz atradīsim brīvību. / Galatiešiem 6:2/

Lai gan mūsu sāpes var būt dziļas, un mēs, iespējams, nemaz nezinām kā mums vajadzētu lūgt, Bībele mums saka: *“Bez tam arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam; jo mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā; bet pats Gars aizlūdz par mums ar bezvārdu nopūtām.” /Rom.8:26/*

Mums visiem jāiemācas palaist lietas vaļā un piedot. Elena Vaita raksta: *“Rūgtums un aizvainojums ir jāizdzen no dvēseles, ja mēs vēlamies būt harmonijā ar Debesīm.” /Laikmetu Ilgas, 310.lpp.orig./* Piedošana citiem ir kā pieprasījums tam, lai mēs varētu saņemt piedošanu no Dieva. *“Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosit, tad jums jūsu Debesu Tēvs arī dzīvo piedos. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arī dzīvo nepiedos.” /Mt.6:14-15/*

Ja mēs ļaujam Svētajam Garam darīt Savu darbu, Dievs noņems ķēdes, kas mūs sasaista un darīs mūs brīvus!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, mēs esam salauzti, un mums nepieciešams Tavs dziedinošais spēks mūsu dzīvēs. Daudzi no mums ir mēģinājuši aprakt savas sāpes, savus zaudējumus, savas sāras un cenšas izlikties, ka nekas nav noticis, jo mēs vēlamies saglabāt savu reputāciju, tomēr iekšēji mūsos ir dziļš aizvainojums un rūgtums. Mēs turpinām lūgt par draudzi un lūdzam, lai Tavs Svētais Gars mums dāvā piedodošas sirdis pret tiem, kuri mums nodarījuši pāri, lai arī Tu vari mums pilnībā piedot un šķīstīt mūs. Lūdzu noņem no mums visas izlikšanās maskas, lepnuma maskas un cilvēcīgo spēku, padari mūs šķīstus, par traukiem, kurus Tu vari lietot Savā darbā. Mēs vēlamies, lai mēs būtu Tavas mīlestības ceļi, par kuriem Tu vari sūtīt dziedināšanu salauztajiem un sāpēs mītošajiem cilvēkiem, tomēr vispirms mums pašiem jātop dziedinātiem. Mums jāklūst brīviem. Paldies, ka dzirdi un atbildi uz mūsu lūgšanu. Paldies, ka esi darījis mūs brīvus. Āmen.

Autors: Shanter Alexander

70.DIENA, 15 jūlijs - PIEDOŠANAS BRĪVĪBA

Bībeles teksts pārdomām: 1.Pētera 5:5-11

Atmiņas pants: *“Tāpat, jaunākie, esiet paklausīgi vecākajiem, bet visi, cits citam padodamies, apjozieties ar pazemību. Jo Dievs stāv pretim lepnēm, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību.” / 1.Pētera 5:5/*

Vai jūs meklējat kādu, kurš jums iemācīs būt veiksmīgiem kalpošanā? Parasti cilvēki, kuri meklē panākumus jebkurā jomā, tieksies tuvāk tiem, kuri ir populāri, spēcīgi, apdāvināti, izglītoti, labi zināmi, bagāti un acīmredzami veiksmīgi. Šīs lietas, protams, nav nepareizas, ja tās ir Dieva vadībā dotas, tomēr vai

šīs dāvanas ir patiesais panākumu noslēpums un spēks kalpošanā?

Grāmatā “Evaņģēlija kalpi” ir teikts: *“Es redzēju, ka Dieva bērnu spēks ir viņu pazemībā. Kad viņi ir mazi savās pašu acīs, Jēzus būs viņu spēks un taisnīgums un Dievs veicinās viņu pūliņus.” /Evaņģēlija kalpi, 365.lpp. oriģ./*

Arī grāmatā “Laikmetu Ilgas” mums ir teikts: *“Sirds pazemība ir spēks, kas dāvā uzvaru Kristus sekotājiem.” /301.lpp. oriģ./*

Kad mēs raugāmies rakstos, mēs redzam, ka Jēzus vēlas, lai mēs no Viņa mācītos vienu lietu: *“Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.” /Mt.11:29/*

Jēzus nemācīja publiskās runas mākslu vai kā būt pārākam par saviem vienaudžiem. Viņš nemācīja mums kā darīt brīnumus vai kā piesaistīt pūļu uzmanību. Viņš vienkārši mūs aicināja mācīties pazemību un lēnprātību. Kādēļ? Jo Viņš zināja, ka, ja mēs būsim pazemīgi, ja mēs redzēsim savu vajadzību pēc Viņa un izmisīgo atkarību no Viņa, tad mēs būsim piemēroti darbarīki Dieva darbā, un Viņa spēks pārādīsies mūsos. Jo tieši tad, kad mēs esam pazemīgi, mūsos vislabāk var saskatīt Dievu, un Viņš visvairāk var darboties mūsu dzīvē.

Redziet, dārgie draugi, pēdējo gadu laikā arvien vairāk un vairāk esmu sapratusi, ka tās nav mūsu spējas, talanti vai izveicība, kas dāvā panākumus Dieva darbā. Tas viss ir par mūsu uzticību un paļaušanos uz Viņu un Viņa spēku. *“Šī laika darbā ne nauda, ne talanti, ne zināšanas, nedz arī izveicība nav tik ļoti vajadzīgas, kā pazemīga ticība.” /Padomi rakstniekiem un redaktoriem, 108.lpp oriģ./*

Meklējot spēcīgu garīgo mentoru, lūkojies pēc cilvēka, kurš seko Jēzus piemēram, nevis tādu, kurš vienmēr liekas uzmanības centrā un ir visslavenākais; meklē tādu, kurš ir vadītājs, bet nebaidās kalpot un, kurš atspoguļo Kristus raksturu, kurš nemeklē uzmanību vai aplausus, bet gan strādā uzticīgi, pat ja neviens to neredz. Par Jēzu mums ir teikts: *“Viņu nekad neiespaidoja aplausi vai vilšanās. Vislielākās pretestības un nežēlības vidū Viņš joprojām jutās labi.” /Laikmetu Ilgas, 330.lpp./* Tieši šāds mentors mums vajadzīgs visvairāk.

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs, mēs pateicamies par Jēzus pazemīgo piemēru un to, kā Viņš dzīvoja Savu dzīvi kā vadītājs. Palīdzī mums nemeklēt pirmo vietu, bet gan labāko vietu pie Viņa kājām. Iemāci mums, ko tas nozīmē būt lēnprātīgiem un no sirds pazemīgiem. Māci mums, ko tas nozīmē gaidīt uz Viņu un būt uzticīgiem, darīt labi savu darbu, pat tad, kad neviens neskatās. Mēs esam dabīgi lepmi, un tas nav vienkārši - iet pazemības ceļu -, tomēr, tā kā mēs vēlamies darboties Tavā labā, palīdzī mums iemācīties sevi nolikt malā un vispirms meklēt Kristu. Māci mūs staigāt pazemīgi! Jēzus vārdā, Āmen!

Autore: Raluca Rīl

71.DIENA, 16 jūlijs - PIEDOŠANAS BRĪVĪBA

Bībeles teksts pārdomām: Joēla 2:15-27 un Joēla 3:1-5

Atmiņas pants: *"Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības."* /Joēla 3:1/

Šo 100 lūgšanu dienu laikā mēs galvenokārt esam koncentrējušies uz Svētā Gara izliešanas. Arī turpmākās desmit dienas tā būs mūsu galvenā tēma. Tomēr, ja mēs nebūsim pietiekami uzmanīgi, šī lūgšana var kļūt par vienkāršu lūgumu,

ko mēs atkal un atkal atkārtojam bez patiesas sirds pārmaiņas.

Ļaujiet man paskaidrot:

Mums jālūdz pēc Svētā Gara izliešanās, mums patiesi jālūdz šī lūgšana. Lūgt patiesi nozīmē, ka mēs lūdzam, lai Gars mums palīdz iegūt brīvību mūsu dzīvēs. Lūgt patiesi nozīmē, ka mēs lūdzam, lai Gars brīvi pārvalda mūsu dzīves. Lūgt patiesi nozīmē, ka mēs lūdzam, lai Svētais Gars mūs maina - mūsu sirdis, domas, attieksmi, ieradumus un visu mūsu dzīvi. (Tieši tāpat kā mācekļi lūdza augšistabā.)

Kad mūsu grēcīgā, savtīgā, lepnā cilvēka sirds tiek pārveidota par kaut ko pilnīgi jaunu - dzīves pilnībā atklāj Dieva mīlestības spēku - tad lielākais pierādījums par Svētā Gara izliešanas ir jau noticis. Tomēr, mēs to lūdzam, lai varētu to piedzīvot kā draudze kopumā. Kad mums kā draudzei būs šī pieredze, vēlāis lietus tiks izliets un kas tas būs par darbu, kas tiks paveikts!

Runājot par šo nākamo Svētā Gara izliešanas, Elena Vaita raksta: *"Nakts vīzijā, savā priekšā es redzēju lielo reformācijas kustību starp Dieva ļaudīm. Daudzi slavēja Dievu. Slimie tika dziedināti un notika vēl citi brīnumi. Šis pats Gars tika piedzīvots tad, kad notika izliešanās pirms Lielās Vasarassvētku dienas. Simti un tūkstoši apmeklēja ģimenes un Dieva Vārds tika atvērts to priekšā. Sirdis tika pārliecinātas Svētā Gara spēkā un tika piedzīvots īsts pārmaiņu gars. No visām pusēm durvis tika atvērtas, lai patiesība varētu tikt pasludināta. Pasaule šķita apgaismota ar Debesu ietekmi. Lielas svētības tika saņemtas caur patiesiem un pazemīgiem Dieva ļaudīm. Es dzirdēju pateicības un slavas balsis, un likās, ka tiek piedzīvota 1844.gada reformācija."* /Counsels on Health, p. 580, emphasis supplied/

Pat tagad es uzskatu, ka mēs strauji tuvojamies, lai ieraudzītu šīs vīzijas piepildīšanos, redzot kā arvien vairāk un vairāk cilvēku pulcējas kopā visā pasaulē, lai lūgtu un cīnītos pēc Svētā Gara. Es ticu, ka šī realitāte ir tuvu!

Jebkurā gadījumā, es vēlos būt daļa no šīs gala atmodas un reformācijas. Kā ir ar tevi? Tas ir iespējams!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, kad mēs arvien vairāk un vairāk pietuvojāmies Tavai atnākšanai, mūsu sirdis arvien vairāk izjūt atbildību un nepieciešamību saistībā ar draudzi. Mums ir nepieciešams tas, ko tikai Tu vari sniegt. Mums ir nepieciešama Svētā Gara izliešanās, lai mēs tiktu pārveidoti. Darbojies mūsos un caur mums! Mēs vēlamies būt daļa no šīs pēdējās kustības, kas apgaismos pasauli ar evaņģēlija vēsti, bet, Kungs, mēs tam vēl neesam gatavi. Lūdzu, pārveido mūsu sirdis! Pārveido mūs no iekšpuses uz āru. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

72.DIENA, 17.jūlijs - PIEDOŠANAS BRĪVĪBA

Bībeles teksts pārdomām: Mateja 3:1-11

Atmiņas pants: *“Es jūs gan kristīju ar ūdeni uz atgriešanos no grēkiem, bet Tas, kas nāk pēc manis, ir spēcīgāks par mani; Tam es neesmu cienīgs kurpes nest, Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu un ar uguni.”* /Mateja 3:11/

Viņa vārdi it kā pēkšņi atsauca kaut ko manā atmiņā - kaut ko tīru, stirpu un patiesu. Tā bija kāda vīra liecība. Šī vīra sirds dega par savu tautu un es viņu satiku Amerikas rietumos, kur sludināju savā misijas ceļojumā.

“Mana tauta ir izslāpusi,” viņš man teica, “garīgi izslāpusi.”

Es zināju, ka tā ir patiesība. Mana māsa un viņas vīrs katru gadu pavadīja sešus mēnešus, strādājot skaistajā Kongo Demokrātiskajā Republikā. Tādēļ es jau zināju par dedzinošajām slāpēm šo cilvēku sirdīs - slāpes, kuras mums, attīstīto valstu cilvēkiem, vajadzētu piedzīvot vairāk.

Šodien jau atkal esmu aizdomājies par slāpēm.

Pēdējo pāris nedēļu laikā esmu strādājis kopā ar daudziem citiem, lai sludinātu evaņģēliju Hararē, Zimbabvē, Zimbabves Ūnijas projektā - “Misija lielajās pilsētās”. Šīs pieredzes dēļ man pēkšņi likās, ka visas iepriekšējās reizes, kad esmu saskāries ar slāpēm, ir maznozīmīgas. Šeit es esmu redzējis tik izslāpušus cilvēkus kā vēl nekur citur un esmu redzējis to dziļo baudu, kas rodas, kad cilvēki beidzot sastop Jēzu. Atskatoties uz to, kā stāvēju blakus kristību baseinam un raudzījos, kā viņi visi dodas ūdenī un nāk ārā no tā, mana jaunā drauga vārdi ieguva citu nozīmi: “Mēs esam izslāpuši.”

Varbūt tieši tādēļ izslakušos lielos pulkos bieži var atrast tieši pie ūdens...

Kristību ūdeņi šķirās un tad atkal satek kopā. Tie šļakstās un spīguļo, kamēr neskaitāmas pateicības balsis atskan vējam līdzī uz visām pusēm. Asaras bija vērojamas daudzu cilvēku acīs, kad mēs vērojām šo kristību notikumu.

Tomēr, šo Zimbabves kristību ūdeņu skaistumu parspēj kāds cits apsolījums. Mana dvēsele pievēršas Jāņa Kristītāja vārdiem, kas rakstīti Mateja 3:11: *“Es jūs gan kristīju ar ūdeni uz atgriešanos no grēkiem, bet Tas, kas nāk pēc manis, ir spēcīgāks par mani; Tam es neesmu cienīgs kurpes nest, Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu un ar uguni.”*

Tagad es esmu izslāpis. Patiesi izslāpis. Es ilgojos pēc kristībām.

Es esmu izslāpis un vēlos redzēt, kā Dievs pabeigs savu iesākto darbu Savā draudzē. Es esmu izslāpis un vēlos redzēt Dieva bērnus sadodamies rokās, aizmirstam par sevi un nododamies misijai. Es esmu izslāpis un vēlos redzēt dzīvā Dieva spēku parādāties, lai mēs varētu pilnībā izdzīvot mums atpirkto dzīvi, lai mēs pastāvīgi varētu priekā izsaukties par glābšanu, lai mēs būtu gatavi doties Mājās.

Vai jūs neesat izslāpuši? Es esmu pārliecināts, ka mēs atradīsim to, ko mēs meklējam. Tādēļ pavadīsim savu dzīvi meklējot Debesu Svētā Gara uguns kristību. /Jeremijas 29:13 un Mateja 7:7/

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, daudzi no mums šajās dienās ir kļuvuši tik ļoti aizņemti ar pasaulē lietām, ka esam aizmirsuši, ka esam izsalkuši un izslāpuši pēc Tevis. Mēs esam apmierināti ar ierastām lietām, esam apmierināti ar remdenību. Lūdzu, dāvā mums atkal piedzīvot šīs spēcīgās garīgās slāpes - slāpes pēc dzīvām, patiesām attiecībām ar Tevi, slāpes pēc kristības ar Svēto Garu. Palīdzi mums būt izslāpušiem, lai mēs varētu aizsniegt citus, lai Tavs darbs tiktu pabeigts un mēs varētu doties mājās. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: By Seán Nebblett

73.DIENA, 18 jūlijs - VAKUMS SVĒTAJAM GARAM

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa 3:1-16

Atmiņas pants: *“Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.” /Jāņa 3:8/*

“Kā tu domā, vai nav beidzot pienācis laiks, lai tu atbrīvotos no tās kastītes?” jautāja Lea. Iepriekšējā vakarā mēs bijām saderinājušies.

“Kādas kastītes? ... Ak, tās kastītes.” Es atbildēju, jo redzēju, ka viņa runā par to, kas atradās mana skapja dziļākajā stūrī.

Tā nebija labi pamanāma. Vienkārša, maza kastīte, kuru es reti kad atvēru. Tomēr Lea zināja par to, jo es viņai biju teicis, ka tajā iekšā bija zīmītes, bildes un citas lietišas, kuras man bija dāvinājuši iepriekšējā meitene. Lea nevēlējās apprecēt kādu, kurš viņai nevēlējās atdot visu savu sirdi.

Vai jums šķiet, ka es vilcinājos un neatbrīvojos no tās? Tieši tādēļ, ka viņa man bija atdevusi visu savu mīlestību, un es iedomājos par prieku, ko mēs vēl piedzīvosim nākotnē, es vairs nevēlējos turēties pie vecām mīlestības vēstulēm, kuras atgādināja par dzīvi, kuru Dievs aicināja atstāt pagātnē.

Kā ir tad, kad mēs lūdzam, lai Jēzus mūs piepilda ar Svēto Garu?

Pēc tam, kad Jēzus bija pārsteidzis Nikodēmu un teicis, ka viņam jāpiedzimst vērleiz, Viņš izmantoja vēja metaforu, lai paskaidrotu, kā var piedzimt no Gara /Jāņa 3:8/. Vējš ir ļoti varens. Tas var radīt jebko, sākot ar mizlīgiem viļņiem un vētrām un beidzot ar tornado un viesuļiem. Vējš ir barometriskā spiediena izmaiņu rezultāts. Gaiss vienmēr pūš uz to pusi, kur ir zemāks spiediens. Tieši tā darbojas arī putekļu sūcējs. Dzinējs izspiež gaisu no kastītes, kas padara to par zema spiediena vietu, un tā rezultātā gaiss “dodas” un zemāka spiediena vietu, pa ceļam uzsūcot putekļus un visu citu. Vieta kļūst par vakumu, kad tajā vairs nav nevienas daļiņas.

Mums tas ir ļoti nozīmīgi, jo mēs dzīvojam laikā, kad lūdzam pēc Svētā Gara un vēlīnā lietūs /Caharijas 10:1/. Ja mēs vēlamies redzēt varenu Gara izliesanos, mums jāklūst kā vakumam un jāklūst tukšiem no sevis, lai “stiprais vējš” mūs piepildītu, kā reiz jau tas notika Vasarsvētku dienā /Apustuļu darbi 2:2/.

Elena Vaita saka: *“Mēs nevaram saglabāt sevi un vēl būt piepildīti ar Dieva pilnību. Mums ir jābūt tukšiem. Ja mēs beidzot vēlamies iegūt debesis, tad tas būs panākams tikai ar atteikšanos no sevis, un Kristus prāta pieņemšanu. Lepnums un pašpietiekamība jāsit krustā, un tukšums jāaizpilda ar Garu un Dieva spēku. Vai mēs esam gatavi maksāt to cenu, kas prasīta no mums par mūžīgo dzīvi? Vai mēs esam gatavi sēdēt un skaitīt izmaksas, un secināt, ka tomēr Debesis ir tā vērtas, lai nomirtu sev, lai mūsu griba būtu perfektā saskaņā ar Dieva gribu? Kamēr mēs nebūsim gatavi, tikmēr pārveidojošā Dieva žēlastība netiks izlieta pār mums. Kad mēs atdodam savu iztukšoto dabu Dievam, Viņš ar Savu Svēto Garu aizpildīs tukšumu pēc sevis aizliegšanas un piepildīs ar Savu pilnību.” /Laika Zīmes, 1892. gada 21.novembris/*

Es jums varu pastāstīt no savas laulības dzīves pieredzes, ka mīlestība paliek dziļāka tikai tad, kad mēs esam gatavi izmest vecās kastītes no savas sirds stūriem! Jēzus ilgojas mūs piepildīt ar Savu Garu, bet Viņam nepietiek ar vietu blakus mūsu mazajiem grēkiem, kurus vēl turam savā sirdī. Ja es vēlos piedzīvot vēlīno lietu, ja es vēlos iegūt spēku liecināt, ja es vēlos, lai Svētais Gars mani pilnībā piepildītu, man jāklūst pilnībā tukšam. *“Kad mēs esam tukši no sevis, kad ikviens elku dievs ir izdzīts no mūsus sirds, tad tukšumu piepildīs Kristus Gars.” /Lift Him Up, 142.lpp oriģ./*

Sirds lūgšana

Tēvs, mēs izmisīgi ilgojamies pēc lietūs, ko Tu mums esi apsollījis dot. Lūdzu, atver mūsu acis, lai mēs ieraugām tās mazās kastītes mūsu sirdī, kuras neļauj Tev ienākt mūsu dzīvē un izliet Savu Garu visā pilnībā. Mēs vēlamies liecināt par Tevi. Lūdzu, iztukšo mūsu sirdis no visa, kas mūs kavē piedzīvot Jēzus mīlestību un piepildi mūs ar Savu brīnišķo Garu. Paldies, ka Tu pildīsi doto apsollījumu, ja mēs būsime gatavi sevi nodot Tev. Piepildi mūs šodien, Jēzus Vārdā, Āmen!

Autors: Zac Page

74.DIENA, 19 jūlijs - MANS NEREDZAMAIS DRAUGS Bībeles teksts pārdomām: Jāņa ev.14:15-18

Atmiņas pants: “Un es lūgšu Tēvu, un viņš dos citu Aizstāvi, lai tas būtu pie jums mūžīgi.”/Jāņa 14:16/

“Cik ļoti es vēlētos Tevi redzēt, Tevi apskaut un piekļaut savu galvu pie Tavām krūtīm”, sacīju Dievam vienā kluso pārdomu dienā, domājot par neredzamo, Viņa apsolīto Draugu, mūsu mierinātāju.

“Kungs, lūdzu apskauj mani! Es zinu, Tu esi šeit,” es čukstēju, asarām ritot pār maniem vaigiem. Tas bija grūts laiks. Smagi pārbaudījumi bija pārņēmuši manu sirdi. Noguris un izmocīts es zemojos uz saviem ceļiem un lūdzu savu neredzamo Draugu mani mierināt. Tad tieši arī sajutu Viņa roku ap saviem pleciem;

Viņš notriesa manas asaras un sniedza mierinājumu. Cik patīkama pieredze zinot, ka Viņš ir tuvumā.

Neskatoties uz to, ka ne vienmēr izjūtam Viņa klātbūtni kā es tajā dienā, mums ir pārliecība, ka nekad neesam vieni. Viņš vienmēr seko mums mūsu gaitās un nekad nepieviļ.

Bībele saka: “Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi.” /Jāņa 14:16/

Man ir jāatzīstas, ka agrākajos gados es pilnībā neizpratu Svētā Gara lomu un kā tā ietekmē manu personīgo dzīvi. Kādā draugu pasākumā, patiesība sasniedza mani. Atceros mācītāju, kurš runāja. Viņš stāstīja par Svēto Garu un iepazīstināja ar to kā ar Personu un Draugu. Šī uzruna tā arī nekad mani nepameta un kopš tā laika mana dzīve izmainījās. Katru dienu es lūdzu pēc Viņa jo lielākas klātbūtnes. Es neesmu apmierināts ar Viņa klātbūtnes mazumiņu. Es vēlos būt piepildīts un pāri plūstošs, lūdzot Tēvam pēc Svētā Gara, es taujāju pēc dubultīgas, trīskāršas, pat četrkārtīgas devas. Cik gan brīnīšķas dienas esmu piedzīvojis, Dievam atbildot uz manas dzīves lūgšanām.

Bībele runā par Svētā Gara lomas daudzveidību mūsu dzīvēs. Piemēram, Viņš atjauno /Jāņa 3:5/; Viņš pārliecina par grēku, taisnību un tiesu /Jāņa 16:8-11/; Viņš virza mūs visā patiesībā /Jāņa 16:13/; Viņš pagodina Jēzu, māca mūs /Jāņa 16:14-15/; Viņš piepilda mūs ar spēku /Ap.d.1:8/, Viņš dara mūs svētus /1.Kor 6:11/ un Viņš mājō mūsos /1.Kor.3:16/. Šī dievišķā Persona veido mūs pilnīgus, bez Viņa mēs neko nespējam. Tieši tādēļ mums katru dienu no jauna jātiek kristītiem.

Man ir labas ziņas. Tiem, kuri meklē, Dievs sola nodrošināt. “Ik rītu evaņģēlija vēstnešiem zemojoties Kunga priekšā un atjaunojot apņemšanos ziedot sevi Viņam, Viņš piešķirs Svētā Gara atjaunojošo un svētījošo spēku. Ikdienu pienākumos tiem būs pārliecība par neredzamā Svētā Gara darbību ‘sadarbojoties ar Dievu’”. /Apustuļu darbi, 56.lpp./

Pagātnē es nesapratu vajadzību pēc Svētā Gara. Tagad es nespēju savu dzīvi iedomāties bez Viņa. Ja pasaule novērš manu uzmanību un es zaudēju Viņa klātbūtni kaut uz brīdi, tūlīt izjūtu Viņa trūkumu un ilgojos pēc Viņa atgriešanās. Viņš, kurš reiz bija svešs un pārprasts manā dzīvē, nu ir kļuvis mans tuvākais Draugs. Viņš vēlas būt arī tavs Draugs!

Sirds lūgšana

Dārgais Tēvs, mums trūkst vārdi pateicībai par Tavu apbrīnojamo, solīto Svēto Garu, bet mēs ticībā pieņemam un ceram to saņemt katru reizi, lūdzot Tava troņa priekšā. Tieši tādēļ, šajā brīdī mēs lūdzam, piepildi mūs ar Savu Garu, vienīgo, Kurš spējīgs mūs vest pie Tevis. Paldies, Tev Kungs, jo esam to saņēmuši un mēs nelūdzam pēc mazuma. Mēs vēlamies vairāk. Un tagad, apbrīnojamais Svētais Gars, vadi mūs patiesības atziņā, atbalsti mūs mūsu sāpju brīžos, pārliecini par grēku, atjauno mūsu grēcīgās un egoistiskās sirdis, dāvā spēku caur Savu piedošanu, lai ikdienu spētu gūt uzvaras Jēzus vārdā. Mūs mīlošais Tēvs, paldies Tev par ieklausīšanos mūsu lūgšanās. Āmen.

Autors: Carolyn Azo

75.DIENA, 20 jūlijs - NEAPSPIED SVĒTO GARU

Bībeles teksts pārdomām: 1.Tes.5:15-24

Atmiņas pants: “Neapslāpējiet Garu. Pārbaudait visu; kas labs, to paturiet!” /1.Tes.5:19,21/

Pieaugot sensacionālai atmodai, vairojoties ekstrēmam fanātismam, jo vairāk notiekot neticamiem brīnumiem, iedrošinot sabiedrību vairāk sekot sirdij un jūtām, nevis Bībeles doktrīnai un patiesībai - ir pamats uztraukumam. Patiesībā, ir laiks mosties no miega, jo, ja nebūsim modri, pamatoti iesakņojušies Dieva Vārdā, neanalizēsim un nepārbaudīsim visas lietas Vārdā /Jes.8:20/, tiksim piekrāpti un vadīti maldos.

Tomēr, pastāv vēl kādas briesmas: apspiest gaidāmo patiesu atmodu un Dieva darbu. Vairākums dabīgi pieņem, ka “fanātisms un sensacionālisms” ir vislielākās briesmas. Tas ir bīstami! No otras puses, auksts formālisms var būt tik pat garīgi postošs. Kamēr auksts formālisms lepojas, ka tas neiekrīt jaunās paaudzes maldos, tā subjektiem pastāv briesmas neatpazīt Svētā Gara darbību. Pat nedomājiet, ka mums nedraud iekrišana šajā bedrē. Mums ir svarīgi atcerēties, ka Israēla garīgie līderi, Jēzum atnākot uz šo zemi, to neatpazīna. Tāpat tie neatpazīna mācekļu saņemto Svētā Gara darbību. Tie zināja pravietojumus, tie zināja Bībeles doktrīnas, tie stingri ievēroja baušļus (vismaz tik daudz, cik tas bija viņu labā), bet tiklīdz ļaudis sāka atsaukties Svētajam Garam, to lepnās sirdis protestēja. Lai šis nekad nav mūsu stāsts!

Inspirācija sniedz drūmu brīdinājumu: “Svētā Gara kristība, kā tas notika Vasarsvētkos, radīs patiesas reliģijas un apbrīnojamu aktivitāšu atmodu. Mūsu vidū nāks debesu inteligentās būtnes un ļaudis runās Svētā Gara vadīti. Bet, ja Kungs darbosies tā kā Viņš darbojās pēc Vasarsvētkiem, daudzi, kuri pretendē, ka tic patiesībai, patiesībā zinās ļoti maz par Svētā Gara darbību, sakot, ‘Uzmanieties no fanātisma.’ Par tiem, ar Svēto Garu piepildītiem, tie sacīs: “Tie salda vīna pilni.” /Ap.d.2:13/. Tas ir liels grēks, saukt sevi par kristietiem, bet neatvērt sirdi Svētā Gara saņemšanai. Kad dvēseles ilgojas pēc Kristus un cenšas kļūt ar Viņu vienotas, tie, kuri ir apmierināti ar formālu dievbijību, izsauksies, ‘Esi uzmanīgs, neej galējībās.’... Uzmanoties no cilvēcīgas sajūsmas, mēs tajā pat laikā nedrīkstam būt to starpā, kuri pieprasa izmeklēšanu un lolo šaubas attiecībā uz Dieva Gara darbību. /Ye Shall Receive Power, p.322./

Elena Vaita piemin 1880.gadu Healdsburgas koledžas (tagad Klusā okeāna Koledža) notikumu - sākoties atmodai, tā tika ar vadītāju (ar vislabākajiem nodomiem) samīta. “Kurš no jums uzdrošinājās apturēt darbu sava ierobežotā sprieduma dēļ tikai tādēļ, ka tas šķita neatbilstoši jūsu idejām? Katru dienu domājot par šo notikumu, mani pārņem sāpes, es cenšos to aizmirst,” tā viņa rakstīja skolas vadībai pēc notikušā. /Manuskripti 21.sēj. 147.-148.lpp./

Mums, kā jau cilvēcīgām būtnēm, ir tendence skriet vai nu vienā, vai otrā galējībā. Pat tagad es to redzu visapkārt. Tas ir tas, ko velns panāk. Neskrienot galējībās, jautāsim Dievam pēc palīdzības palikt uz šaurā, stingri Viņa Vārdā balstītā ceļa. Lūgsim, lai Viņš dod mums pazemīgas sirdis un sagatavo Svētā Gara saņemšanai, kuru tik ļoti Viņš vēlas dot. Tas ir apsolīts. Tas nāks. Bet vai mēs būsim gatavi to saņemt?

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, palīdzi mums neapspiest Svēto Garu, kad Tas nāks. Palīdzi mums izzināt kā visu pārbaudīt un saglabāt to, kas derīgs. Laikā, kad dažādu doktrīnu vēji pūš pasaulē, mēs nespējam pastāvēt bez Tevis. Patiesībā Tu saki, ka neviens, bet tikai tie, kuri nostiprinājuši prātus Bībeles patiesībās, spēs pastāvēt lielo konfliktu laikā. /Lielā Cīņa 593.lpp./. Palīdzi mums nostiprināt mūsu sirdis un prātus Tevī un Tavā Vārdā, jo Tev esot mums blakus, mēs nekritīsim. Jēzus vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

76.DIENA, 21 jūlijs - NEPELNĪTAS SVĒTĪBU STRAUMES

Bībeles teksts pārdomām: Nehemijas 9:16-21

Atmiņas pants: “*tad tomēr Savā lielajā žēlastībā Tu nepameti viņus tuksnesī; mākoņu stabs neatkāpās no viņiem, lai vadītu viņus pa ceļu dienā, nedz uguns stabs naktī, lai apgaismotu ceļu, pa kuru viņiem jāiet.*” /Nehemijas 9:19/

Gluži kā Dievs sūta lietu pār taisniem un netaisniem, lai tas slacītu zemi, tā Viņš sūta Savu Garu, lai tas strādātu pie sirdīm – gan atvērtajām, gan dumpīgajām.

Svētā Gara dāvana nāk no Dieva kā Viņa mīlestības apliecinājums. Viņš alkst mūs padarīt par Savu mājvietu, lai spētu īstenot Savus nodomus mūsos un caur mums. Tomēr daudzi no mums kavējas atsaukties. Par laimi Viņš ir pacietīgs un turpina mūs meklēt, parādīt uzmanību un ved mūs atpakaļ, turpinot sūtīt svētību straumes no Sava troņa.

Elena Vaita mums saka: “*Lai veiktu savus nodomus kritušās pasaules labā, Dievs, iesaistot cilvēkus, ar savu Svēto Garu ir darbojies jau no paša sākuma. Tas atklājās sentēvu dzīvē. Arī Mozus laikā draudzei tuksnesī Dievs deva Savu “labo Garu tos pamācīt”/Nehem. 9:20/” /Apustuļu darbi, 53.lpp./*

Kad nesen pētīju Nehemijas grāmatu, man tapa atgādināts, ka no laiku sākuma Dievs vēlējās, lai Viņa izredzētie ļaudis būtu piepildīti. Lai gan viņi bieži maldījās prom, Viņš turpināja izstiept Savas žēlastības un mīlestības roku pār tiem.

“*Pat tad, kad viņi darināja sev izlietu zelta teļu un sacīja: “Šis ir tavs dievs, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes!” Un, kaut arī viņi Tevi smagi nicināja un palāja, tad tomēr Savā lielajā žēlastībā Tu nepameti viņus tuksnesī; mākoņu stabs neatkāpās no viņiem, lai vadītu viņus pa ceļu dienā, nedz uguns stabs naktī, lai apgaismotu ceļu, pa kuru viņiem jāiet. Tu devi Savu labo Garu, lai viņus mācītu, un Savu mannu Tu neatrāvi no viņu mutes, un Tu devi viņiem ūdeni viņu slāpēs. Tu uzturēji viņus tuksnesī četrdesmit gadus, viņi necieta trūkumu; viņu drēbes nenoplīsa, un viņu kājas nepietūka.*” /Nehemijas 9:18-21/

Cik spēcīgs atgādinājums par to, cik tālu Dievs ies, lai iekarotu mūsu sirdis! Jeremijas 31:3 mums saka: “*Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis Savu žēlastību.*”

Vai mēs atsaucamies Viņa aicinājumam? Vai esam atvērti svētību straumēm, vai arī ignorējam Svētā Gara pārlicinošo balsi mūsu sirdīs?

Praviešu gars mums saka: “*Vienīgi tie, kas dzīvē īsteno jau esošo gaismu, saņems lielāku gaismu. Ja mēs ikdienas neiesim uz priekšu praktiskā kristīgo īpašību pielietošanā, tad nepazīsim Svētā Gara parādīšanos vēlajā lietū. Tas varbūt nāks pār cilvēku sirdīm visapkārt ap mums, bet mēs to neredzēsim un nesaņemsim.*” /Pēdējo dienu notikumi, 195.,196.lpp./

Daudzi no mums ir saņēmuši nepelnītas svētību straumes savās dzīvēs. Tomēr, ja spītīgi turamies pie saviem nepaklausīgajiem ceļiem, ja neatsaucamies Svētā Gara pamudinājumiem, šīs straumes neturpināsies mūžīgi. Kad vēlais lietus izliesies, tas var slacināt tos, kas mums apkārt, bet mēs to pat nemanīsim. Kungs, apžēlojies, lai mēs nebūtu starp tiem.

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, piedod mums par to, ka tik ilgi esam pieņēmuši Tavas svētību straumes par pašsaprotamām. Tu mums esi devis pārbaudes gadus, gadus, kuru laikā atgriezies no grēkiem un nākt Tev tuvāk patiesi un nodot visu savu sirdi, bet tomēr mēs turpinām lepni un spītīgi staigāt savos pašu ceļos. Piedod mums, Kungs! Mēs saprotam, ka vairs nav daudz laika atlicis. Mēs vairs nevaram ignorēt Tavu žēlastību, vai arī būs par vēlu. Palīdzi mums saņemt agro lietu, un sagatavo, lai mēs spētu uzņemt vēlo lietu. Mēs nevēlamies to palaist garām! Paņem prom visu patmīlību no mūs dzīvē. Iztīri mūsu sirdis no elkiem, visiem zelta teļiem un jebko citu, kam mēs uzticamies. Dari mūs par tādiem traukiem, kas der Tavai Valstībai. Piepildi mūs ar Savu Garu. To mēs lūdzam Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Kat Taylor

77.DIENA, 22 jūlijs - PAREIZA NOSTĀJA PRET SIRDS STĀVOKLI

Bībeles teksts pārdomām: Romiešiem 8:1-11

Atmiņas pants: *“Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas.”/Romiešiem 8:1/*

Tas bija 2010.gada 16.oktobris, kad es tiku kristīts jaunai dzīvei Kristū. Es nekad neaizmirsīšu šo dienu. Uz šo dienu veda garš un sarežģīts ceļš, bet beidzot es biju nolēmis kļūt par daļu no Kristus miesas.

Kopš nodevu savu dzīvi Kristum, es esmu daudzas lietas mācījies un mācījies atkal no jauna. Slikti ieradumi ir aizstāti ar labiem ieradumiem. Jaunās domas ir aizstājušas sliktās domas,

jaunie sapņi ir nākuši pasaulīgo plānu vietā un process vēl aizvien turpinās.

Es slavēju Dievu par apsolījumu Salamana pamācībās 4.nodaļā 18.pantā *“Bet taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust diena.”* Mūža ilga ceļojums saucas svētošana, un, padodoties Gara papildinājumiem, mēs turpinām vairāk un vairāk augt Kristus līdzībā.

Lai vai kā, atklājot jaunu dzīves veidu, ja neesam uzmanīgi, mēs varam tikt ierauti fiziskās pārmaiņās, labāko lēmumu pieņemšanā vai jaunajā statusā, kuru mums vajadzētu pārstāvēt, bet tanī pat laikā atstājot novārtā savu sirds stāvokli.

Ļaujiet man paskaidrot. Savā pagātnē, bēgot no Dieva, es pieļāvu daudz kļūdainu lēmumu. Bet, kad es atdevu savu dzīvi Viņam, pasaules zinību vietā es sāku studēt Bībeli, kā rezultātā es ieguvu daudz patiesības. Tādējādi es uzsāku savā dzīvē ieviest dažādas pārmaiņas. Es atstāju aiz muguras pasaulīgo modi, izklaides, prioritātes un plānus, jo es vēlējos būt labs kristietis. Patiesi, nav jau nepareizi darīt šīs lietas. Bībele mūs pamāca, ka ja esam draugos ar pasauli, tad patiesībā esam ienaidā ar Dievu (Sk.Jēkaba 4:4).

Lai nu kā, tagad es labāk saprotu, kā kristietība ne tikai nenožīmē vienīgi būt pareizajā pozīcijā (sekot kristiešu standartiem), bet kristietība ir par manu sirds stāvokli. Vienīgi tam ir nozīme.

Agrāk, diskutējot Sabatskolā vai sludinot, es bieži vien mēģinātu parūpēties, lai mani draugi saprastu, kur Kristus sekotājiem vaidzētu būt - šķirti no pasaules, vienotiem Krustū. Beigu beigās es atzīstu, ka ne vienmēr darīju to ar pareizu sirds stāvokli.

Šobrīd Dievs maina manu sirdi. Tagad es jautāju sev: *“Vai mana rīcība ir sirds augļi, kuri iesakņojušies Kristus mīlestībā? Vai es spēju pieņemt brāli vai māsu, pat ja mums ir atšķirīgi viedokļi? Vai spēju ar mīlestību izturēties pret ietiepīgiem cilvēkiem, ar mērķi mantot viņu sirdis, nevis vienkārši uzvarēt diskusijā?”*

Pārdomājot šīs lietas, es saprotu, cik ļoti man ir vajadzīgs Kristus Gars. Cik daudz vairāk man ir nepieciešama Viņa mīlestība, Viņa prieks un atturība! Jo bez Viņa Gara man nav iespējams piekļūt cilvēku sirdīm.

Uz ko Tu koncentrējies šodien? Vai pareiza nostāja Tev rūp vairāk nekā sirds stāvoklis? Ja sirds stāvoklis būs patiens un nodots Dieva Rokās, arī nostāja automātiski ieņems pareizu stāvokli, meklējot Dieva godu.

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, lūdzu pamodini mani no mana "miega" un pašpietiekamības. Palīdzi man redzēt vajadzību pēc dziļākām attiecībām ar Tevi. Atver manas acis, lai es redzētu Tevi un ļautu sarukt savā paštaisnībā. Piepildi mani ar Savu Svēto Garu un, tā vietā, lai sekotu savai izpratnei, palīdzi sekot Tavai sirdij un Tavām domām. Paldies ka Tu nepadodies ar mani, pat tad, kad manas prioritātes nav pareizas. Tu esi bijis tik pacietīgs. Paldies Tev! Jēzus vārdā, Āmen.

Autors: Roman Ril

78.DIENA, 23 jūlijs - SĒROJOT PAR RĒTĀM

Bībeles teksts pārdomām: Jesajas 53:1-12

Atmiņas pants: *“Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.”* /Jesajas 53:3/

Ir grūti aprakstīt sajūtas, kad ziniet, ka kāds visu atlikušo dzīvi dzīvos ar rētām, kuras jūs esat izraisījis. Draudzīga futbola spēle izvērtās par lielām sāpēm, kad es pārāk spēcīgi uzgrūdā savam draugam Gotfijam un notriecu viņu pie zemes. Es biju atvainojies, bet jutos slikti par rētu uz viņa rokas. Bet tagad, gandrīz pēc pieciem gadiem mēs bijām klasesbiedri Adrews

(Adventistu) univeristātes seminārā.

Kādu dienu es ievēroju viņa roku. Vienīgā pamanāmā rēta - tā vēl arvien bija tur. Saprotot savas rīcības paliekošās sekas mana labākā drauga dzīvē, tagad mana nožēla bija daudz dziļāka nekā pirms pieciem gadiem. Lai nu kā, mēs visi esam vainīgi, atstājot Kādam vēl daudz dziļākas un paliekošākas rētas, kā to, ko es atstāju savam draugam.

Bībele mums vēsta: *„Bet pār Dāvida namu (tas ir, par vadītājiem) un Jeruzālemes iedzīvotājiem (tas ir par Dieva ļaudīm kopumā), Es izliešu žēlastības un lūgšanu garu, un tie raudzīsies uz Viņu (Mani), ko tie sadūruši, un vaimanās par viņu, kā vaimanā par vienīgo dēlu, un būs par viņu noskumši un sēros, kā skumst par savu pirmdzimto.”* /Caharijas 12:10/

Ja mēs vēlamies dziļāku Svētā Gara pildījumu, mums jāmacās sērot par šīm rētām.

Apustuļu darbos 3:19,20 mēs lasām: *„Tāpēc nožēlojiet un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti, kad atspirgšanas laiks nāks no Tā Kunga klātbūtnes.”*

Protams, vienīgi Svētais Gars, ir Tas, Kurš, mani pārliecina un vada uz skumjām, ka esmu ievainojis Jēzu. Kā arī pateicoties tam, ka vairāk lūkojoties uz krustu un saprotot, ka tie bija mani grēki, kuru dēļ Jēzus bija pie krusta, es vairāk sāku ienīst grēku. ..vairāk vēlos nožēlot.

Faktiski mazie grēki manā dzīvē, ko agrāk es neuzskatīju par lielu problēmu, pēkšņi šķiet ārkārtīgi nepatīkami. Lietas, ko es mēdzu skatīties ziņu pārraidēs, filmās un televīzijā, lietas, kuras mēdzu izbaudīt, vieglprātīgie YouTube video, par kuriem es mēdzu smieties un caur kuriem es izniekoju laiku – viss tagad sāk zaudēt savu pievilcību, jo es saprotu, ka tie pagodina grēku, kam dēļ Jēzum vajadzēja doties nāvē. „Auč!” Es esmu noguris, sāpinot savu labāko draugu Jēzu! Es vairs nevēlos nekādas saistības ar grēku. Ir laiks uzlūkot krustu un saredzēt, cik šausminoši mūsu grēki ir uz mūžīgiem laikiem ievainojuši mūsu Glābēju.

Inspirācija mums atklāj: *„Būtu labi pavadīt pārdomu stundu, katru dienu, atskatoties uz Kristus dzīvi no kūtiņas līdz Golgātai. Mums vajadzētu to pārdomāt punktu pa punktam un ļaut iztēlei spīlēt aptvert katru ainu, īpaši Viņa zemes dzīves noslēdzošās ainas. Šādi pārdomājot Viņa mācības un ciešanas, un bezgalīgo upuri, ko Viņš pienesā, lai izpirktu cilvēci, mēs varētu stiprināt savu ticību, atdzīvīnāt mūsu mīlestību un tikt vēl vairāk piesātināti ar Garu, kas uzturēja mūsu Glābēju. Lai beigās tiktu izglābti, mums jāapgūst mācība par nožēlu un ticību pie krusta pakājes... Viss, kas cilvēkā ir cēls un godīgs atsauksies pārdomām par Kristu pie krusta.”* / Gospel Workers, p. 246/

Varu tikai iztēloties, kā mūsu nožēla padziļināsies cauri nebeidzamiem mūžības laikmetiem, turpinot uzlūkot Jēzus rētas, ko Viņš nes mūsu grēka dēļ. Paldies Dievam, Kas mums ir atklājis: *“Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.”* /Mateja 5:4/

Sirds lūgšana

Tēvs Debesīs, lūdzu piedod man, ka uztveru grēku tik viegli. Piedod, ka aizmirstu, ko mans grēks, Tev ir maksājis. Palīdz man patiesi sērot, ka esam Tevu dūruši. Lūdzu dāvā mums dziļāku nožēlu par grēku, tādu nožēlu, kas mūs vadīs veidot paliekošas izmaiņas un pilnībā novērsties no grēka, kas Tevi ir ievainojis. Lūdzu maini mūsu sirdis un dāvā mums vēl patiesāku vēlmi sēdēt pie Tavām kājām, pārdomājot Tavu neaptveramo mīlestību, lai mēs varētu vēl vairāk tikt piepildīti ar Tava Gara svētību. Paldies, ka Tu vēlies mums dot šo vislielāko dāvanu. Jēzus vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

79.DIENA, 24 jūlijs - SASTAPŠANĀS AR ĶĒNIŅU ĶĒNIŅU

Bībeles teksts pārdomām: 2.Samuēla 23:1-7

Atmiņas pants: „*Tā Kunga Gars runā ar manu muti, un Viņa vārds ir uz manas mēles.*” /2.Samuēla 23:1-7/

Vai vari iedomāties sevi sakot, ka Dieva Vārds bija uz tavas mēles? Kāda liecība tā būtu! Un tomēr, šī bija Dāvida liecība.

Manam cilvēciski ierobežotajam prātam ir grūti iedomāties tik ciešas attiecības ar to Kungu, tomēr tas ir tieši tas, pēc kā Viņš ilgojas un pat sagaida no visiem Saviem bērniem. Mūsu pašu spēkiem tas ir neiespējami. Tomēr Dāvids, būdams cilvēks un

ar kļūdām, varēja izteikt šo apgalvojumu. Patiesībā, pat par spīti saviem trūkumiem un neveiksmēm, viņš bija zināms kā Dieva draugs.

Dievs vēlas šādas attiecības arī ar mums. Tas nenozīmē, ka mūsu dzīves vienmēr būs nevainojamas. Tas nenozīmē, ka mēs nekad nepieļausim kļūdas. Tas nozīmē, ka tad, kad kļūdīsimies, mēs nožēlosim un atgriezīsimies pie Viņa pilnīgā pazemībā.

Jesajas 57:15 mums saka: „*Jo tā saka tas Augstais un Varenaiss, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: „Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvinātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem.*”

Vienu rītu, lasot Ecehiēla grāmatu, man gribot negribot bija jādomā par to, kā Dievs mūs aicina uz dziļāku, sirdi izmeklējošu nožēlu, lai Viņš varētu mājot mūsos un mēs būtu Viņa draugi, gluži kāds bija Dāvids.

„*Tādēļ saki tiem: tā saka Dievs Tas Kungs: tiešām, Es jūs salasīšu kopā no tām tautām un zemēm, kur jūs esat izkaisīti, un jūs savāksu vienkopus un jums atdošu Israēla zemi. Kad viņi tur būs atgriezušies un būs izvākuši visus elkus un visas negantības, tad Es tiem došu citu sirdi un jaunu garu, Es izņemšu viņiem no krūtīm akmens sirdi un iedodu tiem sirdi no miesas, lai tie staigā pēc Maniem likumiem, ievēro Manus baušļus un tos pilda. Tad tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs.*” /Eceh.11:17-20/

Gan individuāli, gan kā draudzei mums jāļauj Dievam atbrīvot mūs no visa nepatīkamā Viņa acīs un piepildīt mūs ar Savu Garu. Jo bez Tā mēs nevaram ne nieka.

Jātiek pieņemtiem lēmumiem. Un tā, kā to darītu Dievs. Tomēr mums ir iedrošinājums: “*Lai tie, kas piedalās komiteju sanāksmēs, atceras, ka viņiem jāsapostas ar Dievu, Kas tiem ir devis viņu darbu. Lai tie nāk kopā godbijīgi un ar svētotām sirdīm. Viņi sapulcējas, lai apsvērtu ar Dieva darbu saistītus svarīgus jautājumus. Katrā savas rīcības sākumā tiem jārāda, ka vēlas izprast Viņa gribu par plāniem, kas liekami Viņa darba virzīšanai uz priekšu.*” /Liecības Draudzei, vol.7., 256.lpp./

Kad mēs sanākam kopā, mēs sanākam, lai satiktos ar Kungu Kungu un Ķēniņu Ķēniņu. Nepalaidīsim garām šo svinīgo atbildību. Lūgsim, lai Tā Kunga Vārds ir mūsu mutē (uz mūsu mēlēm) un sirdis pazemīgas Viņa troņa priekšā, un lai viss grēks tiek nolikts tālu prom no mūsu sirdīm.

Sirds lūgšana

Žēlīgais Tēvs, mēs turpinām lūgt par saviem vadītājiem un draudzi. Mēs sastopamies ar daudziem izaicinājumiem, bet mūsu vislielākais izaicinājums ir tas, ka mums visiem ir vajadzīgs staigāt vairāk kopā ar Tevi. Lūdzu, palīdzi mums atvairīt elkus un visas ļaunās lietas, kam esam šajā pasaulē pieķērušies. Palīdzi mums novērsties no kompromisiem. Palīdzi mums pazemīgi nākt Tava troņa priekšā, lai pārdomas, kuras radušās mūsu sirdīs, būtu pieņemamas Tev. Un, lai vārdi, ko runājam, ir no Tevis. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Kat Taylor

80.DIENA, 25 jūlijs - GARA PIEPILDĪTA MEDICĪNAS MISIJA

Bībeles teksts pārdomām: Lūkas 4:14-21

Atmiņas pants: „Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu/Lūkas 4:18/

Vai tu kādreiz esi sastapis kādu cilvēku, par kuru tu varētu sacīt: „Šis ir varens Dieva vīrs vai sieva! Šis ir kāds, kuru vada Dieva Gars!”?

Varbūt viņš nav slavens. Varbūt viņam pat nav diploma vai akadēmiskā grāda, taču ir acīmredzams, ka Dievs viņu māca

un lieto spēcīgā veidā. Kāpēc? Jo viņš staigā tajā gaismā, ko Dievs viņam ir devis. Viņš izmanto savus talantus par svētību citiem. Viņš ir nesavtīgs un sirdi gatavībā kalpot, pazemīgs un ar lūgšanu garu. Viņu apņem miera pilna gaisotne. Viņa ticība un uzticēšanās Dievam ir viņa dzīves pamats, kas dara viņu nesatricināmu tad, kad nedrīkst pieļaut kompromisu vai svārstīties, lai tur vai kas.

Šis cilvēks, acīmredzami būdams par svētību daudzu dzīvēs, nesagaidīja aplausus vai necentās celt savu reputāciju ar paveikto. Tā vietā viņš vienmēr deva visu godu Jēzum. Visā, ko viņš sacīja un darīja, viņš norādīja uz Jēzu. Bez šaubām, tas nenozīmē, ka viņam nebija ierobežojumu, taču viņš tos atzina ar pazemīgu garu. Viņš nebaidījās sacīt: „Es nezinu atbildi uz šo jautājumu,” vai atzīt savas kļūdas. Un, kļūdījies, viņš izmantoja šādas reizes, lai caur tām augtu. Kāda svētība - satikt tādu cilvēku!

Pēdējo pāris mēnešu laikā mans vīrs un es esam ceļojuši uz dažādām veselības organizācijām, mēģinot mācīties, kā būt labākiem medicīnas misionāriem pēc Dieva sirds līdzības. Mēs slavējam Dievu, ka mēs esam sastapuši dažus cilvēkus, no kuriem esam varējuši ņemt piemēru, ko nozīmē būt ar Svēto Garu pildītiem medicīnas misionāriem. Iespēja redzēt viņu dievbijīgo, pazemīgo piemēru, ir iedvesmojusi mūs un radījusi mūsos vēlmi iet viņu pēdās.

Praviešu Gars mums saka: „Mēs esam nonākuši laikā, kad katram draudzes loceklim vajadzētu iesaistīties medicīnas misijas darbā” /Liecības draudzei, 7.sēj., 62.lpp.orig./

Tomēr, kļūt par īstu medicīnas misionāru nozīmē ne tikai to, kā apgūt hidroterapijas vai dabas līdzekļu izmantojumu, vai tas, kā iemācīt citiem veselīgi gatavot. Tas ir kas daudz vairāk. Kristum ir vajadzīgi medicīnas misionāri, kas nepaļaujas paši uz savām spējām un zināšanām, bet uz Viņu un Viņa spēku. Viņam vajag cilvēkus, kuri lūgtu pēc Svētā Gara un cīnītos ar Dievu lūgšanās, līdz tās tiek atbildētas citu dēļ. Viņam nepieciešami cilvēki, kas ir pazemīgi un apzinās savu atkarību no Viņa. Dievišķā atklāsme mums saka: „Nav robežu tāda cilvēka derīgumam, kurš, nolikdams sevi malā, dod vietu Svētajam Garam darboties pie savas sirds, savu dzīvi pilnībā veltot Dievam” /Christian Service, p. 254/.

Vai tu vēlies piedzīvot Dieva spēka atklāšanos savā dzīvē? Apmācība ir laba. Mums ir vajadzīgas zināšanas. Bet visvairāk mums nepieciešama dievišķā gudrība ar debesu svētību. Ja tu vēlies būt Svētā Gara piepildīts medicīnas misionārs vai Kristus darbinieks, tad pievienojies man šajā lūgšanā.

Sirds lūgšana

Dārgais Debestēvs, mēs nākam pie Tevis, jo mēs saprotam, ka mūsos nav nekā laba. Neskaitāmas reizes mēs esam paļāvušies paši uz saviem spēkiem un spējām un esam cietuši smagas neveiksmes. Mēs vēlamies mācīties, kā būt atkarīgiem no Tevis. Mēs vēlamies, lai Tavš Svētais Gars mūs vada. Palīdzi mums redzēt vairāk un vairāk savu vajadzību pēc Svētā Gara. Palīdzi mums, Tēvs, būt mācāmiem. Palīdzi mums pazemoties. Un palīdzi mums mācīties klausīties Tavā balsī un sekot Tava Svētā Gara vadībai, lai mēs varam būt Tev spēcīgi strādnieki. Paldies Tev, ka Tu vēlies mums dot šo dāvanu vēl vairāk nekā mēs – dot labas dāvanas saviem bērniem. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Raluca Ril

81.DIENA, 26 jūlijs, 20 jūlijs - VIENOTĪBA KRISTŪ

Bībeles teksts pārdomām: Jāņa 17:14-26

Atmiņas pants: “*Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.*” /Jāņa 17:21/

Pirms neilga laika es un daži mani kolēģi apmeklējām ikgadējo kalpošanas padomes izbraucienu, kurā bija jāpieņem daudz svarīgu lēmumu. Lai vai kā, starp mums radās nesaskaņas par dažādiem jautājumiem un mūsu sanāksmes nevirzījās uz priekšu. Visbeidzot, kāds no padomdevējiem mums ieteica veltīt dienu gavēšanai, lūgšanai, Bībeles pētīšanai un, lai kopīgi

tuvotos Dievam. Tā vietā, lai pārspriestu nesaskaņu jautājumus, mēs savas problēmas nolikām malā un meklējām Dievu. Rezultāti bija apbrīnojami! Ne tikai mūsu problēmas atrisinājās pašas no sevis dabīgi un vienkārši, bet arī mūsu vidū ienāca liels miers un vienotība. Kad Svētā Gara svētības izlējās pār mūsu komandu, mums divu dienu pienākumus izdevās paveikt vienā.

Šis ir tikai mazs piemērs tam, ko Dievs ilgojas darīt visas draudzes labā. Sātans vēlas izmantot nesaskaņas, lai izraisītu šķelšanos, bet ja mēs šīs situācijas izmantojam kā iespēju meklēt Dievu vēl aizrautīgāk, beigās tās mūs vieno.

Grāmatā Kristīgā māja ir rakstīts: “*Šķiršanās no Kristus ir nesaskaņu un strīdu iemesls ģimenē un draudzē. Tuvoties Kristum nozīmē tuvoties vienam pie otra. Kā draudzē tā ģimenē patiesas vienprātības noslēpums nav meklējams diplomātijā, lietu kārtošanā, ne arī pārcilvēcīgās grūtību pārvarēšanas pūlēs — kaut arī tas daudzkārt būs jādara — bet gan vienotībā ar Kristu. Stādieties priekšā lielu riņķa līniju, no kuras dažādiem punktiem daudzas taisnes virzās uz centru. Jo tuvāk šīs līnijas centram, jo tuvāk tās viena otrai. Tā tas ir kristieša dzīvē. Jo tuvāk mēs nokļūsim Kristum, jo tuvāk būsim viens otram. Dievs ir pagodināts, ja Viņa ļaudis savienojas saskanīgā darbā.*” /179.lpp./

Kad Jēzus dzīvoja uz zemes, Viņš lūdza spēcīgu lūgšanu par Saviem mācekļiem un par visiem, kas nākotnē Viņam ticētu (arī par mums šodien). Jūs varat atrast šo slaveno lūgšanu Jāņa evaņģēlija 17.nodaļā. Lai gan Viņš šajā lūgšanā lūdza par daudzām lietām, bija kāds lūgums, ko Viņš vairākkārt atkārtoja – veselas piecas reizes. Kas tas bija? Lai mēs būtu kā viens, gluži kā Viņš ar Tēvu ir viens. Acīmredzot, tas Jēzum bija diezgan svarīgi.

Protams, Viņš nelūdza vienkārši, lai Viņa mācekļi būtu vienoti darbībā kādam mērķim. Drīzāk Viņš lūdza, lai tie būtu vienoti patiesībā – Dieva patiesībā. /Jāņa 17:17/ Tā vēl aizvien ir mūsu lielā vajadzība.

Nākamajās desmit dienās mēs koncentrēsimies uz vienotību Kristū. Kamēr to darām, es vēlos, lai jūs iztēlotos, kas kļūtu iespējams, ja mēs patiesi būtu viens Kristū. Patiesībā mums tas nemaz nav jāiztēlojas, jo mums jau ir pavēstīts, kas var notikt: “*Ja kristieši piekristu viens otram, dotos uz priekšu kā viens no viena Spēka vadīti, lai sasniegtu vienu mērķi, viņi pārveidotu pasauli.*” Christian Service, 75.lpp./

Lai tas kļūst par mūsu mērķi!

Sirds lūgšana

Mīlais Debesu Tēvs, paldies par to, kā tu mūs audzini un maini šo 100 lūgšanu dienu laikā. Mēs arī vēlamies Tevi slavēt par to, kā Tu strādāsi un svētīsi mūsu draudzi. Mēs vēlamies būt kā viens, gluži kā Tu un Tavs Dēls ir viens. Mēs nezinām kā to panākt, bet Tu to zini. Tādēļ pazemīgi lūdzam pēc Tavas vadības. Paldies, ka uzklausi šo lūgšanu un paldies, ka strādā mūsu labā. Mēs mīlam Tevi, Āmen.

Autore: Melody Mason

82.DIENA, 27 jūlijs - TIKAI JĒZUS UN VIŅŠ - KRUSTĀ SISTS

Bībeles teksts pārdomām: 1.Korintiešiem 2:1-5

Atmiņas pants: “Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu.” /1.Kor.2:2/

Vairākas nedēļas starptautiskā sludināšanas komandējumā es daļēji sūdzējos Dievam, ka es mēģinu darīt Viņa darbu, bet tas prasa vēlas nakts, agrus rītus un drudzainas dienas, es kļūstu izsmelts un nomocījies. Ne tikai fiziski novārdzis, bet arī mans gars jūtas izžuvis. Es zināju, ka tam tā nav jābūt.

Viņa atbilde uz manu lūgšanu nāca tad, kad es biju ārā kādā 20 jūdžē 33 jūdžu „atslodzes pastaigā” cauri Dienvidamerikas kalniem. Tu riņķo pa nepareizu ceļu, Viņa Gars čukstēja manai sirdij. Tu dari darbu darba pēc, un tas vienmēr iztukšos tevi. Strādāt mīlestības dēļ – tas ir citādāk. Tavas dzīves mērķis nav darbs. Tavas dzīves mērķis ir Jēzus Kristus.

Kāpēc visvienkāršākās lietas dažreiz rada vislielākos sarežģījumus?

Atklāsmes 4:11 man ienāca prātā kā vēsa upe tuksnesī: “*Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas*”.

Tā ir dzīve! Viņa gods! Paaugstināt Viņa vārdu! Kāds pamatīgs atspirdzinājums dvēselei, kad es esmu tikai Viņa – viss Viņa, tikai Viņa. Kad dzīve un darbs viss ir mīlestības dēļ – mīlestības, kas ir stiprāka par nāvi.

Mums kā draudzei ir misija: nest pasaulei evaņģēliju un darīt par mācekļiem visas tautas /Mat. 28:19-20/ Bet bija laiks, kad evaņģēlijs „ir sludināts visai radībai apakš debesīm” /Kol.1:23/, sastopoties ar vēl lielākiem šķēršļiem nekā mēs sastopamies šodien. Kā tad tas varēja notikt? Apustulis Pāvils to apkopoja: „Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu” un „Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārkumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu” /1.Kor 2:2; Filip.3:8/ Viedoklis, reputācija, komforts, vieglums, lepnums, popularitāte – nē, es negribu neko no tā. Es vēlos Jēzu Kristu. Viņu, krustā sistu. Un viss pārējais ir mēsli.

Slava!

Mēs nevaram paveikt savu misiju paši. To varēsim paveikt vienīgi tad, kad viss, kas ārpus Jēzus Kristus un Viņu - krustā sistu būs kļuvis par mēsliem caur Svētā Gara atjaunojošā spēka palīdzību. To varēsim paveikt tad, kad atrodīsim Viņā mūsu kopīgo dārgumu, Vienu, kura dēļ ir vērts atlikt malā visu – mūsu viedokļus, mūsu komfortus, mūsu reputācijas. Mūsu kopīgais mērķis, mūsu vienotība misijā ir mūsu kolektīvajā vēlmē uzskatīt visu par zaudējumu ārpus Jēzus un nezināt neko citu kā Viņu. Bez atteikšanās no šī domāšanas veida mēs esam aitas, kuras noklīdušas kalnos.

Lai mūsu skats uz kalpošanu un misiju piedzīvo apvērsumu. Lai mēs visi esam viss Viņam. Ak Kungs, saņem slavu un godu un spēku!

Sirds lūgšana

Mīlais Debesu Tēvs, kā gan mēs varētu to pateikt vēl daiļrunīgāk nekā Pāvils: “Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu.” /1.Kor.2:2/ Lai tas ir mūsu galvenais centrs! Lai tā ir atslēga, kas saliek pārējās lietas vietās. Mēs lūdzam Tavai slava un godam, Āmen.

Autore: Natasha Nebblett

83.DIENA, 28 jūlijs - KRISTĪGĀ SADRAUDZĪBA

Bībeles teksts pārdomām: Apustuļu darbi 1:1-14

Atmiņas pants: *“Tie visi vienprātīgi palika kopā lūgšanās līdz ar sievām un Mariju, Jēzus māti, un ar Viņa brāļiem.” /Ap.d. 1:14/*

Kad es domāju par draudzes vienotību, es acumirkli domāju par Apustuļu darbu grāmatu, kurā ir aprakstīts, kā ticīgie pulcējas kopā vienprātībā un ar kopīgu mērķi.

Ap.d.1:14 mums saka: *“Tie visi vienprātīgi palika kopā lūgšanās”*. Tieši šeit draudze saņēma uguns svaidījumu. Svētā

Gara izliešanās nevarēja paiet garām tiem, kas atradās augšistabā. Tas ir tieši tas, ko Jēzus vēlas savai draudzei šodien: lai mēs visi būtu vienprātīgi, tā vienoti ar brālības saitēm, ka nekas tās nespētu satricināt.

Man savā dzīvē ir gadījies piedzīvot (un es esmu pārliecināts, ka to pašu esat piedzīvojuši arī vairums no jums), kā ienaidnieks ir mēģinājis pārraut saiknes un sagraut attiecības. Kas ir tā vieta, kurai viņš uzbrūk visvairāk? Tās ir manas attiecības draudzē! Jā, atkal un atkal viņš ir centies iedzīt ķīli starp mani un tiem, ar kuriem man vajadzētu būt visvairāk vienotiem, ar maniem brāļiem un māsām Kristū. Tas ir tieši tas, ko mums ir jāsgargā šodien.

Kā draudze mēs sastopamies ar daudziem izaicinājumiem, un tādēļ vairāk kā jebkad agrāk mums ir iespējams sarūgtināt un ievainot vienam otru. Jautājums ir: kā mēs izturamies pret tiem, ar kuriem mūsu domas dalās? Pasaule vēro mūs, gaidot, kad mēs kritīsim, vēloties redzēt, ka mēs parādīsimies kā liekuļi.

Māsa Vaita raksta: *“Tā nav pasaules opozīcija, kas apdraud mūs visvairāk; tas ir ļaunums, kas ir lolots sevī apliecinošo ticīgo sirdīs, kas rada vissmagākos postījumus un visvairāk kavē Dieva lietas virzīšanos uz priekšu (...). Harmonija un vienotība, kas eksistē starp vīriem ar atšķirīgām attieksmēm, ir visstiprākā liecība tam, ka Dievs ir sūtījis pasaulē Savu Dēlu, lai glābtu grēciniekus. Tā ir mūsu privilēģija nest šo liecību pasaulei. Bet, lai to izdarītu, mums vispirms ir jāpakļauj sevi Kristus dotajai pavēlei. Mūsu raksturiem jābūt veidotiem harmonijā ar Viņa raksturu, mūsu gribai ir jābūt pakļautai Viņa gribai. Tad mums jāstrādā kopā, nedomājot par sadursmēm/Councils for the church, 44.45. lpp./*

Viņa nobeidz šo domu sekojoši: *“Kavēšanās pie mazām atšķirībām noved pie rīcības, kas iznīcina kristiešu sadraudzību. Neatļausim ienaidniekam to izmantot kā priekšrocību vērstu pret mums. Turpināsim tuvojies Dievam un viens otram... Tikai Dieva Gars var mums dot šo vienotību. Tas, Kurš svētoja pats sevi, spēj svētot savus mācekļus. Vienoti ar Viņu, tie būs vienoti viens ar otru ar visu svētajām ticības saitēm. Kad mēs cīnīsimies, lai sasniegtu šo vienotību tā kā Dievs vēlas, lai mēs pēc tās tiektos, tad mēs to iegūsim. /turpat, 45.lpp./*

Lai tā ir mūsu lūgšana un mūsu mērķis, lai Dievs mums dāvā vienotību caur Savu Garu! Lai visstiprākās vienotības saites mūsu starpā būtu ar mūsu brāļiem un māsām Kristū.

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, Tu mums esi teicis, ka pasaule mūs ienīdīs, ja mēs sekosim Tev tā, kā mums pienākas to darīt. Ja viņi mūs nīst, tad tas ir labi. Bet lai viņi mūs neieredz tādēļ, ka viņi mūs uzskata par liekuļiem, vai ka viņi domā, ka mūsu ticība nav īsta. Labāk, lai viņi redz mūs strādājot kopā kā mīlestībā vienotu organismu, piepildītiem ar spēku no augšienes. Šis ir liels brīnums, pēc kura mēs lūdzam. Bet mēs zinām, ka mēs lūdzam šīs lietas saskaņā ar Tavu gribu. Paldies par uzklausi lūgšanu. Jēzus Vārdā. Āmen.

Autore: Kat Taylor

84.DIENA, 29 jūlijs - TRŪKSTOŠIE 300

Bībeles teksts pārdomām: Ap.d.1:14 – Ap.d.2:4

Atmiņas pants: *“Kad Vasarsvētku diena bija atnākusi, visi bija sapulcējušies vienā vietā;” /Ap. d. 2:1/*

Tas viss sākās tajā brīdī, kad manai lūgšanu partnerei Mirandai Godfrejai radās ideja sākt celties augšā ļoti agri no rīta, lai varētu iegūt papildus laiku lūgšanām, pirms kāda pusotra gada. Mēs nolēmām uzaicināt vēl dažus draugus sludinātājus mums pievienoties mūsu “PUSH” iniciatīvai (tulk.- grūst); (PUSH nozīmē “Lūgt, kamēr kaut kas notiek”).

Svarīgākais aspekts šajā visā bija mūsu kopējās lūgšanas “Google Hangout” programmā vismaz vienu reizi nedēļā. Šo kopējo lūgšanu laikā es sajutu Svēto Garu darbojamies pie manas sirds arvien dziļāk un dziļāk. Papildus tam, daži no šiem sludinātājiem, kas bija mūsu grupā, kļuva par maniem labākajiem draugiem, Dievam turpinot mūs vadīt arvien lielākā vienotībā mūsu lūgšanu laikā.

Mateja 18:19, 20 Jēzus mums apsola Savu klātbūtni, ja mēs būsim vienoti savās lūgšanās. Atsaucoties uz šo apsolījumu Mateja 18.nod., Elena Vaita raksta: *“Šis apsolījums ir dots ar nosacījumu, ka draudze būs vienota kopīgās lūgšanās un, kā atbildi uz šīm lūgšanām mēs varam sagaidīt lielāku spēku nekā to, kas nāk kā atbilde uz mūsu personīgajām lūgšanām. Spēks, kādu mēs saņemsim, būs proporcionāls draudzes locekļu vienotībai un viņu mīlestībai pret Dievu un vienam pret otru.” / Manuscript Releases, sēj.9, 303.lpp./*

Citiem vārdiem sakot, Dieva Gars tiek izliets pār mums mūsu personīgajos lūgšanu brīžos (kambaros), taču tas tiek izliets vēl stiprākā mērā, kad mēs lūdzam vienotībā kopā ar citiem. Kas gan tā ir par dāvanu! Mācekļi apguva šo vienotības spēku lūgšanās, pateicoties Jēzus paraugam un Viņa mācībai. Kad Viņš pacēlās debesīs, viņi devās uz augšistabu un nekavējoties sāka lūgt.

Bībele mums atklāj: *“Tie visi vienprātīgi palika kopā lūgšanās.” /Ap.d.1:14/* Pēc desmit dienu sirsnīgām lūgšanām, Svētais Gars nonāca ar spēku. Bet šeit ir atslēga: tas nonāca tikai pie tiem, kas bija *“vienprātīgi un sapulcējušies vienā vietā”*; /Ap.d.2:1/

Neizsacītā Vasarsvētku traģēdija ir tā, ka tajā laikā vairāk kā 300 Kristus sekotāju tur nepiedalījās. Tikai 120 bija sapulcējušies uz kopīgām lūgšanām un tikai 120, kas atradās augšistabā, tika piepildīti ar Svēto Garu, neskatoties uz faktu, ka 1.Korintiešiem 15:6 mēs lasām, ka 500 no Viņa sekotājiem bija klāt Kristus pacelšanās brīdī. Es nezinu par tevi, bet es negribu būt starp tiem, kuri nebūs klāt tad, kad Vēlais Lietus tiks izliets pār draudzi.

Elena Vaita rakstīja: *“Es jums saku, mums ir jāsaņem Svētā Gara kristība. Tas mums ir dots un tas mums ir jāsaņem. Mēs dzīvojam tādā šīs pasaules vēstures laikā, kurā mums ir jāsanāk kopā, lai izlūgtu īpašas svētības katram no mums individuāli, un tad, atrodoties Kristū un caur Kristu, mēs kļūtu uzvaroši. Mēs esam pārāk viegli apmierināti ar ierobežotām, nosacītām, vidējām svētībām”. / Manuscript Releases sēj.2.,24.lpp./*

Vai mēs vienosimies lūgšanās pēc šīs dāvanas? Vai mēs noliksim savu “es” malā un nāksim kopā vienprātībā? Nebūsim vairs apmierināti ar vidējām svētībām! Lūgsim tikmēr, kamēr kaut kas notiks!

Sirds lūgšana

Tēvs, mēs ilgojamies pēc lielāka spēka, lai liecinātu par Tevi. Lūdzu vadi mūs tādā vienprātībā, kādā Tu vadīji savus mācekļus augšistabā! Lūdzu dod mums neatslābstošas ilgas pēc kopīgām lūgšanām, balstoties uz apsolījumu, ka Tu mums sūtīsi Savu Garu! Lūdzu palīdzi, lai neviens no mums neiztrūktu šajā lūgšanu lokā! Nekas nav svarīgāks par šo! Lūdzu palīdzi mums to padarīt par mūsu vissvarīgāko prioritāti pāri visam citam! Lūdzu vieno mūs Savā mīlestībā un piepildi mūs ar ilgi gaidīto Vēlā Lietus izliešanos! Jēzus vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

85.DIENA, 30 jūlijs - VIENOTI GARĪGAI CĪŅAI

Bībeles teksts pārdomām: 1. Kor. 1:10 -17

Atmiņas pants: “*Bet es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā*”. /1.Kor. 1:10/

Vai jūs varat iedomāties uzvarēt karā ar sašķeltu armiju? Es atceros, kad mans vidusskolas vēstures skolotājs dalījās ar mums stāstos par dažādām kaujām pasaules vēsturē – gan zaudētām, gan uzvarētām. Tajā laikā tas lika man aizdomāties, “kas notiktu,

ja kādu dienu kāds pasludinātu karu pret manu valsti un mēs nebūtu tam gatavi vai vienoti cīņai par savu neatkarību? Kas tad notiktu?” Acīmredzami, ka mēs tiktu viegli sakauti.

Kad es par to domāju, tas man ir atgādinājums, ka mēs esam iesaistīti aktīvā karā, garīgā karā. Kauja patlaban norisinās starp Kristu un sātanu, un katram no mums ir jāspēlē sava loma šai cīņā, un tas noteiks tās rezultātu. Tagad, vairāk nekā jebkad iepriekš, mums kā ticīgo kopai ir nepieciešams Svētais Gars, lai mēs kļūtu vienoti, jo, ja mēs esam sašķelti, turpinot katrs iet pa savu ceļu, mēs tiksīm pārvarēti no ienaidnieka uzbrukumiem.

Inspirācija mums vēsta: “*Mēs tuvojamies pasaules vēstures noslēgumam un Dievs aicina ikvienu paaugstināt standartu rakstītajam vārdam : “Šeit ir tie, kas tur Dieva Baušļus un kam ir Jēzus liecība. Viņš aicina Savus ļaudis strādāt perfektā harmonijā. Neviena vārds lai netiek izteikts, sarūgtinot otru, jo tas apbēdina Kristus sirdi un lielā mērā sagādā prieku mūsu ienaidniekam. Mums visiem jābūt kristītiem ar Svēto Garu; visiem jāatturas no kritizēšanas un nievājošām piezīmēm un jācenšas nākt tuvāk Kristum, lai mēs spētu novērtēt tos smagos pienākumus, kādi Viņa līdzstrādniekiem jāpilda. “Spiežaties kopā, spiežaties kopā – mūsu dievišķais Instruktors mums saka. Vienotībā ir spēks, šķelšanās nes spēku un sakāvi.*” /Counsels on Health, 517.,518.lpp./

Cik gan bieži Svētais Gars tiek apbēdināts, redzot, ka viens Kristus kareivis atstāj ierindu un cenšas cīnīties pretim tumsai viens pats? Pašlaik nav īstais laiks cīnīties vienatnē. Tagad ir laiks nākt kopā, noliekot malā savu lepnumu, pašpietiekamību un egoismu. Mums jāturas pie stiprās klints, pie mūsu Pamata. Mums vajag, lai Viņš mūs vadītu.

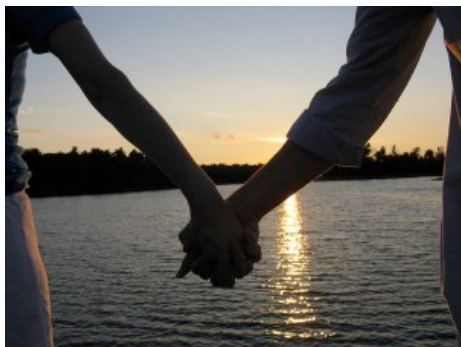
“*Sevis mīlestība, lepnums un pašapmierinātība ir pamatā lielākajiem pārbaudījumiem un nesaskaņām, kādas ir jebkad eksistējušas reliģiskajā pasaulē. Atkal un atkal eņģelis man sacīja: “Spiežaties kopā, spiežaties kopā, esiet vienā prātā, vienās domās”. Kristus ir jūsu Vadonis, un jūs esat brāļi; sekojiet Viņam. Staigājiet gaismā, kā Viņš ir gaisma. Tie, kas seko Kristus pēdās, lai nestaiģā tumsībā, bet tie, kuri atšķiras nesvētā neatkarībā, nevar saņemt Dieva klātbūtni un svētību kalpošanai.*” /Christian Leadership, p.11/

Paliksim vienoti Kristū, lai Viņš var dāvēt uzvaru!

Sirds lūgšana

Mīlošais Tēvs, garīgā cīņa, ar kuru mēs sastopamies šajās pēdējās dienās, ir pārāk smaga priekš mums. Mēs uzticam to Tev. Pilnīgi visu, kas liek mums domāt, ka mēs spējam pabeigt darbu misijas laukā vieni paši, mēs lūdzam, lai Tu to ņem Savā kontrolē. Lūdzu dāvā mums pazemīgas sirdis, gatavas būt pilnībā atkarībā no Tevis. Lai Tavs Svētais Gars dāvā mūsu dzīvēm brīnišķīgo vienotības augli ar Tevi un ar mūsu brāļiem un māsām, dodoties cauri šīs pasaules cīņai uz mūsu Debesu mājām. Lūdzu, vieno mūs vienā garā un vienotā misijā. Šī ir mūsu neatliekamā vajadzība. Paldies par Tavu atbildi. Jēzus Vārdā. Āmen.

Autors: Carolyn Azo

86.DIENA, 31 jūlijs - IZVĒLĒTIES DZĪVESBIEDRU, SEKOJOT DEBESU REDZĒJUMAM

Bībeles teksts pārdomām: Sal.māc. 4:9-12

Atmiņas pants: „Diviem ir labāk nekā vienam būt, tāpēc ka viņiem tad iznāk labāka alga par viņu pūlēm; ja viņi krīt, tad viens palīdz otram atkal tikt uz kājām. Un, ja kāds var vienu pārvarēt, tad divi taču var tam pretī stāties, un trīskārtēju auklu nevar tik drīz pārraut.” /Sal.māc. 4:9,12/

Es ticu, ka mums ir divas dzīvi pārveidojošas izvēles mūsu dzīvē. Šīs izvēles ne tikai iespaido mūsu mūžīgo likteni, bet arī citus. Pirmā izvēle ir KAM mēs kalposim (Debesu Dievam vai šīs pasaules dievam). Otrā izvēle ir – ar ko mēs savienosim mūsu dzīves likteni, citiem vārdiem sakot, ar ko mēs apprecēsimies.

Pirms es sastapu savu vīru, mēs abi bijām ļoti iesaistīti mūsu personīgajā kalpošanas darbā – es darbojos lūgšanu kalpošanā un viņš vadīja Bībeles izpēti izdevniecības darbu. Mēs abi bijām ne tikai aizņemti, bet arī diezgan neatkarīgi.

Tajā brīdī, kad mēs sākām domāt par iespējamām mūsu attiecībām, viens no pirmajiem jautājumiem, kuru mēs sev uzdevām, bija šis: “Vai mēs būsīm vairāk efektīvi strādājot priekš Dieva kopā vai katrs atsevišķi? Ja mēs apprecēsimies, vai mēs spēsim būt vienoti mūsu kalpošanā?”

Pašā sākumā mēs nolēmām, ka turpināsim mūsu attiecības tikai tādā gadījumā, ja spēsim strādāt vienotībā un padarīt vairāk Dieva darbu, strādājot kā komanda, nevis darot darbu katrs atsevišķi. Kā mēs spējam pieņemt šādu stingru lēmumu? Tāpēc, ka mēs abi bijām nolēmuši jau ilgu laiku atpakaļ pirms mēs sastapām viens otru, ka pagodināt Dievu un darīt Viņa darbu ir daudz svarīgāk nekā apprecēties. Galu galā, laulības ir īslaicīga svētība, bet kas ir patiešām svarīgi, tas ir glābt dvēseles mūžībai.

Adventistu Mājā, runājot par dzīvesdrauga izvēli, Elena Vaita raksta: “*Izsver katru noskaņojumu un vēro ikkatru rakstura attīstību tajā cilvēkā, ar kuru tu domā saistīt savu likteni... Pajautā sev, vai šī savienība palīdzēs doties uz Debesīm? Vai tā vairo manu mīlestību pret Dievu? Un, vai tā paplašinās manas lietderības sfēru šajā dzīvē?*” /45.lpp./

Un tā mēs lūdzām Dievu pēc iespējam mums kalpot kopā un redzēt viens otra raksturu un saprast, vai mēs spēsim strādāt kopā efektīvi un vienotībā. Laikam ejot, tas kļuva acīmredzami, ka Dievs nepārprotami vadīja mūs strādāt kopā kā vīram un sievai, un tā mēs devāmies uz priekšu.

Ir pagājis tieši viens gads kopš mēs esam salaulājušies. Protams, mums bija jāpieskaņojas daudzās jomās. Mēs bijām spiesti atsāties no lietām, lai labāk pielāgotos viens otram un spētu strādāt kopā efektīvi. Bet mēs turpinām pazemīgi padoties Dievam un viens otram, un Dievs ir dāvējis mums saldu mīlestību un kopīgu vienotību. Un kas tā ir par svētību, dalīties dzīvē un kalpošanā ar kādu, kam ir tādi paši mērķi un vēlēšanās kalpot un pagodināt Dievu! Tas ir tā vērts, atsāties no sava “es”, no katra šķēršļa, kas ir ceļā, lai spētu izjust šo vienotību.

Mēs vēlamies redzēt vienotību draudzē, bet šai vienotībai ir jāsākas mājās. Elena Vaita raksta: “*Pirmais kristiešu darbs ir būt vienotiem savā ģimenē. Tad šim darbam jāturpinās pie kaimiņiem tuvu un tālu.*” / Adventistu Māja, 37.lpp./

Kad ģimenes ir vienotas Dieva darbā, tad Dieva draudze var strādāt vienoti, pabeidzot savu sūtību. “*Vispārliciecināmais arguments, kādu mēs varam dot pasaulei par Kristus misiju, ir atrodams perfektā vienotībā... Proporcionāli mūsu vienotībai ar Kristu, mēs saņemsim spēku glābt dvēseles.*” /Our High Calling, 170.lpp./

Lūgsim pēc šādas vienotības, lai mēs varam piedzīvot šo spēku! Tā ir mūsu dzīves jēga!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, mēs Tev pateicamies, ka Tavs Svētais Gars spēj pārveidot mūsu sirdis un palīdzēt mums nolikt malā mūsu egoismu, lepnumu un jebko, kas attur mūs no strādāšanas vienotībā kā vīram un sievai. Mēs Tev pateicamies, ka Tu arī palīdzēsi mums darīt to pašu draudzē un, ka misija, kuru Tu mums esi uzticējis, tiks pabeigta ar spēku! Pateicamies Tev par piemēriem, kādus atrodam Tavā Vārdā, par cilvēkiem, kuri strādāja kopā vienotībā – īpaši par Taviem mācekļiem Vasarsvētkos, kuri bija spējīgi aizsniegt visu pasauli. Tas ir tas, pēc kā mēs lūdzam atkal šodien! Lūdzu palīdzi mums pazemot savas sirdis un atsāties no visa, kas mums traucē būt vienotiem ar Tevi. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Raluca Ril

87.DIENA, 1 augusts - VIENA LIETA, KAS JĀTUR ACU PRIEKŠĀ**Bībeles teksts pārdomām: Efeziešiem 4:1-7****Atmiņas pants:** „Cenzdamies uzturēt Gara vienību ar miera saiti.” /Efeziešiem 4:3/

Šodien, studējot vēstuli Efeziešiem, es sapratu, ka es lasu vienu un to pašu pantu atkal un atkal. Faktiski šodien mana Bībele bija atvērta visu dienu vienā un tai pašā vietā - Efeziešiem 4: “*Tad nu, važās slēgts sava Kunga dēļ, es jūs mudinu: dzīvojiet tā, kā to prasa jūsu aicinājuma cieņa, visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā, cenzdamies uzturēt Gara vienību ar miera saiti.*” /1-3p./

Šie panti ir tik vienkārši un tai pat laikā tik daudzozīmīgi. Tu un es, mēs esam aicināti, mēs esam izredzēti un Pāvils mums atgādina, ka mums jāizturas vienam pret otru tāpat, kā Kristus pret mums izturas, - ar maigumu un mīlestību. Mums jāuztur Gara vienība ar miera saiti. Tomēr, kā šī vienība izskatās, ja mums ir tik dažādas perspektīvas un viedokļi par to, kā lietas vajadzētu darīt?

Elena Vaita ļauj mums tajā ieskatīties: “*Mēs esam vienoti ticībā par Dieva Vārda pamatpatiesībām. Un viens mērķis mums ir nemītīgi jātur acu priekšā, - ka harmonija un sadarbība ir jāuztur, neejot kompromisā ne ar vienu patiesības principu.*”

Tas ir iespaidīgi, taču viņa turpina ar brīdinājumu: “*Turpinot nemītīgi rakt arvien dziļāk pēc patiesības kā pēc apslēpta dārguma, esiet uzmanīgi, kā jūs rīkojaties ar jauniem un strīdīgiem viedokļiem. Mums ir pasaulplaša vēsts. Dieva baušļi un Jēzus Kristus liecības ir mūsu darba rūpes. Būt vienotiem un izturēties ar mīlestību vienam pret otru, ir liels pienākums, kuram mums tagad jāseko.*” /Pastoral Ministry, 30.lpp./

Nopietna vēsts. Uzturēt mīlestību un vienotību dažkārt var nelikties vienkāršs uzdevums, īpaši mūsudienās, bet Dievs neprasa no mums neiespējamo. Viņš nekad to neprasa. Viņš tikai vēlas, lai mēs ļaujamies Viņam, lai Viņš varētu paveikt neiespējamo caur mums. Šī ir Viņa draudze, Viņa darbs. Viņš sasniegs Savus mērķus, ja mēs Viņam to atļausim darīt.

Mani dara pazemīgu tas, ka Dievs ir uzticējies mums, uzticējies man Savu Svēto Garu. Mani dara pazemīgu tas, ka Viņš ir labprātīgs vadīt mani cauri Savam Vārdam, lai Viņš varētu izmantot mani vadīt citus pie patiesības par to, Kas Jēzus ir. Lai tas būtu mūsu dzīves centrs. Lai tā būtu mūsu misija. Būsim vienoti Viņa mīlestībā.

Sirds lūgšana

Debesu Tēvs, mēs esam dzīves krustcelēs tik daudzējādā ziņā. Mums ir nepieciešams Tavs Svētais Gars, lai mūs vadītu katrā darbībā un attieksmē, lai virzītu mūsu domas un kontrolētu mūsu mēles. Mēs vēlamies sekot Tavai patiesībai, bet Tev ir mums jāpalīdz! Tu mums esi sacījis Savā Vārdā - “Centies būt Dieva acīs krietns darbinieks, kam nav ko kaunēties un kas pareizi māca patiesības vārdu.” /2.Tim.2:15/ Tā vietā, lai paļautos uz citiem, pieņemot lēmumus mūsu vietā, lūdzu palīdzi mums studēt Tava Vārda patiesību pašiem priekš sevis, jo mēs esam atbildīgi pagodināt šīs patiesības. Tas nav viegli. Mēs lūdzam, lai Tavs Gars dāvā mums lēnprātību vairāk nekā jebkad agrāk. Un visbeidzot, mēs lūdzam, lai māsas Vaitas vīzija par “To Kam Vajadzētu Notikt” tiktu piepildīta. Lūdzu, palīdzi mums, Kungs! Mums izmisīgi vajag Tevi. Dārgā Jēzus Vārdā mēs lūdzam, Āmen.

Autore: Kat Taylor

88.DIENA, 2 augusts - NESALAUŽAMAS MĪLESTĪBAS NOSLĒPUMS

Bībeles teksts pārdomām: 1.Jāņa 4.nodaļa

Atmiņas pants: *"Mīlēsim, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis."* / 1.Jāņa 4:19/

Statistikas dati ir sirdi plosošī. ASV viena no divām laulībām tiek šķirta. Un skumjākais ir tas, ka tāpat notiek arī kristiešu vidū, kuri regulāri apmeklē draudzi. Mēs dzīvojam sabiedrībā, kas cīnās, lai atrastu ilgstošu vienotību.

Tomēr statistikas dati liecina arī par radikālu risinājumu. Kompānijas Golap (Gallup) nesēn veiktā aptauja atklāja, ka to

pāru laulība, kas ikdienas kopā lūdz, tiek šķirta tikai viena no 1153 laulībām! Tas ir tikai 0.09%, salīdzinājumā ar 50% to laulību, kurās laulātie ikdienas nelūdz kopā. Grāmatas „Lūgšanu piesātinātie bērni” autori secina: „Lūgšanas rada vienotību un tuvību. Mēs kļūstam tuvi Tam, kuru lūdzam, tiem, par kuriem lūdzam un ar tiem, ar kuriem kopā lūdzam” (Prayer Saturated Kids, 33.lpp.). Būtībā, kopīgas lūgšanas var mūsu attiecībās radīt nesalaužamu vienotību.

Protams, tas ne vienmēr ir viegli. Ja man tikko ar kādu bijušas nesaskaņas, reti es gribu kopā ar šo personu lūgt Dievu. Tomēr es atkal un atkal esmu pārliecinājies, ka kopīga lūgšana patiešām nojauc barjeras un atvēšina dusmas.

Atceros vienu reizi, kad es redzēju, cik skaidri tas varētu palīdzēt atrisināt grūtu nevienprātības problēmu. Kalpošanas darbā vadīju komandu un man radās konflikts ar kādu komandas biedru. Parasti es uzreiz ķēros „vērsim pie ragiem” lai risinātu, manuprāt, problemātisku uzvedību. Bieži tas noveda pie konflikta padziļināšanās. Kādu dienu Dievs mani vadīja šo cilvēku pavest malā un pavadīt kādu laiku kopīgās lūgšanās, pirms mēs pārrunātu radušos izaicinājumus. Pēc lūgšanām sekoja visvieglākā un visproduktīvākā saruna, kāda mums vispār bijusi. Pēc tam viņš man teica: „Vai mēs vienmēr varētu problēmas risināt šādā veidā?”

Skaidrs, ka tas, ko Elena Vaita rakstīja pirms vairāk nekā 100 gadiem, ir ārkārtīgi lielā mērā attiecināms uz vienotības atrašanu arī mūsu gados. *„Lūgšana mūs vieno savā starpā un ar Dievu. Lūgšana atved Jēzu mums blakus un dod vājam un maldīgai dvēselei jaunu spēku uzvarēt pasauli, miesu un velnu. Lūgšana atvairā sātana uzbrukumus.”* /Christ's Object Lessons, 250.lpp./

Lūgšana ir spēcīga vienotības atslēga, jo tā savieno mūs ar vienīgo mīlestības avotu! Galu galā, mēs spējam patiesi mīlēt, jo Viņš ir devis mums mīlestību. /1.Jāņa 4:19/ Lūgsim pēc vienotības mīlestībā, kuru tikai Kristus mums var dot!

Sirds lūgšana

Tēvs, mums priekšā stāv lieli izaicinājumi katram atsevišķi un draudzei kopumā. Ienaidnieks meklē iespēju mūs sašķelt. Palīdzi mums atcerēties, ka vienotību mēs atradīsim tikai tad, kad pavadīsim laiku Tavā Vārdā un kopā lūdzot. Palīdzi mums pazemīgi un mīloši nākt kopā lūgšanās, noliekot malā savu personīgo darba kārtību un meklējot tikai Tavējo. Lūdzu, izlej Savu Garu pār mums! Tieši tagad, vairāk nekā jebkad iepriekš, mums ir vajadzīga Tava dāvana mūsu ģimenēs, sabiedrībā un draudzēs. Paldies, ka Tu tik bagātīgi mūs mīli, ka mēs varam mīlēt arī citus! Āmen.

Autors: Zac Page

89.DIENA, 3 augusts - DZIEDINĀŠANA VIENOTĪBĀ**Bībeles teksts pārdomām: Jesajas 61:1-3**

Atmiņas pants: *“Dieva Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Tas Kungs mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību.” /Jesajas 61:1/*

Pēdējais bloga ieraksts, ko veicu, kas saucās “Piedošanas brīvība”, izsauca daudz lielāku reakciju, kā es būtu varējusi iedomāties. Es nonācu pie saviļņojošas atklāsmes, ka, iespējams, vairāk kā jebkad iepriekš, mūsu draudzē valda salauzts gars.

Sāpes mūsu draudzes ģimenē ir dziļākas nekā sev atļaujam iedomāties, un kamēr mēs kā ticīgo kopums turpinām koncentrēties uz ikdienas problēmām, ir acīmredzami, ka ienaidnieks mums cenšas izraisīt vēl dziļākas ciešanas. Lai vai kas aizsegtu Kristus gaismu, - mūsu bērni, kas nomaldījušies no svētuma ceļa, sarautas laulības, naidis, pašnāvības, vardarbība vai seksuāla netikumība – mēs burtiski smokam no tumsības apmetņa, kas sakņojas šausmīgajā sāpju un vienotības trūkuma stāvoklī.

Savā ikdienas darbā es bieži saskaros ar neaptveramām sāpēm, kas no sirds izsūc visu vēlmi dzīvot. Ik dienas es esmu par liecinieci salauzta garam un izmisumam.

Tomēr, man atgriežot atmiņā vārdus no mūsu Kunga, kas atrodas Jesajas grāmatā 61:1-3, apstiprinot, ka mans (un arī tavš) dzīves aicinājums ir būt par dziedināšanas un cerības avotu tiem, kas pazuduši izmisumā. Dievs ir sūtījis katru no mums, lai atjaunotu salauztās sirdis; tas nozīmē tos, kas ir savu mīlo cilvēku sāpināti vai pat sabiedrības atstumti. Viņš ir aicinājis mūs, lai pasludinātu brīvību ienaidnieka sagūstītajiem – tiem, kuri brīvprātīgi iesaistās lietās, kas Kungam nav patīkamas. Kad viņiem nav spēka, lai atbrīvotos, mūsu lūgšanas var palīdzēt tos atsvabināt! Dievs mūs arī aicina piedāvāt cerību tiem, kuri ir nomākti un vēlas mirt, jo jūtas tik vientuļi šajā nežēlīgajā pasaulē.

Visapkārt ir redzami kara ievainotie. Tādēļ Dievam mēs kā draudzes ģimene esam vajadzīgi, lai būtu vienoti lūgšanās, atsvabinātu tumsības apcietinātos, lai atbrīvotu fiziskas, emocionālas, seksuālas vardarbības un citu vainu cietušos.

Mums jāpārmeklē savas sirdis, lai redzētu, vai gadījumā apzināti vai neapzināti neesam nicinājuši kādus un atstājuši viņus no mūsu draudzes sabiedrības. Mēs esam aicināti dāvēt cerību un dziedināšanu, drosmi un mīlestību arī šiem atstumtajiem. Kad lūgsim par viņiem, izjutīsim kā izgaist mūsu nepatika. Ir pienācis laiks, lai šīs barjeras tiktu iznīcinātas un sāktos dziedināšana.

Māsa Vaits mūs pamāca: *“Kristiešiem nav nekāda attaisnojuma, lai tie attālinātu sevi no citiem. Caur vienotību un mīlestību mums ir jāatklāj Kristus raksturs.” /Review and Herald, 27. aprīlis, 1897., par. 7/*

Ja mums ir jābūt vienotiem savā misijā, ja mums ir jābūt atvērtiem Svētā Gara izliešanai, un, ja mums ir jāsniedz cerība un dziedināšana mirstošai pasaulei, mums ir jāatļauj Dievam, lai Viņš dziedina mūsu brūces. Mums ir jānāk kopā vienotībā un mīlestībā, redzot citus tā, kā Kristus mūs redz. Šis vienotības laiks atnesīs dziedināšanu; mēs dosimies uz priekšu ar jaunu spēku kā viena miesa un mūsu draudzes atkal sāks plaukt.

Sirds lūgšana

Mīlošais Kungs, piedod mums, ka novēršam savu uzmanību no misijas ar pasaulīgās dzīves raizēm. Mēs spriedelējam savā starpā tik daudz, ka zaudējam skatu uz Tavu aicinājumu kalpot sāpinātajiem mūsu draudzes ģimenē. Mēs arī neesam Tev atļāvuši dziedināt sāpes mūsu sirdīs. Vieno mūs, Kungs, Jesajas 61.nodaļas misijā, lai kļūstam par Taviem kalpiem, kas rūpējas par tiem draudzes locekļiem, kas mīt skumjās. Ļauj, lai kļūstam par skaistu kroni, nevis pīšliem, par prieka eļļu, nevis vaidiem, par godu nesošām drānām, nevis smaguma garu. Vieno mūs krusta pakājē un dāvā Savu dziedināšanu, lai varam dalīties dziedināšanas cerībā ar pārējo pasauli. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Shanter Aleksander

90.DIENA, 4 augusts - VIENOTI MISIJĀ MŪŽIBAI

Bībeles teksts pārdomām: 1.Korintiešiem 12:12-31

Atmiņas pants: “Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu. Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem.”/1.Kor.12:13-14/

Kad es domāju par mūžību, man attaust atmiņā ievērtības cienīgais Aleksandrs Lielais. Precīza karapulka izvietojšanās kaujas laukā tā, lai ikkatram kareivim būtu pietiekoši daudz vietas, bija Aleksandra Lielā veiksmes atslēgas punkts. Kareivji netraucēja viens otram. Bet, lai gan tiem bija pietiekami plašs laukums un

ieņemtā pozīcija, tie palika vienoti, cīnoties plecu pie pleca, tie nenovērsa skatu no viņu pulkveža. Interesanti ir arī tas, ka Aleksandrs nedeva pavēles no kādas sev drošas pozīcijas vai patvēruma. Neskatoties uz saviem ievainojumiem un asiņojošajām brūcēm, viņš tomēr ņēma dalību un cīnījās līdzās savai armijai. Vai tas nav apbrīnojami, ka Kristus mūsu dēļ ir darījis to pašu? Kāda brīnišķa liecība!

“Sadarbošanās un savienība ir neatņemama harmonijas (saskaņas ar sevi) veidojošā sastāvdaļa. Katrs, kurš iesaistās Dieva dotajā darbā, aizpilda un nodrošina nozīmīgu vietu.” /Eveņģelizācija, 104./

Citviet māsa Vaita raksta: „Tā ir Dieva griba, lai Viņa bērni sadarbotos kā vienots veselums. Vai tad viņi neilgojas pēc tā, ka varēs dzīvot kopīgās debesīs? Vai tad Kristus sevi atdalīja no pārējiem? Vai tad Viņš (Dievs) dotu saviem ļaudīm panākumus pirms darbinieki uz šīs zemes pabeigtu aizslaucīt projām visu slikto, ļaunuma samaitāto, nesaticības postažu? Savienojot mūsu mērķus, sirdis, domas un spēku, Dieva svētuma klātbūtne būs nepārprotami jūtama. Savienība dod spēku, taču nevienprātība – vājumu. Savienojieties viens ar otru, harmoniski sadarbojieties, lai sniegtu glābšanas cerību cilvēcei. Patiesi, mums jāsadarbojas kopā ar Dievu. Tie, kuri atsakās sastrādāties ar Dievu, tie izrāda Viņam negodu. Dvēseļu ienaidnieks kāro redzēt sašķeltību ikkatrā sadarbības solī. Šajos mirkļos, saskarsmē ir nepieciešams attīstīt brālīgu mīlestību un maigumu. Ja viņi (cilvēki) varētu noraut aizkara plīvuru un ielūkoties nākotnē, un redzēt rezultātu savai nevienprātībai, tie pavisam noteikti nekavētos piedot viens otram.” /Counsels to the Church, p.43./

Nav viegli sanākt kopā, sadarboties. Ja es nepiekrītu kāda viedoklim - tā vietā, lai nāktu pie kopīga risinājuma misijas veikšanai, mana dabiskā reakcija bieži izraisa norobežošanos no šīs personas. Bet vai tāda ir arī Kristus pielietotā metode? Nē. Mani pārsteidz tas, ka Kristus sadarbojas ar tik vāju un pazudušu cilvēku kā es. Pārsteidzoši ir arī fakts, ka Viņš vēlas turpināt aizsāktu kauju un kopā ar mani cīnīties plecu pie pleca, pat ja cenšos cīnīties pretViņu, to pat nenojaušot.

Cik brīnišķīgs ir mūsu Kungs un Meistars, kuram kalpojam! Lūgšim, lai Viņš mūs notur savienībā mūžībai. Vieno mūs, pat ja laiku pa laikam mēs pagriezīsim savus vaigus. Pat ja mums jāizlej asinis otra dēļ. Jāņa15:13 mums ziņo: “Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem.”

Jau atkal, kad piedzīvojam grūtības savienojoties, atcerēsimies, kas ir pats svarīgākais. Turēsim savu skatu uz mūsu Pulkvedi. Lūkosimies uz mūsu misiju ar plaši atvērtām acīm. Pacelsim krustu. “Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis.” /Jāņa 12:32/ Tas mūs saturēs kopā!

Sirds lūgšana

Tēvs, palīdzi mums nenovērst skatu no Tevis, mūsu Mērķa. Nenovērsties no Tā Vienīgā, Kurš var mūs savienot. Atzīstu, ka manas domas nelīdzinās Tavējām, mūsu Debesu Pulkvedim. Diemžēl, kad starp mani un kādu citu ir izveidojusies plaša, es sliecos domāt par problēmām un dodu priekšroku attālināties, bet ne cīnīties par savienību. Māci man redzēt lietas no Sava skatu punkta, to, kā Tu tās redzi. Labāk dari mani atvērtu un elastīgu, nevis, lai kļūstu par klupšanas iemeslu citiem! Drīz Tu atgriezīsies un ņemsi mūs uz Debesīm. Māci mūs jau tagad to, kā mīlēt vienam otru šeit uz šīs zemes, lai mēs varētu vienoti dzīvot mūžīgi tur – Mūžībā. Jēzus Vārdā, Āmen!

Autors: Roman Ril

91.DIENA, 5 augusts - SAGATAVOJOTIES DEBESĪM

Bībeles teksts pārdomām:Jesajas 65:17-25

Atmiņas pants: *“Tie namus cels un tajos dzīvos, vīnadārzus stādīs un augļus baudīs.”/Jesajas 65:21/*

Kad es biju bērns, kaut kur desmit/divpadsmit gadus veca, mana mamma cieta no nopietnām veselības problēmām, kas viņai radīja lielas sāpes. Lai palīdzētu šīm sāpju dienām ātrāk paiet, viņa bieži sasauca kopā mani un manas māsīcas un ierosināja: „Vai mēs varētu pēc kārtas pasapņot kādas būs Debesis?” Un tā, savā iztēlē es sāku plānot savus eksotiskos Debesu piedzīvojumus. Visvairāk man patika sapņot par savas Debesu savrupmājas celšanu.

Es to atceros vēl joprojām. Mana māja atradās augsta kalna malā ar skatu uz brīnišķīgu ezeru un dzīvīgu krāsu toņos iekrāsotu ieleju. Man nebija vajadzīgs ceļš, lai nokļūtu lejā no kalna, jo es varēju lidot! Vēl manai kalna gala savrupmājai bija kāda īpaša iezīme – tai bija dubulta stikla caurspīdīgas sienas, kurām cauri plūda vizuālojoša ūdens straume, pirms tā plūda lejup no kalna. Šajā straumē bija redzamas dažādas brīnišķīgas eksotiskas zivis, likās tā, ka manas mājas sienas bija kā pastāvīgi mainīgs akvārijs. Tāpat pāri manas mājas griestiem un sienām pārkārās augļu koki un man tikai vajadzēja pastiept roku, lai tos noplūktu un ēstu. Mani sapņi papildinājās un paplašinājās arvien tālāk un tālāk.

Daudzi var pasmaidīt par šādām bērniības fantāzijām, bet vai jūs esat kādreiz apstājušies, lai nopietni apdomātu, kāda izskatīsies jūsu Debesu māja? Tā būs daudz labāka, nekā jebkad jūs spētu iztēloties. Patiesībā, es patiesi ticu, ja mēs vairāk laika pavadītu, pārdomājot par mūsu Debesu mājām, mēs daudz mazāk laika pavadītu un izšķiestu naudu īslaicīgajos zemes priekšos.

Gara inspirācija mums saka: *„Bailes pārāk materializēt mūsu Debesu mantojumu, daudziem ir likušas zaudēt īpašās patiesības, kas vadīja mūs uzlūkot tās par mūsu mājām. Kristus iedrošināja Savus mācekļus, ka Viņš dodas sagatavot tiem mājokļus Tēva mājās. Tie, kas pieņem Dieva Vārda mācības, nebūs pilnīgā neziņā par Debesu mājām. Un tomēr, „ko neviena acs nav redzējusi un neviena auss nav dzirdējusi, kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas viņu mīl.” 1.Kor.2:9 Cilvēku valoda nav spējīga aprakstīt taisno atalgojumu. Tas būs atklāts tikai tiem, kas to ierauga, satver. Neviena ierobežots prāts nespēj aptvert Dieva Paradīzes godību.”/Lielā cīņa, 674.,675.lpp.orig./*

Tā vietā, lai iestrēgtu zemes ielejās un izniekotu mūsu enerģiju dārgumu krāšanā, kas sarūsēs un sapūs, sagatavosimies mūžībai, krājot mūsu dārgumus Debesīs tā, kā mums to saka Bībele: *„Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.”* Lasiet arī visu tekstu no Mateja 6:19-21 *„Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog, bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.”*

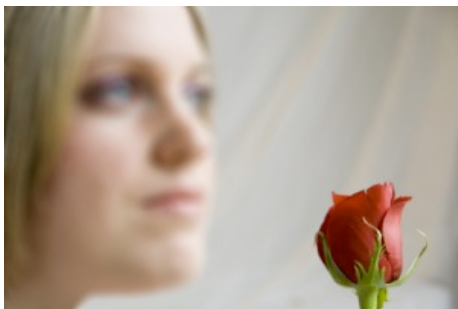
“Visdziļākie pasākumi varēs tikt īstenoti Debesīs, aizsniegti augstākie centieni, sasniegti vislielākie mērķi; un tomēr, radīsies jaunas iekarojamas virsotnes, jauni brīnumi, kurus apbrīnot, jaunas patiesības, kuras aptvert, jaunas lietas ar kurām izaicināt prāta, dvēseles un miesas spējas.”/Lielā cīņa, 677.lpp.orig./

Pēdējās desmit no šīm 100 dienu Lūgšanām tiks veltītas sagatavošanai Debesīm. Lūdzot par mūsu draudzi, cieši paskatīsimies uz mūsu Debesu paradīzi, uz vietu, kur *„plaši līdzenumi pāriet jaukos kalnos, kur Dieva klintis slej savas cēlās virsotnes. Tajos mierīgajos līdzenumos, blakus dzīvajām straumēm, Dieva ļaudis, kas tik ilgi bija svētceļnieki un ceļinieki, atradīs savas mājas.”/Lielā cīņa, 675.lpp.orig./*

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, piedod, ka esam pārāk bieži ļāvuši savam skatam iestrēgt zemes ielejās. Piedod par koncentrēšanos uz īslaicīgiem nevis mūžīgiem dārgumiem. Palīdzi mums noturēt savas acis uz Tevi un to godības pilno atalgojumu, kuru Tu esi sagatavojis uzticīgajiem. Mēs zinām, ka ienaidnieks dara visu, ko var, lai mums atņemtu drosmi un pārbaudītu mūs, bet Tu esi apsoliis Savā Vārdā, ka „šī laika ciešanas ir nenožīmīgas tās nākamās godības priekšā, kas mums tiks atklāta” /Rom.8:18/ Lūdzu palīdzi izturēt līdz Tu mūs vedīsi mājās! Jēzus dārgajā Vārdā, Āmen!

Autore: Melody Mason

92.DIENA, 6 augusts - VAI ESAM GATAVI SATIKT SAVU LĪGAVAINI?

Bībeles teksts pārdomām: Mateja 25:1-13

Atmiņas pants: *“Bet saprātīgās saviem lukturim paņēma līdzī arī eļļu traukos.”* /Mateja 25:4/

Es esmu Septītās dienas Adventistu mācītājs. Es lūdzu un studēju Bībeli katru dienu. Es zinu un ar visu sirdi ticu Bībeles patiesībām, kuras mēs ļoti vērtējam. Bet tikai nesen es aptvēru, ka tas viss man dod tikai 50% izmaiņu, lai būtu gatavs drīzajam Jēzus atgriešanās brīdim. Kur es dabūju tādas statistikas datus? No paša Jēzus.

Mateja 25.nodaļā Jēzus stāsta līdzību par desmit jaunavām. Tām visām ir tīra ticība (tās ir jaunavas, sk. Atkl.14:4 *„Tie, kas nav aptraipījušies ar sievietēm, kas ir šķīsti. Viņi seko Jēram, kurp vien tas iet.”*). Visām ir Bībeles patiesība (lampas, sk. Ps.119:105 *„Tavs Vārds ir gaismeklis manām kājām un gaisma manām takām!”*). Un tomēr, piecas ir saprātīgas un piecas ir nesaprātīgas. Piecas saņem iespēju būt kopā ar Jēzu, bet otras piecas izdzird briesmīgus vārdus no Jēzus mutes: *„Es jūs nepazīstu!”* Vissvarīgākais ir saņemt apliecinājumu, ka mēs pazīstam Jēzu, ka mēs esam starp saprātīgajām jaunavām. Kas ir tā lieta, kas atšķir saprātīgās no nesaprātīgajām jaunavām? Saprātīgajām ir eļļa pietiekošā daudzumā.

Ko šajā līdzībā nozīmē eļļa? Čakarijas 4.nodaļā mēs atklājam neticamu vīziju par lampu, kurai eļļa nepārtraukti plūst no diviem kokiem iekšā katrā lampā. Šīs vīzijas kritiskais punkts atklāts 6.pantā: *„Ne ar spēku un ne ar varu, bet ar manu Garu!”* Vienīgā lieta, kas mūs izvedīs cauri beigām ir Svētā Gara dāvana. Mums Bībele jāzina pašiem, mums ir jāseko Viņa pavēlēm, bet, ja mēs nepazīsim Jēzu personīgi tuvi – tiekot piepildīti ar Svēto Garu – tad mēs esam tikai nesaprātīgas jaunavas, kurām ir tikai dievbijības forma.

“Nesaprātīgās jaunavas nepārstāv tikai liekuļus. Šiem cilvēkiem ir saistība ar patiesību, viņi ir aizstāvējuši patiesību, viņus pievelk tie, kas tic patiesībai, bet viņi nav pakļāvušies Svētā Gara darbam. Viņi nav krituši uz Klints – Jēzus Kristus un nav atļāvuši salauzt savu veco dabu.” /Christ's object Lessons, 411.lpp.) Mums ir jāatļauj Svētajam Garam izdarīt dziļu un pārveidojošu darbu. Mums ir jāpazīst Jēzus kā Atpēdītājs no grēkiem šodien, citādi mums nav nekādas cerības mūžībai rītdien.

“Gars strādā ar cilvēka sirdi saskaņā ar cilvēka vēlmi un atļauju sevī ieaudzēt jaunu dabu; Bet tie, kurus pārstāv nesaprātīgās jaunavas, ir bijuši apmierināti ar paviršu darbu. Viņi nepazīst Dievu. Viņi nav pētījuši Dieva raksturu, tie nav uzturējuši sakarus ar Viņu; tādēļ viņi nezina, kā uzticēties, kā skatīties un kā dzīvot. Viņu kalpošana Dievam deģenerējas līdz ārējai formai.” /Christ's object lessons, 411.lpp./

Kā Septītās dienas Adventisti, kas dzīvojam pašā mūžības smailē, mums ir jāpārliecinās, ka mēs pazīstam Dievu dziļā, praktiskā un pārveidojošā līmenī. Mēs nevaram šķiest laiku, lai mūsu uzmanību novērstu jebkāds cits fokuss mūsu dzīvēs.

Kā tas izskatās praktiskajā dzīvē? Viens no vislabākajiem piemēriem ir stāsts par tiem, kas dedzīgi gaidīja Jēzus atgriešanos 1844.gadā. Elena Vaita, kas bija šīs kustības daļa, raksturo šo agrīno ticīgo nemainīgo un vērtīgo attieksmi: *„Uzmanīgi un svinīgi tie, kas saņēma vēsti, tuvojās laikam, kad viņi cerēja satikt savu Kungu. Katru rītu viņi to izjuta kā savu pirmo pienākumu saņemt apstiprinājumu no Dieva par viņu pieņemšanu. Pestītāja pieņemšanas apliecinājums tiem šķita svarīgāks nekā ikdienas ēdiens, un, ja kāds mākonis apēnoja viņu prātu, viņi nelikās mierā, kamēr tas netika aizdzīts prom.”* /The story of redemption, 371.lpp./

Kāds piemērs! Esmu mācījies, ka arī es nevaru aiziet tālāk no šī kopā būšanas brīža ar Jēzu katru rītu, kamēr neesmu pārliecināts, ka nekas mani nešķir no Viņa mīlošās klātbūtnes. /Ap.d.3:20/ *„lai no Kunga vaiga nāk atspirdzinājuma laiki”* Bez šī atspirdzinājuma es nevaru doties savā ikdienā! Pārāk daudz ir likts uz kārts. Man ir jāzina, ka manā lampā ir eļļa – man ir jābūt pildītam ar Svēto Garu!

Sirds lūgšana

Tēvs, mēs vēlamies Tev atļaut mūs sagatavot Tava Dēla atgriešanās brīdim. Piedod mums, ka esam bijuši apmierināti ar paviršu sirds darbu, kuram piemīt tikai dievbijības forma. Lūdzu piepildi mūs ar Svēto Garu. Palīdzi mums iepazīt Tevi un Tavu raksturu. Dod mums apņemšanos ik rītus nepamest tikšanās vietu ar Tevi, kamēr neesam pārliecināti, ka mūsu grēkus ir apklājušas Tavas asinis un Tu mūs esi pieņēmis. Pateicamies par Tavām ilgām piepildīt mūs ar Tavu Garu. Lūdzu dod eļļu mūsu lampām!

Autors: Zac Page

93.DIENA, 7 augusts - VIŅŠ NĀK DRĪZ!

Bībeles teksts pārdomām:Atklāsmes 22:6-12

Atmiņas pants: “Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.”/Atklāsmes 22:12/

Jāņa paziņojums “Redzi, es nāku drīz,” ir dots pārbaudes laika kontekstā, kad Jēzus ir noslēdzis Savu misiju Debesu svētnīcā un pavēstījis: “Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā.” /Atklāsmes 22:11/

Ja lasi Bībeli, tev nevajadzētu būt šaubām par to, ka pēdējo dienu notikumi apliecina, ka Jēzus otrā atnākšana ir arvien tuvāk un tuvāk, un, ka žēlastības durvis tūlīt tiks aizvērtas.

Pavēro, kā augošā ekumeniskā kustība, Romas iniciēta, ved kopā pasaules lielākās reliģijas. Vēro morāles straujo pagrimumu, pieaugošās dabas katastrofas un vardarbības pieņemšanos spēkā. Tā vien izskatās, ka mūsu pasaule lielā ātrumā drāžas pretī iznīcībai. Tas var šķist ļoti biedējoši, ja mūsu kājas neatrodas uz droša pamata.

Paldies Dievam, ka pat šajā garīgajā un fiziskajā haosā Dieva atlikuma draudzē norisinās kustība. Tūkstoši vēlas saprast Bībeli un tās nākotnes pravietojumus. Daudzi atmet pasaules baudījumus, lai ietu šauro ceļu. Ir laiks darīt tāpat.

Kad tuvojamies beigām, vēl svarīgāk kā jebkad agrāk, ir dzīvot kā pieaugušiem kristiešiem, atstājot mazuļu pienu un mācoties ēst smago garīgo barību.

Bībele Ebrejiem 6:1 mums māca: “*Tāpēc, atstājuši Kristus mācības sākumu, dosimies pretim pilnībai, nelikdami atkal pamatu ar atgriešanos no nedzīviem darbiem un ticību Dievam.*”

Kā mēs varam atgriezties no nedzīviem darbiem? Kā varam “*doties pretim pilnībai*” kā mums māca Bībele, lai būtu sagatavoti mūsu jaunajām mājām Debesīs? Patiesībā tas ir pavisam vienkārši – mēs to nevaram izdarīt paši. Mums ir jāturpina meklēt Svētā Gara spēks, kas pieaugs mūsos un vadīs mūs patiesībā /Jāņa 16:13/. Mums arī ir jāapbruņojas ar visiem Dieva ieročiem /Efez.6:13-18/. Pāri visam, mums ir jābūt savienotiem ar Jēzu, dzīvo vīnakoku, caur laiku, kas ik dienas pavadīts Vārda pētīšanā un lūgšanā. Tikai šī savienība, Svētā Gara spēka darbināta, mūs izvedīs no tuvojošās krīzes.

Ir pienācis laiks piepildīt mūsu lampas ar eļļu, lai Svētais Gars nekad neizbeigtos, kamēr gatavojamies sastapt savu Līgavaini. Gatavosimies! Viņš nāk drīz!

Sirds lūgšana

Brīnišķīgais Tēvs, palīdzi mums ticībā turpināt uzticēties Taviem apsolījumiem, kad mēs gatavojamies Tavai drīzajai atnākšanai. Dod mums spēku ēst smago garīgo barību, nevis tikai pienu. Mums ir jāaug un jāklūst stiprākiem Tevī, lai varam pastāvēt tuvojošās krīzes priekšā. Vairāk par visu palīdzi mums nenogurt un nezaudēt drosmi, kad esam jau tik tuvu galamērķim. Palīdzi mums cieši turēties pie Tevis līdz galam. Jēzus Vārdā, Āmen!

Autore: Carolyn Azo

94.DIENA, 8 augusts - SAGATAVOJOTIES VAJĀŠANĀM!

Bībeles teksts pārdomām: 1.Pētera 4:7-19

Atmiņas pants: *“Mīļotie, uguns svelmi, kas nāk pār jums kā pārbaudījums, neuzlūkojiet par kaut ko svešu, kas jums atgadīties nejauši.” /1.Pētera 4:12/*

Tā kā mūsu pēdējo 100 lūgšanu dienu temats ir „Sagatavojoties Debesīm”, man šķiet svarīgi, lai mēs atcerētos, ka pirms mēs dosimies uz Debesīm, mūs priekšā gaida daži diezgan smagi pārbaudījumi.

No savas bērnības es atceros, ka mani vecāki mācīja man par pārbaudījumiem un vajāšanām, kas nāks pār Dieva ļaudīm pēdējās dienās. Tas mani nebaidīja. Atceros, ka lasīju stāstus par kristiešu mocekļiem, piemēram, valdiešiem, Džonu Viklifu, Husu, Žeromu un citiem, kuri uzticīgi stāvēja Jēzus pusē un par to samaksāja ar vislielāko upuri – zaudējot dzīvību. Viņu bezbailīgā drosmē un ticībā mani iedvesmoja un es vienmēr Dievam esmu lūgusi, lai Viņš man dod tādu pašu drosmi, ja man kādreiz nāktos skatīties nāvei acīs, Kristus dēļ.

Un tomēr, lai gan šodien visā pasaulē kristieši cieš savas ticības dēļ, lielāko manas dzīves daļu, šeit Rietumos, esmu bijusi miera ieskauta, nevis piedzīvojusi vajāšanas. Kāpēc tā?

“Apustulis Pāvils paziņo, ka „visi, kas grib dievbijīgi dzīvot Kristū Jēzū, tiks vajāti.” 2.Tim.3:12. Tad kāpēc šķiet, ka vajāšanas lielā mērā snauž? Vienīgais cēlonis tam ir tas, ka draudze ir piemērojusies pasaules standartiem un tāpēc neizraisa pretestību. Mūsdienu reliģijas raksturs nav tīrs un svēts, kā tas atklājās kristiešu ticībā Kristus un Viņa apustuļu dienās. Kristietības acīmredzamā popularitāte pasaulē ir tāpēc, ka tajā valda kompromisa gars pret grēku, tāpēc, ka pret lielajām Dieva Vārda patiesībām ir tik vienaldzīga attieksme, tāpēc, ka draudzēs ir tik maz dzīvas dievbijības. Ļaujiet agrīnās draudzes ticībai un spēkam atdzimt, tad arī vajāšanu gars tiks atdzīvināts un vajāšanu ugunsgrēki tiks atkal iededzināti.” /Lielā cīņā, 48.lpp./

Jā, mēs esam iemiguši. Tomēr, es ticu, ka Dievs modina savus ļaudis jau tagad un es redzu bībeliskas dievbijības atdzimšanu daudzu sirdīs. Tajā pašā laikā, garīgas vajāšanas, šķiet, pieaugam un arvien tuvojas mūsu mājām. Lai tas mūs nepārsteidz! Tā vietā, lai baidītos, priecāsimies un pacelsim savas galvas, zinot, ka glābšana tuvojas.

Atcerieties, ka tas pats Dievs, Kurš deva spēku un drosmi agrīnās draudzes mocekļiem, dos arī mums spēku, kad tas būs vajadzīgs /5.Moz.33:25/. Bet mums ir jāsagatavojas pašiem un jāsagatavo mūsu ģimenes. Kā? Sagatavojot mūsu sirdis!

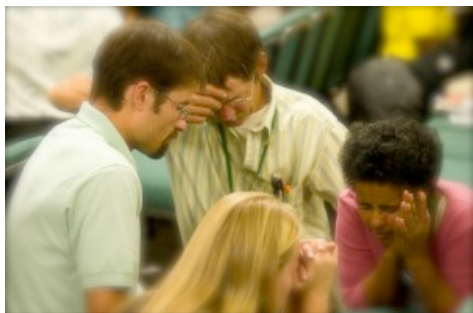
“Kristiešiem ir jāsagatavojas tam, kas drīz „uzkritīs” pasaulei kā milzīgs pārsteigums, un šo sagatavošanos viņiem jāveic, cītīgi pētot Dieva Vārdu un cenšoties savas dzīves saskaņot ar tā norādījumiem. Tikai tie, kas būs savu prātu stiprinājuši ar Bībeles patiesībām, spēš izturēt pēdējo lielo cīņu.” /Pēdējo dienu notikumi, 66.lpp./

Redziet, galvenais, lai sagatavotos mirt nākotnē, ir iemācīties mirt šodien. Ikdienu mēs mirstam sev, mūsu darba kārtībai, mūsu sapņiem un plāniem, pasaules vilinājumam. Ikdienu mēs cenšamies dzīvot Kristum. Pētot Viņa Vārdu, uzkrājot mūsu sirdīs Viņa apsolījumus, mācoties dzīvot ticībā caur lūgšanu (pavadot daudz laika lūgšanās, cīnoties par citu glābšanu), mēs kļūsim aizvien stiprāki, turoties pie Jēzus. Priekšā stāvošās dienas nebūs vieglas. Nebalināsim patiesību! Dieva apsolījumi mūs droši izvedīs cauri visam, ja mēs pieķersimies Viņam. Negaidīsim brīdi, kad jau būsim ugunī, lai iemācītos šīs ticības un uzticēšanās mācības. Mācīsimies šodien!

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, Tu mums saki, lai sagaidām vajāšanas un pārbaudījumus mūsu ceļojumā uz Debesu mājām, un tomēr, kad mēs tās piedzīvojam, mēs bieži apšaubām Tevi un mēs domājam, vai tik Tu mūs neesi pametis. Piedod mums, Tēvs, par šādu vāju un nedrošu ticību. Mēs zinām, ka gaidāmie laiki būs grūtāki, nekā spējam tagad iedomāties, bet Tu esi apsollījis, ka nekad mūs nepametīsi un neatstāsi. Iemāci mums pieķerties Tev ar neizkustināmu ticību, neskatoties uz mūsu sajūtām vai jūtām, neskatoties uz pasaules spiedienu pielāgoties. Iemāci mums uzticēties un paļauties tikai un vienīgi uz Tavu Vārdu /Jes.8:20 „pie bauslības un liecības”/. Dari mūs stiprus, lai varam droši stāvēt un pagodināt Tevi! Palīdzi mums palikt uzticīgiem līdz pašam galam. Jēzus Vārdā mēs lūdzam, Āmen!

Autore: Melody Mason

95.DIENA, 9 augusts - STĀVOT, PAZEMOJUŠIES UZ CEĻIEM

Bībeles teksts pārdomām: Filipiešiem 4:1-23

Atmiņas pants: *“Un Dieva miers, kas pārspēj jebkuru sapratni, lai pasargā jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.”* /Filipiešiem 4:7/

“Kā es varu palikt uzticīgs, kad viss grībojas? Kur es slēpšos, ko es ēdīšu, kā es izdzīvošu bēdu laikā?” Var būt biedējoši, domāt par to, kā izturēsim laika beigas, ja neesam iesakņojušies Jēzū jau tagad. Zemes vēstures pēdējie notikumi sāk jau norisināties tieši šobrīd. Kā mēs varam sagatavoties pastāvēt krīzē, kas tuvojas?

Pāvils Filipiešu 4.nodaļā un 5.pantā dod mums vienu zīmīgu atslēgu, apgalvojot: *„Kungs ir tuvu!”* Notikumi, kuri tuvojas, daudziem liek

raizēties. Tādēļ šķiet ļoti atbilstoši, ka nākošajos teikumos Pāvils saka tā: *„Neesiet noraižējušies ne par ko, bet jūsu vajadzības lai top zināmas Dievam ikvienā jūsu lūgšanā, pielūdzot Dievu ar pateicību.”* /Filipiešiem 4:6/ Neraizējieties, vai Kungs ir tuvu, bet lūdziet par visu! Jebkuru raižu pretlīdzeklis, īpaši gala laika raizēm, ir lūgšana. Mūsu lūgšanu apsolītais iznākums ir tas, kas izvedīs mūs cauri pēdējiem notikumiem: *“Un Dieva miers, kas pārspēj jebkuru sapratni, lai pasargā jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.”* /Filipiešiem 4:7/

Šajā pasaulē, kur valda nebeidzami satricinājumi un novirzes, mūsu lielā vajadzība ir miers, kuru var sagaidīt tikai no lūgšanā pavadītā laika. Pāvils tālāk izceļ to, kā viņš ir iemācījies būt apmierināts jebkuros apstākļos *„Viņā, kas man dod spēku”* /Filipiešiem 4:13/ Paturiet prātā, ka to saka cilvēks, kurš ticis nomētāts ar akmeņiem, cietis kuģa katastrofā, sists un mests cietumā! Patiešām, Pāvils no savas pieredzes zināja, ka mieru un apmierinājumu jebkuru problēmu un bēdu laikā var atrast lūgšanā. Tāpēc nav jābrīnās, ka mēs redzam viņu lūdzot un priecīgi dziedot, kad viņu iemeta cietumā, lai gan tikko viņš bija saņēmis daudz nūju sitienus. /Ap.d.16:25/

Arī Pēteris norāda uz lūgšanu, kas palīdzēs izturēt beigu laikus *„bet visam gals ir jau klāt, tādēļ esiet saprātīgi un skaidrā prātā, lai varētu lūgt Dievu!”* /1.Pētera 4:7/ Pēteris pats piedzīvoja postošas sekas tam, ka nebija pievērsis uzmanību lūgšanām. Jēzus lūdza Pēteri un pārējos mācekļus *„esiet nomodā un lūdziet”*, lai neiekristu kārdināšanās, īsi pirms savas dzīves lielākās krīzes tuvošanās. /Mateja 26:41/ Bet Pēteris aizmiga nevis neatlaidīgi lūdza un pirms viņš pats aptvēra, ko dara, viņš bija nodevis savu labāko Draugu brīdī, kad Jēzum viņa atbalsts bija nepieciešams visvairāk.

“Tieši miegā Pēteris sagatavoja sava lielā grēka ceļu, kaut Jēzus lūdza viņu palikt nomodā un lūgt. Visi mācekļi cieta lielus zaudējumus tādēļ, ka kritiskajā brīdī gulēja.” /Laikmetu ilgas, 713.,714.lpp./ Kādu uzvaru mēs šodien, iespējams, zaudējam, jo gulam, kad Dievs mūs sauc būt nomodā un lūgt?

Lūkasa evaņģēlija 21.nodaļas 36.pantā Jēzus īpaši ieteica lūgšanu kā risinājumu, lai izturētu līdz galam: *„Esiet nomodā lūgdami ik brīdi, lai jūs spētu izbēgt no visa tā, kas notiks, un stāties Cilvēka Dēla priekšā.”*

Elenai Vaitai atklāsmē par gala laiku tika rādīts, ka tikai tie, kas nepārstās lūgt, varēs izturēt. *„Kad lūdzošie turpināja patiesi saukt uz Dievu, ik pa laikam gaismas stars no Jēzus apstaroja viņus, lai stiprinātu viņu sirdis un apspīdētu viņu sejas. Daži, es redzēju, nepiedalījās šajā izmisīgajā cīņā un lūgšanu darbā. Viņi izskatījās vienaldzīgi un bezrūpīgi. Viņi nepretojās tumsai sev apkārt un tā savilkās ap viņiem kā biezs mākonis. ...Es redzēju Dieva eņģeļus steigšus palīdzēt tiem, kas no visa spēka cīnījās, lai pretotos ļaunajiem eņģeļiem un mēģināja sev palīdzēt, neatlaidīgi saucot uz Dievu. Bet Viņa eņģeļi atstāja tos, kas nemaz nepulējās sev palīdzēt, un es tos vairs neredzēju. ...Izskatījās, ka visiem ir dziļa savas necienības apziņa un viņi pauda pilnīgu padošanos Dieva gribai; līdzīgi kā Jēkabs, visi, bez izņēmuma, lūdza un cīnījās, lai tiktu glābti”* /Agrīnie raksti, 270.,272.lpp./

Skaidrāk to vairs nevar izteikt. Lai varētu pastāvēt beigu laikā nav jāveido pārtikas krājumi vai jāsameklē vislabākā slēptuve. Tā vietā ir jāveido cieša saite ar Kristu, caur nopietnu, izmisīgu un neatlaidīgu lūgšanu. Mums ir apsolīts, ka mūsu sirdis sargās Dieva miers un Dievs darīs taisnību, atbildot uz mūsu godprātīgajām lūgšanām!

Sirds lūgšana

Tēvs Debesīs, mēs varam redzēt, ka gals ir tuvu. Pateicamies, ka mums nav jāuztraucas par to, kā mums izdzīvot. Pateicamies, ka māci mūs, ka mūsu galvenā vajadzība ir piekerties Tev caur godprātīgu lūgšanu. Lūdzu dod mums nopietnu aizrautību ar lūgšanām. Palīdzi mums lūgt tā, it kā mūsu dzīves būtu atkarīgas no tām, jo tā tiešām ir. Pateicamies, ka Esi apsolījis atbildēt un palīdzēt mums tik ilgi, kamēr mēs neatlaidīgi lūgsim. Pateicamies, ka mums nav jābaidās no priekšā stāvošiem notikumiem, jo mēs zinām, ka Tu mums dosi spēku izturēt! Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Zac Page

96.DIENA, 10 augusts - NE ASARU, NE SĀPJU VAIRS!

Bībeles teksts pārdomām:Atklāsmes 21:1-7

Atmiņas pants: *“Un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm, un nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, nedz sāpju vairs nebūs, jo viss bijušais ir pagājis.”* /Atkl.21:4/

Vakar manai vecmāmiņai bija sirdslēkme. Kad šīs ziņas mani sasniedza agrajā rītā, manās acīs uzreiz sariesās asaras un sirdij uzgūlās liels smagums. Es atcerējos visas svētdienu pēcpusdienas, kuras pavadīju kopā ar savu vecmāmiņu. Parasti mēs iedzērām tējas tasi un izbaudījām tikko ceptā garduma saldo aromātu. Es savai „mīlmāmiņai” biju solījusi, ka iemācīšos uzcept to īpašo kokosriekstu gardumu, bet nekad to tā arī neizdarīju. Un šodien, sēžot šeit, tūkstošiem jūdžu attālumā, es izmisīgi ilgojos pēc mājām. Es ilgojos būt kopā ar savu mīlmāmiņu. Es vēlos pavadīt laiku kopā ar viņu, vēlos nolikt savu galvu viņas klēpī, lai viņa var glāstīt manus matus. Es vēlos, lai viņa man atkal dziedātu un vēlos atkal dzirdēt tos brīnišķīgos stāstus par vecajiem laikiem. Mana sirds ilgojas būt viņas klātbūtnē un vēlos iepriecināt viņas ievainoto sirdi. Kad es domāju par savu vecmāmiņu, man pēkšņi kļūva skaidrs, ka Dievs noteikti jūtas tāpat attiecībā uz mani.

Ēdenē Dievs ar Ādamu un Ievu runāja pa tiešo. „Un dienas vēsumā viņi dzirdēja, ka dārzā skan Kunga Dieva balss.” /1.Moz.3:8/ *“Ar atklātu seju (Ādams) redzēja Kunga godību un runāja ar Dievu un Kristu un eņģeļiem bez jebkāda aizklājoša plīvura starp (tiem).”* /The Spirit of Prophecy, 1.sēj., 7.lpp./ Tomēr, grēka dēļ mēs zaudējam privilēģiju nepārtraukti būt kopā ar Tēvu Debesīs. Es domāju par to, cik daudz reižu esmu dūsmās un vilšanās sajūtā skrējusi prom no sava Dieva. Es nebiju uzticējusies Viņa apsolījumiem un atteicos atzīt Viņa Dēla upuri manas glābšanas dēļ. Tik un tā, Tēva sirds ilgojās pēc manis. Bībele saka: *“Taču laikam tādēļ Mana sirds tā pukst par viņu, un Man par viņu jāapzēlojas katrā ziņā!”* saka Tas Kungs. /Jeremijas 31:20/. Es vēlos redzēt savu vecmāmiņu dzīvu. Es vēlos būt blakus viņai, lai viņa varētu redzēt kāda sieviete no manis izaugusi un, lai viņa zinātu, ka esmu apņēmusies doties ceļojumā uz Debesu dzimteni, neskatoties ne uz ko.

Tā kā mēs tuvojamies 100 dienu lūgšanu beigām, mana sirds deg pēc mūžīgajām Debesu mājām. Es vēlos būt kopā ar savu Tēvu Debesīs. Es ilgojos baudīt Viņa apsolījumu piepildījumu, ka Viņš būs ar mani un, ka „viņš mājās kopā ar (mani) un (es) būšu Viņa tauta, un pats Dievs būs ar (mani) un būs {mans} Dievs.” /Atklāsmes 21:3/. Esmu izsalkusi pēc dienas, kad „Dievs noslaucīs visas asaras no (mūsu) acīm, un nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, nedz sāpju vairs nebūs, jo viss bijušais ir pagājis” un es dedzīgi ilgojos pēc tā laika, kad mans Debesu Tēvs patiešām „visas lietas darīs jaunas.” /Atklāsmes 21:4,5/

“Debesu atmosfērā sāpes nevar pastāvēt. Tur nebūs asaru, tur nebūs bērū gājienu un sēru lenšu.” /Lielā cīņa, 676.lpp./ Par laimi, ilgi vairs nav jāgaida. Kā Elena Vaita mums saka: „Drīz austrumu pusē parādīsies mazs melns mākonītis, pusplaukstas lielumā. Tas ir mākonis, kas ieskauj Glābēju un kas no tālienes izskatās ietīts tumsā. Dieva [audis zina, ka tā ir Cilvēka Dēla zīme. [Mēs] uz to skatīsimies, tam tuvojoties tuvāk zemei, kļūstot arvien gaišākam un lielākam, kamēr tas būs redzams kā milzīgs balts mākonis. Tā pakājē būs godība kā degoša uguns un tam pāri derības varavīksne. Jēzus jāļūz priekšu kā varens iekarotājs.” /Lielā cīņa, 640.,641.lpp./

Esmu priecīgi satraukta par šo dienu, kad mūsu cerība - redzēt to Vienīgo, Kurš mūs mīl - beidzot tiks piepildīta.

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, mēs lūdzam, lai Tavs Gars izlejas pār mūsu dzīvēm. Lūdzu Tēvs, liec mums piedzīvot jaunu Svētā Gara svaidījumu tieši tāpat kā Vasarsvētkos. Palīdzi mums piekerties Tavas otrās nākušanas cerībai, kamēr mēs kopā gaidām un ilgojamies pēc mūsu Kunga Jēzus Kristus atgriešanās. Lai mūsu sirdis deg pēc Tavas klātbūtnes! Jēzus Vārdā, Amen.

Autors: Shanter Alexander

97.DIENA, 11 augusts - DZIEDOT DEBESU KORĪ**Bībeles teksts pārdomām:** Psalm 146:1-10**Atmiņas pants:** *“Es slavēšu Kungu, kamēr es dzīvs, es dziedāšu slavu savam Dievam, kamēr vien būšu!”/Psalm 146:2/*

Kas ir tā lieta, kuru jūs visvairāk gribat piedzīvot Debesīs? Vai tā ir ieiešana caur pērļu vārtiem? Vai tā pastaiga pa zelta ielām? Vai tās ir sarunas ar sentēviem un Jēzu?

Viena lieta, pēc kuras es tiešām ilgojos, izņemot būšanu kopā ar Jēzu, ir pievienošanās eņģeļiem slavas dziesmās Dievam. Tas tādēļ, ka pēdējos gados Dievs man ir arvien vairāk mācījis

par Dieva slavēšanas nozīmīgumu. Lai spētu dziedāt slavas dziesmas kopā ar eņģeļiem debesu pagalmos, man jāiemācās dziedāt slavas dziesmas Viņam jau tagad. Liecībās draudzei, 5.sējuma mēs lasām: *„Visas debesis vienojas Dieva slavēšanā. Mācīsimies tagad eņģeļu dziesmu, lai varam to dziedāt, kad pievienosimies viņu mirdzošajām rindām.” /319.lpp./*

Kad mēs domājam par slavēšanu, mēs uzreiz iedomājamies, ka mums ir jāpiemīt jaukai balsij. Bet es ticu, ka nav svarīga tava balss vai spēja lasīt notis. Galvenā ir mūsu sirds attieksme un mācīšanās slavēt Dievu gan labos, gan grūtos laikos. Visa būtība ir tajā, lai mums būtu Jēzum līdzīgs raksturs.

Mums jāiemācās būt pateicīgiem un slavēt Dievu tagad, ja mēs vēlamies Dievu slavēt tur.

Man nav bijis viegli slavēt Dievu vienmēr. Kādreiz man šķita tik ļoti viegli skatīties uz negatīvo, skatīties uz to, kas nedarbojas, skatīties uz ūdens glāzi kā uz pustukšu, nevis kā uz gandrīz pilnu, skatīties uz rožu ērkšķiem, nevis uz rozēm. Bet, tuvojoties Dievam, tuvāk un tuvāk, Viņš man ir mācījis slavēt Viņu, neskatoties uz apstākļiem.

Elena Vaita grāmatā Debesu vietās, raksta: *„Sāciet mācīt jūsu mēles slavēt Viņu un sagatavojiet savas sirdis radīt melodiju Dievam.” /95.lpp./* Kad es to sapratu, es iemācījos, ka *„slavēt Dievu no sirds pilnības un lielā sirsnībā ir tikpat svarīgs pienākums kā lūgšana.” /Kristus mācības, 299.lpp./* Es sāku slavēt Viņu, kad pamodos no rītiem, kad es ceļoju un, kad devos gulēt. Par laimi, mūsu smadzenes ātri apgūst jaunus ieradumus un tagad, pirmais, kas man nāk prātā, kad pamostos, ir Dieva slavēšana.

Un kā ir ar tevi? Vai tu mācies slavēt Dievu jau tagad, jebkādos apstākļos, lai tu reiz spētu pievienoties eņģeļiem Debesīs?

Debesis var sākties jau šeit. *“Dvēsele var tuvoties debesīm uz slavas spārniem. Debesu pagalmos Dievu slavē ar dziesmām un mūziku, un, kad mēs izsakām savu pateicību, mēs pietuvojamiem Debesu būtņu pielūgsmei.” /Ceļš pie Kristus, 104.lpp./*

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, mēs Tev pateicamies par slavēšanas spēku, kas mums ļauj tuvoties Debesīm jau tagad. Mēs pateicamies, ka kādu dienu varēsim pievienoties Debesu eņģeļu koriem. Mēs lūdzam, lai Tu mūs iemāci patiesi slavēt Tevi jau šeit, neskatoties uz apstākļiem, zinot, ka Tu esi ar mums kopā pat vismelnākajā naktī un drīz vedīsi mūs uz Mājām. Mēs gaidām dienu, kad varēsim Tev personīgi pateikties par visu, ko Tu esi darījis mūsu labā. Nāc drīz, Kungs Jēzu! Tavā dārgajā Vārdā lūdzam, Āmen.

Autore:Raluca Ril

98.DIENA, 12 augusts - LABS, LABĀKS VAI DEBESU LABĀKAIS?**Bībeles teksts pārdomām: Psalmi 27:1-14**

Atmiņas pants: *Vienu es izlūdzos no Tā Kunga, pēc kā es kāroju: ka es varu palikt Tā Kunga namā visu savu mūžu, skatīt Tā Kunga jaukumu un pielūgt Viņu Viņa svētajā vietā.* /Psalmi 27:4/

Jau vairākus gadus mani ir nomocījusi kāda cīņa. Arī jūs noteikti esiet piedzīvojuši šo problēmu. Tā ir cīņa starp labu, labāku un vislabāko.

Šī cīņa ietekmē daudzus ikdienas paradumus un dzīvesveida izvēles, bet esmu jutusi spēcīgu uzbrukumu sociālo mediju un tehnoloģiju jomā. Kā lai ar to cīnās? Tehnoloģijas var sniegt tik daudz svētību! Tomēr šī labā dāvana, kas palīdz mums tik vienkārši savienoties ar pasauli, var kļūt arī par lielāko ienaidnieku; ienaidnieku, kas attālina

mūs no patiesas savienības vienam ar otru un ar Dievu.

Mums visiem ir jāsaprot, ka sātanam nav nekas pretī, ja mēs pavadām savas dzīves, izdarot labas izvēles. Nē, labas izvēles ir pieņemamas, tāpat arī labākas izvēles, kamēr vien neizvēlamies vislabāko. Redziet, visi tie YouTube video ar izglābtiem dzīvniekiem, dīvainiem trikiem, apbrīnojamu talantu, unikālām mājām vai smieklīgiem brīžiem, ko jūsu draugi publicē. ...lielākajai daļai no tiem nav ne vainas. Lai gan, kamēr tie var būt labāki nekā tie, ko skatās citi, vai tie mums neatņem Dieva vislabāko piedāvājumu? Kā viens no maniem draugiem mēdz teikt: "Ej prom no Facebook (sejas grāmatas) un liec savu seju Viņa grāmatā!"

Nav svarīgi, cik daudzi ir nospieduši 'man patīk' tavai lapai un rakstam vai apstiprinājuši tavu skaistumu un talantu. Tas, kas ir svarīgi - ko Dievs domā: *"Neskaties uz viņa ārējo izskatu, nedz uz viņa garumu, nedz uz viņa augumu: viņu Es neesmu izraudzījis, jo Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi."* /1.Samuēla 16:7/

Ja esi aizņemts vadītājs, varbūt tava vājība nav Facebook, bet gan filmu skatīšanās, kamēr ar lidmašīnu lido pāri okeānam vai ieslēgt vakara ziņas viesnīcas televizorā. Ja nu mēs atļaujam labajām un labākām lietām mūs atturēt no vislabākā; no personīgām, tuvām attiecībām ar mūsu Kungu, Jēzu Kristu?

Mēs kā Septītās dienas Adventisti, cerams, gatavojamies Debesīm. Lai vai kā, man bail, ka mūsu garīgās sajūtas tiek notrulinātas caur televīzijas, interneta un sociālo mediju pārbagātības, kas nemitīgi prasa mūsu uzmanību. Mēs varam veltīt stundām ilgu laiku šīm lietām, bet cīnāmies ar pāris minūšu pavadīšanu kopā ar Dieva Vārdu. Mēs cīnāmies, lai ik pēc pāris minūtēm nepārbaudītu savu telefonu, īsziņas vai tvītus. Ja mēs nopietni domājam par došanos uz Debesīm, kaut kam ir jāmainās mūsu prioritātēs.

Praviešu gars mums saka: *"Visvairāk sevi apliecinošie kristieši ir bez sapratnes par garīgo spēku, ko viņi var iegūt, ja būtu mērķtiecīgāki, dedzīgāki un izturīgāki iegūt dievišķo lietu atziņu. Ļaužu masas, kas apgalvo, ka ir kristieši, ir apmierināti ar garīgo pundurismu. Viņi nemaz nevēlas papriekš dzīties pēc Dieva valstības un taisnības, tādēļ dievišķība viņiem ir neizprotams noslēpums. Viņi neiepazīst Kristu caur personīgu pieredzi."* / Counsels for the Church, 186.lpp./

Protams, mediji un sociālie tīkli var būt par līdzekļiem labām lietām. Es uzturu savus profilus tieši tāpēc, lai izmantotu tos par liecību. Tomēr man ir jāuztur stingras robežas un atkal un atkal jāatdod tie Dievam, vai arī tie sāks kontrolēt mani, tā vietā lai Dievs kontrolētu tos. Ja jūs piedzīvojat līdzīgu cīņu, es iesaku 7 vai 10 dienu gavēšanu no medijiem un sociālajiem tīkliem. Pavadiet laiku, ko ietaupāt savienojoties ar savu ģimeni vai citiem mīļajiem cilvēkiem īpašos veidos. Pavadiet ilgāku laiku pētot interesantus tematus Bībelē. Pavadiet to laiku lūgšanās vai Rakstu iegaumēšanā. Tas var nenākties viegli (skatīsimies patiesībai acīs, mēs esam atkarīgāki no savām ierīcēm nekā vēlamies to atzīt), bet es apsolu, ka, ja jūs nesīsiet šo upuri, tas mainīs jūsu dzīves!

Bībele saka: *"Bet dzenieties pēc vislielākajām dāvanām, un es jums rādīšu vēl pārāku ceļu."* /1.Korintiešiem 12:31/ Kristus ir tas pārākais ceļš. Viņš ir labākā dāvana. Meklē Viņu kamēr durvis vēl ir atvērtas. Viņš nāk drīz!

Sirds lūgšana

Mīļais Debesu Tēvs, kad tuvojamies beigu laika krīzei, ienaidnieks ir mūs atbruņojis tūkstoš veidos. Mums nav spēka garīgajai cīņai, jo esam zaudējuši savu garīgo skatupunktu. Mēs esam kļuvuši nejūtīgi pret mūžīgas vērtības lietām. Piedod mums, Tēvs! Mēs vēlamies atkal pacelt savas acis uz Tevi. Mēs vairs nevēlamies samierināties ar labu vai labāku. Mēs vēlamies vislabāko! Mēs vēlamies Tevi! Kad Tu atgriezīsies, mēs vēlamies, lai Tu varētu teikt: "Es tevi pazīstu, tu esi Mans bērns!" Palīdzi mums, Tēvs. Pārveido lietas, kas vēlas pārveidot mūs. Lai Tu patiesi varētu būt mūsu sirds ilgas. Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Melody Mason

99.DIENA, 13 augusts - NEPADODIES! MĒS JAU GANDRĪZ ESAM MĀJĀS!**Bībeles teksts pārdomām: 2.Timotejam 4:1-8**

Atmiņas pants: “Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos.” /2.Timotejam 4:8/

Pirms vairākiem gadiem es apmeklēju Bībeles nometni Kolorādo kalnos. Es nekad iepriekš nebiju bijusi Kolorādo un nespēju aptvert, cik ļoti skaisti bija kalnos! Vēl aizvien spēju dzīvi atcerēties skatu no kalnainās vietas, kur mēs kāpām kādā rītā. Tas bija elpu aizraujoši.

Tomēr, mums ir teikts, ka skaistums, ko redzam šodien, pilnīgi nobāl salīdzinājumā ar to, ko Dievs mums ieplānojis mūžībā. Vai tas nav apbrīnojami? “*Jau šajā dzīvē mēs varam kaut ko nojaust par Viņa klātbūtni un baudīt prieku, ko sniedz savienība ar Debesīm, bet šī prieka pilnība un svētību bagātība mūs aizsniegs tikai pēc tam. Vienīgi mūžība spēs atklāt to brīnišķo un godības pilno stāvokli, kādu var aizsniegt cilvēks, kurā ir atjaunota Dieva līdzība*” Sēntēvi un pravieši, 602.lpp./

Ceļš uz tās kalnainās vietas virsotni nebija viegls. Patiesību sakot, pirmajā reizē, kad mūsu grupa devās augšup, es netiku līdz pašai augšai. Es biju burtiski baiļu paralizēta, kad paskatījos lejup uz stāvajām nogāzēm man apkārt. Redziet, man ir bail no augstuma, un ļaunais to zināja. Kad es devos stāvā kalna virzienā, kāda balss turpināja čukstēt manā ausī: “*Tu tur nevari uzkāpt! Tas tev ir pārāk daudz. Pat ja tu tiksi augšā, visdrīzākais, ka nokritīsi vai tiksi nopūsta lejā.*”

Es trīcēju no bailēm, apstājos pusceļā un sāku raudāt. Patiesībā es pagriezos un sāku iet lejup, kad daži no maniem draugiem atgriezās, lai man palīdzētu. “Tu to vari! Tikai liec soli šeit, tagad tur,” viņi mani iedrošināja. Ar viņu mīlestību un līdzcietību, klusinot manas bailes, es beidzot soli pa solim biju tikusi līdz pašai augšai. Sajūta bija apbrīnojama! Varenais, skaistais skats bija katras sviedru lāses un cīņas mirkļa vērts.

Tas man atgādina, kā Kungs iedrošina, atbalsta un mierina mūs ceļā uz mūsu mājām Debesīs. Mums ir teikts vēstulē Ebrejiem 13:5,6: “*Jūsu dzīvē lai nav mantkārības! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo Viņš pats ir sacījis: Es tevi neatstāšu un tevi nepameišu, - tā ka mēs droši varam sacīt: Tas Kungs ir mans palīgs, es nebīšos! Ko cilvēks man darīs?*” Romiešiem 8:31 varam lasīt: “*Ko nu sacīsim par visu to? Ja Dievs par mums, kas būs pret mums?*”

Mūsu dzīves ceļš ļoti līdzinās manai pirmajai pieredzei, kāpjot Kolorādo kalnos. Pa ceļam mums visiem ir brīži, kad šaubāmies par to, ko Dievs ir apsolvījis, un, tā vietā mēs klausāmies kritušā eņģeļa melos, kas vēsta, ka nevaram doties tālāk, ka esam pieļāvuši pārāk daudz kļūdu, lai varētu sasniegt savu mērķi. Mēs nedrīkstam klausīties šajā šaubu balsī! Mums ir jāturpina doties uz priekšu un augšu, skatoties uz Jēzu. Mūžības ceļš nav vienkāršs, bet tas tik ļoti būs tā vērts, kad sasniegsim otru galu!

Lai arī ar ko tev jāsaskaras tālāk, atceries, ka Jēzus ir ar tevi. Kamēr vien tu turēties pie Viņa un lūgsi pēc viņa klātbūtnes, Viņš tevi nepievils. Viņš tevi nesīs, kad tas būs vajadzīgs. Un beigās Viņš tevi droši pārvedīs mājās!

Sirds lūgšana

Mīlošais Tēvs, gluži kā Bībele mums māca, ceļš mājup ne vienmēr būs vienkāršs. Patiesībā, mēs zinām, ka būs jāastopas ar grūtībām šajā ceļā augšup. Tādēļ mums ir vajadzīga Tava vadība un palīdzība, lai paliktu uz šaurā ceļa. Palīdzi mums Tev nodoties ik dienas, raugoties uz Tevi. Palīdzi mums sadzirdēt Tavu balsi un nedot vietu ienaidnieka šaubām. Aplāj un apsargā no visiem uzbrukumiem līdz būsi mūs pārvedis mājās. To lūdzam Jēzus Vārdā, Āmen.

Autore: Kat Taylor

100.DIENA, 14 augusts - PABEIGSIM SACĪKSTES KOPĀ!

Bībeles teksts pārdomām: 1.Korintiešiem 9:24-27

Atmiņas pants: *“Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat. .” /1.Kor. 9:24/*

Esmu dzirdējis, ka priekšpēdējais kilometrs ir visgrūtākais. Tieši pēc šī kilometra var saskatīt finiša līniju. Līdzīgi man gāja manā pirmajā pusmaratonā (21.0975 kilometri).

Es atminos sevi paskrienam garām 5km atzīmei, ievērojot temperatūru -3° C. Bija auksts. Bet es nepavisam nebiju viens. Es biju kopā ar saviem brāļiem, māsām un draugiem. Mēs visi kopīgi

trennējāmies šim pasākumam. Un nekas tik labi nepalīdzēja kilometriem zem kājām šķist nedaudz īsākiem kā šī labā kompānija. Mums visapkārt bija tūkstošiem svešinieku, visi tiecoties pēc tā paša mērķa.

Pie 8. vai 9. kilometra mēs skērējām gar upes krastu. Pūlis kļuva retāks ar katru nākamo soli un ainava piesaistīja mūsu skatus horizontam vairāk kā zemei zem mūsu kājām. Pilnībā ieejot noteiktā ritmā, mēs ērti tērējām, bieži apmainoties skatieniem un smiekliem.

Kādā brīdī pēc 16. kilometra daži no mūsu grupas nedaudz palēnināja soli un atpalika. No šī brīža mēs izjutām apmierinošu nogurumu, kas nāca no mērenas, bet ilgstošas slodzes. Tagad mēs vērīgi lūkojāmies pēc kilometru atzīmēm.

Tad pienāca pirmspēdējais kilometrs no kā mes baidījāmies. Ceļš pēķšņi aizgriezās no upmalas un veda augšup uz vecpilsētas rajonu, kur kā rādīja zīmes, vajadzētu atrast finiša līniju. Tagad bars izstiepās gandrīz taisnā līnijā, skrienot viens aiz otra. Likās, ka visi svešinieki izrāvās priekšā vai palika tālu aiz muguras. Un mūsu kājas? Ja tās kurnēja iepriekš, tad tagad tās kļiedza. Mēs apsteidzām vairāk un vairāk tos, kas gāja vai dažreiz vienkārši stāvēja. Smagais nogurums un šķietošā mūžība startp kilometru iezīmēm apvienojās, lai radītu karu mūsu prātos tik pat patiesi, cik mūsu kājas.

Cik līdzīga ir situācija, uzlūkojot pēdējo stundu skrējējus skrējienā, kas nolikts mums priekšā. Daudzi ir noskrējuši garus kilometrus, kopš viņu pirmā mīlestība caurvija katru centienu. Mēs esam skrējuši caur kalniem un ielejām, gar mierīgām straumēm. Bet nu mūsu ceļš ir pagriezies un nepārprotami ved pret kalnu. Var likties, ka kilometri velkas tik lēni kā nekad. Noslēgums var būt ārpus mūsu redzes loka. Bet vai mēs nepazītam trases Autoru? Un vai Viņš nav apsolījis, ka finišs nebūs ne soli vēlāk kā tam jābūt?

Nogurums ir reāls, bet draudzība pārņem. Lai kāda būtu maksa, mēs šķērsosim. Katrs no mums. Kopā. Mēs uzsaucam viens otram. Mēs gražojamies skrienot augšup pa kalnu. Mēs skrienam atpakaļ, lai noapaļotos ar lēnakajiem mūsu līnijā. Tad mēs ieskrienam līkumā, kuram ir jābūt pēdējam. Bet nē.. varbūt nākošais. Ak! Tur tā ir! Arka, kas iezīmē noskrieto sacīksti. Apavi šķērso paklāju un ar to oficiālais laiks ir pabeigts. Medaļa karājās katram kaklā. Mēs to paveicām. Un mēs nepazaudējām ne vienu.

“Lai uzvaroši skrietu kristiešu kursu, mums ir tik pat nepieciešams īstenot stingrību, pacietību un pašizliecību kā tas bija dalībniekiem grieķu un romiešu sacensībās un spēlēs ..katrs šķērslis ir jānoliek malā, nekāds svars nedrīkst kavēt mūsu kursu. Un kad tas ir paveikts, visa piepūle ir nepieciešama, lai gūtu uzvaru.” /Sketches from the Life of Paul, pp.164.,165/

Tagad ir tieši tāds laiks. Lai kāda būtu maksa, mums jāšķērso. Un kopā. Skriesim, ar lūgšanām un pateicību! Finišs ir tepat aiz stūra. Mēs esam gandrīz Mājās.

Sirds lūgšana

Dārgais Debesu Tēvs, palīdzi mums turēties pie Tevis, zinot, ka: “Tas, kas (mūsu) sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai” /Fil.1:6/ Palīdzi mums nepadoties, lai arī kilometri šķiet arvien, arvien grūtāki. Palīdzi mums turēties, līdz Tu pārvedīsi mūs Mājās! Jēzus Vārdā, Āmen.

Autors: Sean Nebblett